

ஸ்ரீ:

சூழ்வாரொம்பெருமானார் ஓயர் திருவடிகளே சரணம்.

நர்மாழ்வாரருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி-ஏழாம்பத்து.

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதீபாதி பாயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திவ்யார்த்ததீபிகை யுரையுடன் கூடியது.

(இரண்டாம் பதிப்பு.)

ஸ்ரீஸ்வாமியின்

ஷஷ்டி பூர்த்தி நினைவு மாலையின்

பன்னிரண்டாவது மலராக வெளியிடப்பட்டது.

ஸ்ரீகாஞ்சி ஸ்ரீ வேங்கடேசுவர அச்சுக்கடம்.

கடைக்குறிப்பு:—

க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்.

விலை 2—4—0

1952

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய புத்தக விளம்பரம்

(காஞ்சிபுரம் P. B. அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமிகளின்
கீர்த்தமாலா ஆபீஸ் பதிப்புகள்)

ஸ்ரீஸ்வாமி மூலமாகப் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய நூல்கள் யாவும் எளிதான தெளிவான உரையுடன் தமிழ் தெலுங்கு ஹிந்தி ஸம்ஸ்கிருதம் ஆகியவற்றுக்கு பாஷைகளிலும் வெளிவந்திருக்கின்றன. வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆழ்வார்களின் காவிய நியம்பாபத் தங்கள் முழுமைக்கும் தீவிரத்தீரிகை பென்கிற கிரிவான யுரை பூர்த்தியாக வெளிவந்திருக்கிறது. மொத்தம் கிளை 50 ரூ. தனித்தனிப் பகுதிகளாகவும் கிடைக்கும். தீவிரப்பத் தங்களுக்கு ஸம்ஸ்கிருத—தெலுங்கு—ஹிந்தி பாஷைகளிலும் ஸ்வாமியின் கியாக்கியானம் அச்சாகி வருகின்றது. இதுவரையில் 500 பாஷைகளுக்கு வெளிவந்திருக்கின்றது.

ஸ்தோதாபாடங்களென்ற ப்ரஸித்தமாயுள்ள ஸகல ஸ்தோதாங்களுக்கும் ஸ்வாமியின் மணிப்பாவ கியாக்கியானங்களும் தமிழுரையும் தெலுங்கு உரைகளும் வெளிவந்திருக்கின்றன. முருகத்தாயி, சூனவந்தர் ஸ்தோதாம், பஞ்சஸ்தவம், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்இப்பாடிகளான ஸகல ஸ்தோதாங்களுக்கும் தெளிவான யுரை கிடைக்கும்.

பின்னை ஸோகாசார்பரானிச் செய்த ஸ்ரீ வசுபுஷ்பம் தத்வதாயம் முமுக்ஷுப்படி ரஹஸ்யங்களுக்குப் பூர்வாசார்ப கியாக்கியானங்கள் தெலுங்கு லிபியிலும், ஸ்வாமியின் உரைகள் தமிழ் லிபியிலும் கிடைக்கும். ஆசார்பற்றதபமென்னும் அரிப பெரிப ரஹஸ்ய நூலுக்குப் பவவகைப்பட்ட உரைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. ஸதஸம்பா சாயார்த்த நிதிகளாக ஸ்வாமியினால் எழுதப்பட்ட பவவகையுபப்பாஸநூல்களும் பூர்வபகஷிராஸ பூர்வக ஸித்தார்த்த ஸ்தாபன நூல்களும் கிசேஷமாகவுண்டு. இவை பல துறைகளில்.

ஈடு முப்பத்தாசுபிரப்படியென்கிற பகவத்கிஷயம் நித்ய காலகேஷபத்திற்கு ஸௌ கரியமாகத் தமிழ் லிபியிலும் தெலுங்கு லிபியிலும் பதிப்பிக்கப்பட்டது ரூ. 25—0—0.

ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகனானிச் செய்த ஸகல க்ரந்தங்களும் தேவநாகா லிபியில் வெகு நேர்த்தியாக எட்டு ஸம்புடங்களாய் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. பயிண்டுடன் கிளை 46 ரூ. மற்றும் பவவகைப்பட்ட நூல்களுமுண்டு. கிரிவான கியாட்லாக் பார்க்க.

மாதப்பத்திரிகைகள்.

தமிழிலும் தெலுங்கிலும் ஸ்ரீராமா நுஜன் என்கிற மாதப்பத்திரிகையும், ஸம்ஸ்கிருதத் தில் வைதிகமகோஜா என்கிற மாதப்பத்திரிகையும் வெகு காலமாக நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. ஸத்க்ரந்தபாகாசன ஸபா என்றொரு ஸபை ஸ்காபிக்கப்பட்டு அதன் மூலமாக அநேக க்ரந்தங்கள் அச்சிடப்பட்டு வருகின்றன.

இப்படிக்கு,

ம. திருமலாசாரியர்,

கீர்த்தமாலா ஆபீஸ், சின்ன காஞ்சிபுரம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஸ்ரீயர் திருவடிகளே சரணம்.

தம்மாழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய்மொழி-ஏழாம்பத்து

(காஞ்சி ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய திவ்யார்த்ததீபிகை
யுரையுடன் கூடியது)

முதல் திருவாய்மொழி-உண்ணிலாவிய.

உரையவதாரிகை:—எம்பெருமான் கைதயிலே *கைதயி ஹ்யேஷா குணமயி மம
மாயா துரதயயா* என்று சொல்லிவைத்து, உடனே *மாமேவயே ப்ரபத்யந்தே மாயாம்
ஏதாம் தரந்தி தே* என்றும் சொல்லிவைத்தான். அதாவது—ஒரு குருகி பிணைத்த பிணை
ஒருவராலவிழ்க்க வொண்ணாதாப்போலே நான் பிணைத்த மாயப்பிறவிப் பிணையானது ஒருவ
ராலும் கழற்ற வொண்ணாதது என்று முன்னம் சொல்லிவைத்து, என் திருவடிகளையே தஞ்ச
மாகப் பற்றுவார் யாவரோ அவர்கள் அந்தப்பிணையை எளிதாகக் கழற்றிக்கொள்ள வல்லார்
கள் என்று பின்னைச் சொன்னான். அந்தத்திருமுகப் பாகரத்தில் நம்பிக்கையாலே ஆழ்வார்
கீழ்த் திருவாய்மொழியில் பெரியபிராட்டியபாசைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டுத் திருவேங்கட
முடையான் திருவடிகளிலே ஆர்த்தநாய்ச் சரணம் புருந்தார் மாயப்பிறவி மயர்வறுத்து நித்ய
கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யம் பெறவேணுமென்று.

அந்த சரணுகதி பலித்ததில்லை. பாதாழ்வானுடைய சரணுகதிக்கு முன்னே தேவ
தைகளின் சரணுகதி கிடந்ததாய் அதற்குப் பலன் அளித்த பின்னரே பாத சரணுகதிக்குப்
பலன்தர வேண்டிஞாப்போலே—இங்கும் ஆழ்வானுடைய சரணுகதிக்கு முன்னே இவ்வுலகில்
சில ஸம்ஸாரிகள் சரணுகதி செய்திருப்பார்கள் போலும்; நாங்கள் வாழலாம்படி ஸர்வோத்
துங்கமானதொரு பிரபந்தத்தை உபகரித்தருள வேணுமென்று சிலர் சரணுகதி செய்திருந்
தார்களாகவேணும்; அதுதான் முந்தின சரணுகதியாகையாலே அதற்குப் பலனைளித்த பின்
னரே ஆழ்வானுடைய சரணுகதிக்குப் பலனைளிக்க வேண்டி எம்பெருமான் தாழ்த்தான்.

ஆழ்வானுடைய சரணுகதிக்கு முன்னே இப்படியொரு சரணுகதி யிருந்திருக்க வேணு
மென்னுமிடம் ஆழ்வானுடைய ஸ்ரீஸூக்தியாலும் தெரியாகின்றது. ஆழ்வார் தாமே மேலே
“எண்ணாதனகனெண்ணும் நன் முனிவரின்பத்தலைச் சிறப்பப் பண்ணார்பாடலின் கவிகள்
யானாய்த் தன்னைத்தான் பாடி” என்றருளிச் செய்பாசின்னார்; திருவாய்மொழி யருளிச் செய்
கைக்கு நிதானம் கூறுகிற பாகரமாயிற்றிது. “எண்ணாதனகனெண்ணும் நன்முனிவரின்பந்
தலைச் சிறப்ப” என்றவிடத்து ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் ஒடிக்கிடந்த பொருளாவது—

திருவாய்மொழி அவதரிப்பதற்கு முன்னே முனிவர்களெல்லாரும் திரள்கூடி ‘எம்
பெருமானுடைய பெருமைகளையெல்லாம் வருணிக்கப் பிறந்த உபநிஷத்துக்களுங்கூட
பதொ வாதொ, திவதாதொ என்று பின்வாங்கிப்போயின; அப்படியன்றிக்கே பகவத் ஸ்வ
ரூப ரூப குண விபூதி சேஷத்தங்களைப்பெல்லாம் செவ்வனே பேசவல்லதொரு பிரபந்தம் அவ
தரிக்க வேணுமென்று பெருமானைப் பிரார்த்திப்போம்’ என்று நினைத்தார்களாம். பிறகு

திருவாய்மொழி அவதரித்தான பின்பு அம்முனிவர்கள் மறுபடியும் திரள்கடி 'எம்பெருமானுக்கு இன்னம் சில குணங்களும் இன்னம் சில விபூதிகளும் உண்டாக வேணும்' என்று நினைத்தார்களாம். இப்படியே சும்பின்னை அர்த்தமருளிச் செய்கிறார். *எண்ணுதனாக ளெண்ணும் நன் முனிவர்* என்கிற முலத்திற்கு இவ்வனை பொருள் சொல்லியே தீரவேண்டும். திருவாய்மொழியினால் எம்பெருமானுடைய குணவிபூதிகளெல்லாம் கபளீகரிக்கப்பட்டு விட்டன என்பது பரம தாற்பரியம்.

இப் பாகசாத்தின்படி எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூப குணவிபூதி சேஷ்டிதங்களைக் குறையறப் பேசவல்லதொரு பிரபந்தம் திருவவதரிக்கவேணுமென்று ஏற்கெனவே சிலர் சரணாகதி செய்திருக்க வேண்டுகையாலே முந்துற முன்னம் அதற்குப் பலனளிக்கவேண்டி எம்பெருமான் ஆழ்வாருடைய சரணாகதியைப் பழுதாக்கினென்னலாம். இவருடைய சரணாகதிக்கு இப்போதே பலன் தந்தால் திருவாய்மொழி அரைகுறையாயன்றோ போயிருக்கும். முந்தின் சரணாகதிக்குப் பலன் முற்றிற்றுக்காதே. திருவாய்மொழி தலைக்கட்டவேண்டி ஆழ்வாரை இன்னமும் இவ்விபூதியிலே வைத்தாணியிற்று. முன்னமே இவர் "பாவிடேனைப் பலரீ காட்டிப் படுப்பாயோ" என்று வயிறெறிந்திருக்கிறாரே; அந்த வயிறெறிச்சல்தானே மேலும் தலையெடுத்து *அந்தோ வடியேனுனபாத மகலகில்லே னிறையுமே யென்று சொன்ன வடியேனை, இன்னமும் அகற்றாமவற்றின் நடுவேயிருத்தித் துடிக்கவைப்பது தருமமோ வென்று கூப்பிடுகிறார் இத் திருவாய்மொழியில்.

ஜிதேந்திரியரில் தலைவரான ஆழ்வார் இந் நிலத்தினிருப்புக்குத் துடிக்கவேண்டிய அவசியமுண்டோ? விஷயங்களும் இந்திரியங்களும் இருந்தாலென்ன? அவற்றில் ஆழ்வார் கலங்குகைக்கு ப்ராஸத்தியில்லையே, துடிப்பானேன்? என்னில்; இதற்கு ஆழ்வார் தாமே இதில் ஆறும் பாட்டில் ஸுஸ்பஷ்டமாக உத்தரமருளிச் செய்கிறார் "விண்ணுளார் பெருமாற்கடிமை செய்வாசையும் செறும் ஐம்புவனினவ, மண்ணுனென்னைப் பெற்றால் என்செய்யா மற்று நீயும் விட்டால்" என்று.

*மாறன் பணித்த தமிழ்மறைக்கு ஆறங்கல் கூற அவதரித்த மன்னகயர்கோன் தம்முடைய பெரிய திருமொழியிலே இத் திருவாய்மொழியை விவரியா கிற்பாராய் இரண்டு திருமொழிகள் அருளிச் செய்கிறார்; [1. திருவுக்குந் திருவாசிய செல்வா. 2. மாற்றமுன.]

இங்கே கூட்டு ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்மின்;—"முடியானேயிற் காணங்களையுடைய இவர்க்கு இந்திரியவச்யதை புண்டென்னுமிடம் கீழோடு விருத்தமன்றோ என்னில்; அசல் அகம் நெருப்புப்பட்டு வேவாநின்றால் தந்தாம் அகம் பரிதாபியாதிருப்பாரில்லையிறே; புற்றி னருகே பழுதை கிடந்தாலும் ஸர்ப்பம் என்று புத்திபண்ணி ப்ராமிக்கக்கடவதாயிருக்குமிதே. அங்குத்தைக்கும் இங்குத்தைக்கும் பொதுவான வுடம்போடே விருக்கிறபடியைக் கண்டார்; நாட்டாரடைய இந்திரிய வச்யாசங்க் கிடந்து நோவுபடுகிறபடியையும் கண்டார்; இது நம்மளவும் வரில் செய்வதென்? என்று அச்சிக் கூப்பிடுகிறார்."

இந்தப் ப்ராக்குத மண்டலத்திலே யிருந்தால் என்ன அகர்த்தம் விளையுமோ என்கிற அச்சம் மேலிட்டு நலமிடுகிறார் எனதுதாவிற்று. *)

உண்ணிலாலியவைவரால்குமைதீற்றி என்னையுன்பாதுபங்கயம் *

நண்ணிலாவகையே நலவானின்னமெண்ணுகின்றாய் *

எண்ணிலாப்பெருமாயனையிமையோர்களுத்தும் உலகம்முன்றுடை *

அண்ணலே யமுதே யப்பனே என்கையாள்வானே!

(க)

என் இலா பெரு யாயனே	அவ்விட முடியாத பர்க்குதி தத் வத்தை உபகரணமாக வுடை யவனே!	என்னை ஆன் வானே	என்னை சிர்வழித்துக் கொண்டு போருமவனே!
இனையோர்கள் ஏத்தம்	தேவர்களாலே துதிக்கப்படுபவ் னும்	என்னை உன் சிலாவிப ஐவ	அடியேனை உன்னே நிரந்தர வாலம் பண்ணு
உலகம் மூன்று உடை	மூவுலகக்களையும் சேஷமாக வுடையனுமான	ரால் குமைதீற்றி	கின்ற பஞ்சேந்திரியங்களா லும் கலிவுறும்படி பண்ணி
அண்ணலே	ஸ்வாமியே!	உன் பாதபங்கயம்	உனது திருவடித்தாமரைகளை
அமுதே	பரமபோக்யனே!	கண்ணிலா	கிட்டாதபடியாகவே
அப்பனே	மேற்பாபகாரங்கள் செய்பவனே!	கையே	
		இன்னம் கலிவான்	இன்னமும் ஹிம்ஸிப்பதாக
		எண்ணென்றாய்	எண்ணியிருக்கின்றாய் போலும்.

* * * [உண்ணிலாலிய.] பிரானே! உன் திருவடிகளையே சரணமாகப்பற்றின வென்னை இந்திரியங்களை விட்டு நலியப் பார்க்கிறாயே! இது தகுதியோ? என்கிறார். பகைவர் பாற்றிய சத்ருக்களென்றும் ஆந்தர சத்ருக்களென்றும் இருவகைப்படுவர்; ஆயுதங்க ளாலே நமது உடலுக்கு நலிவை விளைக்கும் பகைவர் பாற்றிய சத்ருக்களாவர். அப்படியன் றிக்கே கண்ணுக்குத் தெரியாதபடி உள்ளேயிருந்துகொண்டே நலிகின்ற பஞ்சேந்திரியங்கள் ஆந்தர சத்துருக்களெனப்படும்; இத்தன்மையை 'உண்ணிலாலிய வைவரால்' என்று ஆழ்வார் தெரிவிக்கிறார். அசேதநங்களான இந்திரியங்களை 'ஐந்தரால்' என்று சொல்லவேண்டுமிடத்து 'ஐவரால்' என்றது—இந்திரியங்களானவை அசேதநங்களைப் போலன்றிக்கே சேதநர்கள் போலவே நின்று நலியுந் தன்மையைப் பற்ற. திருமங்கையாழ்வாரும் "உடனின்ற ஐவ ரென்னுள் புகுந்தி" என்றருளிச் செய்தது காண்க.

குமைதீற்றி—குமைக்கும்படி. பண்ணி; குமைத்தலாவது ஸலிக்க வெண்ணுதபடி ஹிம்ஸித்தல். இந்திரியங்கள் ஹிம்ஸித்தால் அதற்காக எம்பெருமானை கொந்து பேச லாமோ வென்னில்; எம்பெருமானுக்கு நற்குஷிகேசனென்ற ஒரு திருநாமமுண்டு; நற்குஷிக மென்று இந்திரியங்களுக்குப் பெயர்; அவை தானிட்ட வடிக்காம்படியிருப்பவன் என்பது பற்றியே நற்குஷிகேசனென்று திருநாமமாயிற்றென்பதை ஆழ்வார் தாம் அறிந்தவராதலால் இங்ஙனே சொல்லுகிறார் போலும். பிரானே! உனக்கு விதேயமல்லவோ அவை; நீ விபயித் தால் கேவாலமோ அவை; கியேயன்றோ அவற்றை எளி நலிகின்றாய் என்கிறார்.

தமக்கு நலிவாவது இன்னதென்பவதக் காட்டுகிறார் "உன் பாத பங்கயம் கண்ணிலா வகையே" என்று. திருவடிகளைக் கிட்டாதொழிகையே இவ்வாதமாகவுக்கு நலிவு என்றிருக்கி றார். கலிவான் இன்ன மெண்ணுகின்றாய்—"அகலவில்லை விறையுமென்று அலர்மேல் மங்கை யுறைமார்பா! உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுத்தேனே" என்றபின்பும் என்னை இங்ஙனம் நலியப் பார்க்கிறாயே இது தகுமோ? என்கிறார்.

ஆழ்வார் இங்ஙனே வருவிச் செய்வதைப்பற்றி ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் சில ஆராய்ச்சி கள் தோன்றியுள்ளன; அதில் மூன்றாம் பிரகரணத்தில் "ஸ்வதேஷாநுஸந்தாகம் பயஜேறுது; பகவத் குணாநுஸந்தாகம் அபயஜேறுது; பயாபயங்களிசண்டும் மாறாடிஸ் அஞ்ஞதையே ஸித்திக் கும்" என்று முந்துற அருளிச்செய்தார். சேதநன் தன்னுடைய தோஷங்களைப் பார்த்த வாறே பயப்படவும், எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களை அநுஸந்தித்தவாறே அந்தபயம் தீரவும் நேரும்; இப்படியன்றிக்கே 'அநாதிகாலம் தனக்குப் பாதந்தரமான ஆத்மவஸ்துவை கர்மவ்யாஜத்தாலே ஸம்ஸரிக்கச் செய்து போந்தவனன்றோ, கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்திரான வன் இன்னமும் ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென்?' என்று அவன்படியை நினைத்து பயப்படுகை தி. 7.—2.

யும், 'முன்போலன்றிக்கே நமக்கிப்போது ஆத்ம குணங்களுண்டாகையால் பேற்றில் கண்ணழிவு இல்லை' என்று தன்படியை நினைத்து பயம் கெடுகையும் ஆகுமானால் அவிவேகமே வித்தித்து விடும்; தான் தனக்கு நாசகனென்று பயப்படுகையும் ஈச்வரனே நாசகனென்று பயம் கெடுகையுமாகிற விவேக வேஷம் இல்லாமையாலே அவிவேகமே வித்தித்துவிடும்—என்பதாக அருளிச்செய்தார்; இதற்குமேலே தோன்றக்கூடிய சங்கையை அதுவதித்துப் பரிஹாரமும் காட்டியருளிஞர் (பின்னை லோகாசார்பர்);

“ஆனால் *நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய்* ஆற்றங்கரை வாழ்மரம்போலஞ்சுகின்றேன் என்கிற பாசாங்களுக்கு அடியென்னென்னில்; பந்துதுலக்தாகம். ப்ரஜை தேருலிலே இடறித்தாய் முதுகிலே குத்துமாபோலே நிருபாதிக பந்துவாய் சக்தனாயிருக்கிறவன் விலக்கா தொழிந்தால் அப்படிச் சொல்லலாமிறே. ப்ரஜையை கிணற்றின் கரையில் நின்றும் வாங்காதொழிந்தால் தாயே தள்ளினாளென்னக் கூடவதிறே.”

என்றே குர்ணிகைகள் அருமகுந்தானவை. இவற்றின் கருத்தாவது—எம்பெருமான் படியை நினைத்து பயம் தீரவேணும் பல்ஐது பயப்படுகை கூடாதென்பது சாஸ்த்ரார்த்தமானால் தத்வ வித்துக்களில் தலைவரான ஆழ்வார்கள் *உண்ணிலாவிய வைவரால் குமை தீற்றி யெண்ணையுன் பாதபங்கயம் நண்ணிலாவகையே நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய்* மக்கள் தோற்றக் குழிதோற்றுவிப்பாய் கொலென்று இன்னமொற்றங்கரை வாழ்மரம் போலஞ்சுகின்றேன் என்று அருளிச்செய்த பாசாங்களுக்குக் கதிபென்ன? என்று சங்கை; அதற்குப் பரிஹாரமாவது—பேறும் இழவுமான இரண்டும் அவனாலே யென்னலாம்படி. நிருபாதிகாசுதகனான அவனோடு தங்களுக்குண்டான ஸம்பந்தத்தினுடைய அதுஸந்தானமே அப்படியருளிச் செய்கைக்குக் காரணம். ஸம்பந்தாதுஸந்தானத்தாலே இப்படி அவன் குறையாகச் சொல்லலாமோ வென்னில், வினையாட்டுக்காகத் தெருவிலே யோடித்திரிகிற ப்ரஜை, அங்கே இடறிக் கால் கொந்தவாறே அழுதுகொண்டு அகத்திலே வந்து தனக்கு இந்தவேதனை வந்தது தாயாலேயாக நினைத்து அவன் முதுகிலே குத்துமாபோலே, ஒழிக்க வெழிபாத உறவுடையாய் நலிவைத் தவிர்க்கைக்கு சக்தனுமாயிருக்கிறவன் நலிவுபடவிட்டு விலக்காதொழிந்தால் 'அவன் இவற்றையிட்டு நலிவிக்கிறான்' என்னலாமன்றோ. விலக்காத மாத்திரமே கொண்டு அவன் செய்தானென்னலாமோவென்னில், கிணற்றின் கரையில் நின்றும் வாங்காவிட்டால் கிணற்றிலே ப்ரஜை விழுந்தவளவில் 'தாய் அப்போதே சென்று எடுத்தாளாகில் இந்த ஆபத்து நேருமோ? கிணற்றின் கரையிலிருப்பை இவன் இசைத்திருக்கையாலன்றோ குழந்தை விழுந்தது; ஆனபின்பு இவனன்றோ தள்ளினான்' என்று லோகம் சொல்லக்கூடவதன்றோ..... இதற்கு மேலும் அறிந்துகொள்ள வேண்டிய அர்த்த விசேஷங்களை ஸ்ரீவசந பூஷண தத்வயாக்யானங்களில் அறிந்துகொள்வது.

இக் திருவாய்மொழியில் முன்னடிகளெல்லாம் அஞ்சிக் கதறுகிறபடியாயும், பின்னடிகளெல்லாம் அச்சந்திர எம்பெருமான் படிகளைப் பேசுகிறபடியாயும் செல்லாகின்றது. பின்னை திருநிறையூரையார் “இப்பாட்டுக்களில் முன்னடிகளெல்லாம் புலியின் வாயிலே அகப்பட்ட ப்ரஜை தாய்முகத்திலே விழித்துக்கொண்டு புலியின்வாயிலே கிடந்து நோவுபடுமபோலேயாயிருக்கிறது” என்று பணிப்பாரம்.

எண்ணிலாப் பெருமாயனே!—எண்ணிறந்த மிகவும் ஆச்சரியமான குணங்களை யுடையவனே! என்பது ஒரு கிர்வாஹம். எண்ணிறந்த செயல்களைச் செய்யவல்லதான ப்ரக்ருதி ஸம்பர்பிகரமாக வுடையவனே! என்பது மற்றொரு கிர்வாஹம். ... (க)

என்னையாளும்வன்கோவோரைந்திவைபெய்து இராப்பகல்மோதுவித்திட்டு*
உன்னையானனுகாவகை செய்துபோதிகண்டாய்*
கன்னலேயமுதே கார்முகில்வண்ணனே கடல்ஞாலம் காக்கின்ற*
மின்னுமேயினாய் வினையெனுடைவேதியனே!

(உ)

கன்னலே அமுதே பரமபோக்யனே!
கார் முகில் வண்ணனே காளமேக நிறத்தனே!
கடல் ஞாலம் } கடல் குழந்த விலகல்களை
காக்கின்ற } ரகித்தருள்வின்ற
மின்னுமேயினாய் உஜ்ஜ்வலமான திருவாய்மொழியை
புடையனே!

வினையெனுடை } பாலியெனு வன் நிறத்திலே
வேதியனே } எட்டாதபடி வேத வேத்பனு
விருக்குமனே!

என்னை ஆளும் } என்னை அடிமை கொள்ளுகிற
என் கோ ஓர் } கொடிய அரசர்கள் போன்ற
நூத்து இவை } இந்த பஞ்சேந்திரியங்களை
பெய்து } எயிலைத்த
இராப் பகல் } இரவும் பகலும்
மோதுவித்திட்டு } பீடிக்கச் செய்து
என் உன்னை } காண் உன்னைத் திட்டாதபடி
அனுசூ வகை } பண்ணிப்போருகியாய்.
செய்து போதி } கண்டாய்

* * * [என்னையாளும்வன்கோ.] எனியெனுமப்பனான வென்னை இந்திரியங்களாலே
நோவுபடுத்தி அந்த நோவை அறிவிக்க முடியாதபடி கடக்க நிற்கிறாயே! என்கிறார். நச்
வசன் ஸர்வ சேஷியாயிருப்பவன்; அவனுக்கு ஜீவாத்மா அடிமைப்பட்டிருப்பவன்; அவனுக்கு
மனஸ்ஸு விதேயமாயிருக்கும்; மனஸ்ஸுக்கு இந்திரியங்கள் சேஷமாயிருக்கும்—என்றிப்
படி ஒரு முறையுண்டு; இந்த முறை கெட்டு என்னை இந்திரியங்கள் ஆளும்படியாவதே! என்
கிற பரிதாபத்தைக் காட்டுகிறார் “என்னையாளும் வன்கோ ஓரைந்திவை” என்பதனால்.
இந்திரியங்களுக்கு நான் ஆட்பட்டு அவற்றின் வழியே ஒழுகவேண்டும்படியான நிலத்திலே
என்னை வைத்தாயே! என்று சொந்து சொல்லுகிறபடி.

இப்பாட்டின் முதலடியைத் திருவுள்ளம்பற்றியே மக்கைபர்கோன் தமது திருமொழி
யில் * கோவாய் ஐவொன் மெய்குடியேறிக் கூறை சேறிலைதா வென்று குமைத்துப்
போகார், நானவரைப் பொறுக்ககிலேன் * (7-7-9) என்றருளிச் செய்தார்.

இவைபெய்து இராப்பகல் மோதுவித்திட்டு—துர்மார்க்க ப்ரவ்ருத்திக்கு அடியான இந்த
இந்திரியங்களை எனக்கு எதற்காகக் கொடுத்தாய்? இவற்றை என்னிடத்திலே உண்டுபண்ணு
திருக்கலாகாதோ? இரவு பகலென்ற வரையில்லாமல் இடைவிடின்றி என்னை நலிகைக்
காகவேயன்றோ இவற்றை நீ என் பக்கலிலே உண்டாக்கித்து என்று நெஞ்சுறுத்துச் சொல்
லுகிறார்.

ஆழ்வீர்! இன்னிந்திரியங்களினால் உமக்கு என்ன பாதகம்? இதற்காக நீர் நெஞ்சு
நோவானேன்? செவி வாய் கண் மூக்குடல் என்கிற ஐந்து இந்திரியங்களாலும் நீர் நம்மை
அதுபவிக்கலாமன்றோ; செவிகளாலே என் கதைகளைக் கேட்கலாம்; வாயாலே என்னை வாழ்த்
தலாம்; கண்களாலே என்னையும் என் அடியார்களையும் காணலாம்; மூக்காலே என்னுடைய
பிரசாதமான திருத்தூழாய் முதலியன மோரலாம்; உடலாலே என்னைத் தழுவி முழுசிப்
பரிமாறலாம். இப்படி நல்லுபபோகங்களுக்கு உரியனவான இவற்றைப்பற்றி ஏதுக்கு இப்
படி நெஞ்சடைந்து சொல்லுகிறீர்? என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, அதற்கு உத்தர
மருளிச் செய்கிறார்—உன்னை கானனுகாவகை செய்து என்று. பிரானே! இந்த இந்திரியங்
கள் உன்னுடைய அதுபவத்துக்கே ஏகாந்தமாகில் வெறுப்பனோ நான்!, அப்படி ஆகமாட்
டாதே; * அகற்ற நீ வைத்த மாய வல்லிம்புலன்களாமவை நன்கறிந்தனன்* என்று ஏற்
கெனவே சொல்லியிருக்கிறேனே; விஷயாத்ரங்களிலே பார்த்தோடி உன்னருகு வாராமைக்கு
திட்ட இடைபூறுகளன்றோ இவை என்கிறார்.

ஆழ்வார்! அப்படியாகாது; ஒருகால் அப்படியானால் அப்போது எம்மிடமறிவித்தால் பரிஹரித்துத் தருகிறோம் என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, போதிகண்டாய் என்கிறார்; இவற்றால் பறம் எளிவரவை அறிவிக்கவொண்ணாதபடி கண்மறையப்போகிறாயே! எங்கு வந்து எங்ஙனம் அறிவிப்பது என்கை. இங்கே ஈட்டு பரிஸுத்தி காண்மின்;—“உன்னை அநுபவிக்க வேணுமென்று போந்த பிராட்டியை மாயமாணக் காட்டிப் பிரித்து ஏகாகுழி ஏகர்ணிசுள் ஈகயிலே காட்டிக்கொடுத்து உன்னைக் கொண்டகன்றாற்போலே கிடாய் இதுவும்.”

கன்னலேயுமுதே! உன்னுடைய பரம போக்யதைையை எனக்கு நீ காட்டிக்கொடாம லிருந்தால் இந்திரியங்களின் வழியே நான் ஓடித்திரிய ருசியுடையேனாவேன்; உன்னுடைய போக்யதையையும், கார்முகில் போலும் வடிவழகையும் காட்டிக்கொடுத்தாயாதலால் உன் அனுபவத்திற்கு விரோதியாக இவ்வித்திரியங்கள், என்ன பாடுபடுத்துமோ என்று அஞ்சா நின்றேனென்கை.

கடனஞ்ஞாலம்காக்கின்ற மின்னு நேமியினுப்!—‘காக்கின்ற’ என்ற விசேஷணம் நேமியி லும் அர்வயிக்கலாம், நேமியானிடத்திலும் அர்வயிக்கலாம். *அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகல் விசும்பும் நிலனும் இருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்* (திருவிருத்தம்) என்ற பாசரம் இங்கு நினைக்கத்தகும். கையுந் திருவாழியுமான அழகைக்காட்டி என்னை யீடுபடுத் திப்புறம்பு தள்ளலாமோ! என்றவாறு.

வினையேனுடை வேதியனே—இவ்விடத்தில் ஈட்டு பரிஸுத்தி காண்மின்;—“* தேவா நாம் தாநவாநாஞ்ச லாமாந்ய மதிதைவதம்* என்றும், * பொறுவின்ற பொன்னங்கழல் * என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஊர்ப்பொதுவாயிருக்கிற நீ, என்னளவிலே வந்தவாரே, வேதை கஸமதிகம்யனானாய்; இன்றிருந்து ஒலைப்புறத்தே கேட்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணுவதே நான்!” என்று. பிரானே! உன்னைப் பிரத்யக்ஷமாகக் கண்ணாக்கண்டு அநுபவிக்க வேண்டிய நான் அப்படி யநுபவிக்க ப்ராப்தமாகாமல் ‘சாஸ்தாக்களால் கேட்டறியத்தக்கவனத்தனை’ என்று நிற்கும்படியாவதே, இப்படியும் எனக்கொரு பாபமோ! என்றவாறு. மேலே உதா ஹரித்த ஈட்டு பரிஸுத்தியில் “என்னளவிலே” என்றிருப்பதைக்கொண்டு, சிலர் மூல பாடத்தை ‘வினையேனிடே’ என்று திருத்துவார்கள்; அநவேண்டா; ‘வினையேனுடை’ என்ற பாடத்திலும் விராக்கியானம் பொருத்தம். வேதியன்—வேதவேத்யன் என்றபடி. (உ)

வேதியாநிற்ருமைவரால் வினையேனைமோதுவித்து* உன் திருவடிச்

சாதியாவகை நீதநேத்தென்பெறுதியுத்தோ *

ஆதிபாதிபகலிடம்படைத்து உண்மீழ்ந்துகடந்திடந்திட்ட *

சோதிநீன்முடியாய்! தொண்டனென்மதுகுதனனே!

(ங)

ஆதி ஆதி } காண்புதனாய்க்கொண்டு
அகல் இடம் } விந்தாமான ஐதத்தை ஸ்ருஷ்
படைத்த } டுத்த
உண்டு } (பிராயத்வே) வயிற்றிலே வைத்
து கோக்கி
உமிழ்ந்து } பிறகு வெளிப்படுத்தி
கடந்து } (ஒருகால்) அனந்த
இடத்திட்ட } (வராஹரூபியாய்) இடத்தவனே!
சோதி நீன் முடி } உற்றுவலமாய் நீண்ட திருவடி
யாய் } வேதத்தை யுடைபவனே!

தொண்டனேன் } என்னை யீடுபடுத்திக் கொண்ட
மதுகுதனனே } மதுகுதனனே!
வினையேனை } பாலியான வெண்ணை
வேதியா நிற்ரும } இடைவிடாதே சலியும் பஞ்சேக்
துவரால் } திரியங்களாலே
மோதுவித்து } பீடிக்கச்செய்து
உன் திருவடி } உன் திருவடிகளைக் கிட்டாத
சாதியாவகை } படி
நீ தடுத்தான் } நீ தடைசெய்து என்ன பயன்
பெறுதி } பெருகுகிறாய்,
அத்தோ } ஐயோ!

* * * [வேதியாகிந்தும்.] 'ஆழ்வீர்! உம்மை நான் இந்த பாக்ருதியிலே வைத்தது ஒரு பாயோஜனத்துக்காகக் காணும்' என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, பிரானே! என்னை இப்படி கலிவித்து என்ன பாயோஜனம் கொள்ளப்பார்க்கொப்? என்கொர்.

'வேதியாகிந்தும்' என்ற சொல் 'வெய' என்ற வட சொல்லுபாகப் பிறந்தது. தசமீ வேபம், க்ருத்திகா வேபம் என்பது முதலான விபவஹாரங்களில் வேபுபதப்பாயோகம் காண்க. வேதமாவது அடித்தல்; ஹிம்னித்தலென்று தாற்பரியம். இடைவிடின்றிக் கொலை பண்ணுவதைவே தொழிலாகவுடைய பஞ்சேந்திரியங்களினால் என்னை க்லேசப்படுத்தி உன் திருவடிகளுக்கு தூரஸ்தனும்படி செப்துவைத்து என்ன பாயோஜனம் பெறப் பார்க்கொ பென்கொர்.

முதலடிக்கு மிக அழகிய ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்மின்—“ * பாவஜ்ஜீவ மக்ரி ஹோத்ரம் ஜாஹுயாத் * என்றால் “ஸாயம் ப்ராது” என்று ஒரு காலங்களிலே ஒதுக்கா கின்ற திறே; அங்காணன்றிக்கே ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அடிமை செய்ப ஆகைப்பட்டுச் சொன்ன தெல்லாம் இவற்றின் பக்கவிலேயானபடி. போகத்துக்குப் பாரித்ததெல்லாம் க்லேசப்படு கைக்கு உடலாவதே!” என்று. இதன் கருத்தாவது—சாஸ்தாங்களில் பாவஜ்ஜீவம் அக்ரி ஹோத்ரம் செய்து போயேனுமென்று சொல்லிற்று. பாவஜ்ஜீவமென்றால் உயிருள்ள வகை யில் என்று பொருள். உயிருள்ளவனவும் இரவும் பகலும் முடுக்க அக்ரிஹோத்ரம் செய்ப வேனுமென்பதாகத்தேதும்; ஆனால் அப்படியில்லை; அதே சாஸ்தாத்தில் மற்ருோரிடத்தில் “ஸாயம் ப்ராதுமக்ரிஹோத்ரம் ஜாஹுயாத்” என்று காலியிலும் மாலையிலும் அக்ரிஹோத்ரம் செய்யும்படி விதித்திருக்கையாலே அதற்கு ஒரு காலவிபதி ஏற்பட்டுகிட்டது. எம்பெருமா னுக்குக் கைக்கர்யம் பண்ணவேனுமென்று பாரிப்புக்கொண்ட ஆழ்வார் “ஒழியில் கால மெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவினாவடிமை செய்பவேண்டும் நாம்” என்றார். பாவஜ்ஜீவம் அடிமைசெய்யவேனுமென்று பாரித்தபடி. கீழே விவரித்தபடி அக்ரிஹோத்ரத்திற்குக் கால மாலை பென்று ஒரு காலவிபதி ஏற்படுத்தினுப்போல இங்கும் கைக்கர்யத்திற்கு ஒரு காலவிபதி ஏற்படுத்த வேண்டியதுண்டோ வென்னில், அது கைடயாது; ஒரு கணப்பொழு தும் இடைவிடின்றியே கைக்கர்யம் செய்யவேயாபிற்று இவருடைய பாரிப்பு. ஐயோ! அந்தப் பாரிப்பெல்லாம் விபரீதமாகிறதே! ஒருகொடிப்பொழுதும் ஒய்வின்றி இந்திரியங்களின் பக்க விலே ஹிம்னஸப்படுவதே பவனாகத் தேதாய்போயிருக்கிறதே! நான் பாரித்த பாரிப்பு இப் படியா ஆவது! என்று கிலேசிக்கிறபடியாக நம்முள்ள விவரித்தருளினாராயிற்று.

[ஆதியாகி இதுபாதி.] பிரானே! உன்னுடைய சேஷுதங்களை ஆராய்ந்தால் காழிப்ப தொன்றே உன் தொழிலாகக் காண்டுகிறது; * படைத்திடந்துள்ளுமிழ்ந்தளந்து தேர்ந்து உலகளிக்கும் முகற்பெருக் கடவுளாயிருக்கின்ற நீ என்னை இவ்வளவு கலியவேனுமென்று திருவுள்ளம் பற்றலாமோ? என்றவாறு. சோதிகீண்டமுடியாது—காழிப்பதற்கென்றே முடிகளித் திருப்பவனல்லவோ? ... (க.)

குதுகாணநிபாவகை சுழற்றிஒராவணாக்ஸட்டி * உன்னடிப்
போதுகாணனுராவகை செய்துபோதீரண்டாய் *
வாதம்யாவருநின்றின்னசம்பாலோடுகீ ஒராலன்னிலை *
மீதுசேர்குழவி! வினைவேல்லினைதீர்மருக்தே! ... (ச.)

யாதும் யாவரும்	சேதாசேதனப் பொருள்	ஓர் ஐவரை காட்டி	பஞ்சேந்திரியங்களைக் காட்டி
இன்றி	சொன்னொழியாமல்	கான் குற அறியா	கான் உறுவது அறியாதபடி
கின் அகம் பால்	உன் திருவயிற்றின் ஏக தேசத்	வரை	
ஒருக்கி	திலே ஒதுங்கும்படி பண்ணி		
ஓர் ஆலின் நீள்	ஓர் ஆலமாத் தினுடைய சிறிய	சுழற்சி	என்னை மருளப்பண்ணி
இலை மீது	இலையின்மீது	உன் அடி போது	உன் திருவடி மலர்களை கான்
சேர் குழவி	குழல்நையாய்க் கண்வளர்ந்தரு	கான் அணுகா	கிட்டாதபடி பண்ணி
	வினவனே!	வரை செய்து	
வினையேன் வினை	பாலியேனான வென்னுடைய	போதிகண்டாய்	கண்காணாதபடி கடக்க நிற்கின்
நீர் மருந்தே	பாவங்களைத் தீர்க்கும் மருத்		ருயே!
	தானவனே!		

* * *—[குது நானறியாவகை.] பிரானே! உன் திருவடிகளைப் பெறுவதற்கு உபாயம் உன் திருவடிகளே பென்றிருக்கிற இந்த என்னுடைய அறிவுக்கூட அழியும்படி இந்திரியங்களைக்கொண்டு என்னைக் கலக்கி உன் திருவடிகளைச் சேராதபடி பண்ணவா நினைத்திருக்கிறாய்? என்கிறார்.

குது என்பதற்கு க்ருத்ரிமம் என்கிற பொருள் உலகில் ப்ரஸித்தமானாலும் அந்தப் பொருள் இங்கு விவகரிதமன்று; * தொழக் கருதுவதே துணிவது ருதே * ருதாவதென் னெஞ்சத் தெண்ணினேன் * என்ற விடங்களில் போல இங்குப் பொருள் கொள்க. குது—உறுவது. 'இவ்வாத்மாவுக்கு விஷயப் ப்ராவண்யம் விராச நேறது, எம்பெருமானை யறுபவித் தலே உஜ்ஜீவநம்' என்றறிவதன்றோ உறுவது; அப்படி நான் அறியாதபடிக்கு சப்தாதி விஷயங்களைக் காட்டி பிரமிப்பித்து உன் திருவடிமலர்களை நான் கிட்டாதபடி பண்ணிக் கண்ணுக்குத் தோற்றாமே கடக்க நிற்கிறாயே! இது தகுதியோ வென்கிறார்.

போதிகண்டாய் என்ற விடத்திற்கு நம்பின்னை யருளிச்செய்வது—“கூட நிற்கில் இதெல்லாம் படவல்லேன் கிடார்; கூட நிற்கில் கண்ணோட்டம் பிறக்குமென்று கடக்கப் போவாரைப் போலே.” (இதன் கருத்தாவது) கொலைப்பாதகர்களான இந்திரியங்களோடே என்னைவைத்து எவ்வளவு வதைசெய்தாலும், நீ அகன்று போகாமல் கூடவே யிருப்பாயாகில் எந்தக் கஷ்டமும் பொறுத்துக்கொள்ளத் தவடியிராது. ‘கூடவேயிருந்தால் தயை பண்ண வேண்டிவருமே’ என்று நினைத்து அகன்று போவாரைப்போலே நீயும் அகன்று போவதனால் வருத்தம் பொறுக்கக் கூடியதாக இல்லையே! என்றவாறு.

[யாதும் யாவருமின்றி இதுபாதி.] பிரானே! ஆபத்துக்களைப் போக்கிக் காத்தருள்வது உன்பணியே யன்றி ஆபத்தை விளைப்பது உன் பணியன்றே; பிரளயங்கொள்ளாதபடி உலகங் களைத் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி ஓர் ஆலந்தளிரிலே சிறு குழவியாய்க் கண்வளர்ந்தருளு மவனான நீ என்னுடைய ஆபதஸகத்வத்தை ப்ரஸித்தப்படுத்திக் கொண்டவனாயிருந்து வைத்து இப்போது எனக்கு ஆபத்தை விளைக்கப் பார்ப்பது தகுதியோ? என்றவாறு.

வினையேன் வினைதீர்மருந்தே!—பாபமே நிரூபகமான என்னுடைய பாபங்களைப் போக் கும் மருந்தாகவல்லவனே! என்றபடி.. ஏற்கெனவே எனக்கிருந்த பாவங்களைப் போக்கி விஷய ப்ராவண்யத்தில் நின்றும் மீட்டு உன்னளவிலே யிடுபடுத்திக்கொண்டு இவ்வளவு செய்த நீ மறுபடியும் நான் விஷயப் ப்ராவணனும்படி வழிதேடுவது தகுதியோ? இங்கிலத்திலே வைப்பது விஷயப் ப்ராவணனாகக்கு இட்ட வழியன்றோ. ... (ச)

தீர்மருந்தின்றிவைத்துகேடும் செக்கிவிட்டுத்தீர்க்குமைவரை *

கோர்மருங்குடைத்தாவடைத்து செகிழ்ப்பானெனக்கின்றாய் *

ஆர்மருந்தினியாகுவார்? அடலாழியேத்தியகார்வன்குலம் *

வோர்மருங்குறுத்தாய்! விண்ணுளாள்பெருமாளேயோ!

(இ)

அடல் ஆழி எத்தி	தேச பொருந்திய திருவாழி	ஐந்து கோய் அறம்	ஐந்து வைக்கப்பட்ட சப்தாதி
அரை வஞ்சுவம்	அரைவின் பிரபலமான உடல்	செக்கிவிட்டு	விஷயங்களைக்கொண்ட கோய்க
மருங்கு வேர்	பக்கவெளியே அறத்தகனே!	தீர்க்கும் ஐவரை	காலே முடிக்கக்கூடாதான
அறத்தாய்		கோர் மருங்கு	செக்கிலே தன்னி
ஒ விண்ணுளார்	ஒ நித்யவாசினியாதனே!	உடைத்தா	கேரினும் பக்கவல்லினுமாக
பெருமாளே		அடைத்தா	கிறத்தி
தீர் மருந்து துன்றி	யாற்று மருந்தில்வாதபடி	செகிழ்ப்பான் ஒக்	செகிழ் விடுவான் போலேயிரா
	[அபரிதாபமாக]	கின்றாய்	கின்றாய்
		துணி மருந்து	துணி மருந்தாகக்கூடியவர்
		ஆருவார் ஆர்	யார்?

* * *—[தீர் மருந்தின்றி] நான் ஒரு மனதானம் செய்துகொண்ட முடியாதபடி விஷயங்களையும் இந்திரியங்களையும் என்னை நலிந்து நீ கை விட்டால் சகலகாலமும் வேறு உளரோ வென்கிறார். என்னை நலிவிப்பவர்களும் ஐவர்; நலிவிக்கப்பட்டுப் பரிசுமான வஸ்துக்களும் ஐந்து என்கிறார். சப்தாதி விஷயங்களாகிற ஐந்து கோய்களாலே பஞ்சசெந்திரியங்கள் நலிவின்றமைவைச் சொன்னபடி. தீர்மருந்தின்றி என்றது—வேறொரு பாதிக்ரியை பண்ணுவொண்ணாதபடி என்றவாறு. ஸர்வசக்திபான ஸர்வேச்வரானும் போக்கப் போகாதவை பாதலால இவ்வளவே சொல்லுகிறது. சரிசத்தை இங்குச் செக்கு என்கிறது. செக்கானது சுழன்று கொண்டேயிருப்பது, தன்னிடத்தில வந்து விழுகிறது என் முதலிய வஸ்துக்களை ஒரு கணப்பொழுதில உருமாய்க்குமதுமாயிருத்தலால் இது சரிசத்திற்குப் பொருத்தமான திருவுட்கந்த மென்க.

கோர் மருங்கு உடைத்தா அடைத்து—கோர்—எதிர்; மருங்கு—பக்கம். என்னுடைய எதிர்வரிடமும் பக்கவரிடமும் இந்த ஐந்து சத்துருக்களை உடைத்ததாய்ப்படி நெருக்கி என்றபடி. எங்குப் பார்த்தாலும் இவையெய்யாய்ப்படி செய்து என்னக. இவகே ஈடு;—“அபரிதாபம் என்றொரு மனதின் நலிவைக்கு அதிகத மனதாகக்கூடாது; ஆழிப்போந்தாப்போலே இந்திரியங்களைக் கையடைப்பாக்கி.”

செகிழ்ப்பானெனக்கின்றாய்—பக்கமுள்ளிருவான் போலே பிராநின் அய்; உன்பக்கத்தில் உண்டாகியிருக்கிற விச்வானமும் தூய்யும் போலே பிராநின்றது என்று தாறுபரிபம். இதுவரையில் உன்னை சக்திகளென்று கம்மென்கிறோமேன : சக்திகளல்லன், பக்திகன்போலும் என்று இப்போது நினைக்க வேண்டியதாகிறதே! என்கிறது.

இப்படிச் சொன்ன ஆழ்வாரை நோக்கிச் சம்பருமான ‘ஆழ்வார்! உம்முடைய கஷ்டத்திற்கு நீரே ஒரு மருந்து தேடிக்கொன்னப்பாரும்’ என்ன, ஆர்மருந்தினியாகுவார்? என்கிறார். மருந்து என்றும் மருத்துவனென்றும் பரிசுத்தான நீயே கைவிட்டால் இனி வேறொரு மருந்து தேடப்போமோ? என்னக. மருந்து என்பது அசேதநமாகையாலே ‘எது மருந்தாகும்’ என்று சொல்லவேண்டுவது முறையையாயிருக்க ‘ஆர் மருந்தினியாகுவார்’ என்று உபாதிஷ்டையாகக் கூறினமையால் ஆர்வானுடைய மருந்து ஒரு பரமசேதநனாகவே யிருக்க

வேணுமென்னுமிடம் பெறப்படுகிறது. *நிர்வாணம் பேஷஜம் பிஷக்* என்ற ஸஹஸ்ரநாமம் இங்கே அதுஸந்திக்கத்தக்கது.

அடலாழியேந்தி யகரர் வன்குலம் வேம்முங்கறுத்தாய்—இங்கு அகரர் என்னும்சொல் அஸூரர்களென்கிற வதத்பவருப்பினரை மாத்திரம் சொல்லுவதன்று; ஆஸூர ப்ரக்ருதிக ளாயுள்ளவர்களை யெல்லாம் சொல்லுகிறது; ஆகவே ராக்ஷஸர்களும் இச் சொல்லில் அடங்கு வர்கள். ஸூதர்சநசதகத்தில் *காசீ விப்லோஷ சைத்யகஷபண* என்பது முதலான கலோ கங்களில் அடலாழியின் அதிகபம் அறிபத்தக்கது.

விண்ணுளார் பெருமானேயோ!—இவ்விடத்தில் பரமபோக்யமான சுட்டு ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்மின்;—“ஒருத்தன் சிறையிருக்க, பிராவும் மாதாவும் ப்ராதாக்களுமாய்க் கல்யாணம் செய்பக்கண்டு தான் கூடப்பெறுதே கோவுபடுமாபோலே, நித்யஸூரிகளும் பிராட்டியும் அவ னுமாகப் பரமபதத்திலே யிருக்கிறபடியை அதுஸந்தித்து அங்கே கேட்கும்படி கிடந்து கூப்பிடுகிறார். ஹா ராம! ஹா லக்ஷ்மண! ஹா ஸூமித்ரே* என்று பிராட்டி தனியே கிடந்து கூப்பிட்டாப்போல, பரமபதத்திலிருப்பும் அணிகலங்குப்படி கூப்பிடுகிறார்.” ... (தி)

விண்ணுளார் பெருமாற்கடிமைசெய்வாரையும்செறும் ஐம்புலனிலை *
முண்ணுள்ளென்னைப்பெற்றால் என்செய்யாமற்றநீயும்விட்டால் ? *
பண்ணுளாய்கவிதன்னுளாய் பத்தியினுள்ளாயபரிசனே! * வந்தென்
கண்ணுளாய்க்கெஞ்சளாய் ! சொல்லுளாய் ! ஒன்றுசொல்லாயே. (சு)

விண் உளார்	விண்ணுலகில் உன்னவர்களாய்க் கொண்டே	பண் உளாய்	(என்னுடைய) ஆர்த்த ஸ்வாத் தை அறியுமவனே!
பெருமாற்கு அடிமை செய்வா ரையும்	பரத்பரான உனக்கு அடிமை செய்பவர்களான நித்ய ஸூரிகளையும்	கவிதன் உளாய்	(என்னுடைய) ஆர்த்தியே வடி வெடுத்த சொற்களை யறியு மவனே!
முண்ணுள் செறும்	இச்சிலத்திலே மேலிட்ட கலியக்கடிய	பத்தியின் உன் ளாய்	என்னுடைய ஆதரூபமையை அறியுமவனே!
ஐம்புலன் இவை	இத்த பஞ்சோதிரியவகள் (இவற்றை வெல்லத்தஞ்சியவளி மையற்ற) என்கிடம் வந்து	பரம் ஈசனே	பரத்பரனே!
என்னை பெற்றால் என் செய்யா	சோர்தால் இவை என்னதான் செய்யமாட்டா;	என் கண் உளாய்	என்னுடைய கண்ணேறும் கெஞ் சோலும் வாடிதிரியத்தீதா ழும் வாசியற உன்னை ஈசனே
மற்று நீயும் விட்டால் (என் செய்யா)	அதற்குமேலே சகதனான நீயும் கைவிட்டால் என்ன செய்யமாட்டா; (எது வும் செய்யக்கூடாமன்ரு.)	சொல் உளாய்	பண்ணியிருப்பவனே!
		வந்து ஒன்று சொல்லாய்	என்னவில வந்து (அபாயமாக) ஒரு வார்த்தை யரு விச செய்யவேணும்.

* * *—[விண்ணுளார் பெருமாற்கு] நம்மிற் காட்டில் எவ்வளவோ மேம்பட்டவர்கள் என்று ப்ரஸித்தி பெற்றவர்களையும் நலியக்கடவ இந்திரியங்கள் என்னை என்னபாடு படுததா? என்கிறார். விண்ணுளாருடைய பெருமானுக்கு அடிமைசெய்வாரையும் செறும் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; விண்ணுளார்—விண்ணுலகத்திலே யிருப்பவர்களாய்க் கொண்டு, பெருமானுக்கு அடிமை செய்வாரையும் செறும் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அடிமை செய்வார்—அடிமைசெய்ய ருதியுடையார் என்றும், அடிமைசெய்து கொண்டிருப்பவர்கள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஸ்வர்க்கலோக வாஸிகளான இந்திராதி தேவர்களைக் கொள்ளவுமாம்; பரமபதவாஸிகளான கருதமான் முதலிய நித்யஸூரிகளைக் கொள்ளவுமாம். இருவருப்பினர் விஷயமாகவும் இரண்டு இதிறாஸங்களை ஆசாரியர்கள் கடுத்துக்காட்டி இவ்வார்த்தத்தை முதலிக்கின்றார்கள்.

நரகாஸுரனென்பவன் ப்ராக்ஜோதிஷமென்னும் பட்டணத்திலிருந்துகொண்டு ஸகல ப்ராணிகளையும் நலிகது தேவலித்த கந்தர்வாதிகளுடைய கன்னிகைகளையும் பற்பல ஸைப் பலாத்காரமாய் அபஹரித்துக் கொண்டுபோய்த் தான் மணம் புணர்வதாகக் கருதித் தன் மானிகைபிற் சிறைவைத்து, வருணனது குடையையும் மந்தரகிரிசிகரமான ரத்னபருவ தந்தையும் தேவமாதாவான அதிதி தேவியின் குண்டலங்களையும் கவர்ந்துபோனதுமன்றி இந்திரனுடைய ஐராவத பாணையையும் அடித்துக் கொண்டுபோகச் சமயம் பார்த்திருக்க, அஞ்சிவந்து பணிந்து முறையிட்ட இந்திரன் வேண்டுகோளால் கண்ணபிரான் கருடனை வர வைத்து ஸத்யபாமையுடனே தான் கருடன்மேலேறி அந்நகரத்தையடைந்து போர்செய்து நரகனைக்கொன்று, அவன் பல திசைகளிலிருந்து கொண்டுவந்து சிறைப்படுத்தியிருந்த பதினா யிரத்தொருதூறு கன்னிகைகளையும் ஆட்கொண்டு, நரகனால் முன்பு கவரப்பட்ட (இந்திர மாதாவான அதிதி தேவியின்) குண்டலங்களை அவளிடம் கொடுக்கும்பொழுட்டு ஸத்யபாமை யுடனே கருடன் தோள்மேல் ஏறிக்கொண்டு தேவலோகத்துக்குச்செல்ல, அங்கு இந்திராணி ஸத்யபாமைக்கு ஸகல உபசாரங்களைச் செய்தும் தேவர்க்கே உரிய பாரிஜாத புஷ்பம் மானி டப்பெண்ணாகிய இவளுக்குத் தகாதென்று ஸமர்ப்பிக்க வில்லைபாதலின், அதனைக்கண்டு பாமை விருப்புற்றவளாய் நாதனை நோக்கி 'பிராணநாதனே! இந்தப் பாரிஜாத தருவைய த்வாரகைக்குக் கொண்டுபோக வேண்டும்' என்றதைக் கண்ணபிரான் திருச்செவி சார்த்தி உடனே அந்த வ்ருஷத்தை வேரோடு பெயர்த்துக் கருடன் தோளின் மேல் வைத்தருளி த்வாரகைக்குக் கொண்டுபோக, அப்பொழுது இந்திராணி துண்டியிட்டதனால் இந்திரன் தேவஸைன்பங்களுடனே வந்து மறித்துப் போசெய்தான்; கண்ணபிரான் அவனை ஸகல ஸைன்பங்களுடன் பங்கப்படுத்திப் பின்பு அம்மாதத்தைக் கொணர்ந்து ஸத்யபாமையின் வீட்டுப் புழைக்கடைத் தோட்டத்தில் நாட்டியருளினன் என்கிற மேல்கதை விருக்கட்டுப்; தனக்கு மஹோபகாரம் செய்தருளின பகவான் திறத்திலே இந்திரன் த்ரோஹியானானென் பது திவ்வரலாற்றினின்று அறியத்தக்கது. "விண்ணுளாரையும் ஐம்புலன் செறும்" என் னத் தட்டுண்டோ?

சுட்டில் மற்றொருகதையை எடுத்தருளிச் செய்கிறார்—அதாவது; "ஸுமுகமென்ற ஸர்ப்பலிசேஷம் திருவடிகளிலே சென்று கிட்ட, பெரிய திருவடி ஒடிச்சென்று 'எனக்கு ஆமிஷமாயிருக்கிற இத்தைக் கைக்கொண்டு நோக்குவதே!' என்று வெறுத்து 'தேவரீசையும் நாய்ச்சிமாரையும் நெடுங்காலம் வதரித்துக்கொண்டு திரிந்தேன், நான் என் பெற்றேன்' என்றுனிதே. இதிறே ஸம்ஸாரஸ்வபாலமிருக்கும்படி."

இங்கு அறியவேண்டிய கதைபாவது—தேவேந்திரனுக்கு நண்பனும் மந்திரியும் ஸார தியுமான மாதலியானவன் அழகிலும் துணக்திலும் மிகச் சிறந்த தன் புதல்வியான குணகேசி யென்னுள் கன்னிகைக்குத் தக்க வரனைத் தேடுபவனுப்ப் புறப்படடு வழியில் நாரதமுனி வரைச் சந்தித்துத் துணையாகக் கொண்டு பலவுலகங்களிற் சென்று பார்த்துத் தக்க வரனைக் காணாமல் மாதாளலோகத்தில் ஸாஸுநியினுல ஆளப்படுகின்ற போகவதி யென்னுஞ் சிறந்த நகரத்தை யடைந்து அங்கேயே நுக்கின்ற அனேக குமாரர்களைப் பார்க்கின்றபொழுது ஸுமுகனென்னும் நாககுமாரனை நோக்கி அவனுடைய ரூபலாவண்யங்களினைப்பட்டு அவனுக்குத் தன் மகனைக் கொடுக்கக் கருதி அவனது பாட்டனாரைக் கண்டுபேச, அவர் மகிழ்ச்சியோடு துயரமுன் கொண்டவராய் 'இவனது தந்தையைக் கருடன் பகழித்து இந்த ஸுமுகனையும் ஒரு மாதத்திற்குள் பகழிப்பேனைன்று சொல்லியிருக்கின்றானுதலால் இவ

னுக்கு மணஞ்செய்தல் ஏற்றதன்று' என்று தெரிவித்தார். அதுகேட்ட மாதலி 'என்னால் மருமகனாக வரிக்கப்பட்ட உனது பெளத்திரன் எங்களுடன் வந்து தேவேந்திரனைக் காண்பனாயின் அவனுக்கு ஆயுளைத் தந்து கருடனைத் தடுக்க முயல்வேன்' என்று சொல்லி ஸுமுகனை யழைத்துக்கொண்டு இந்திரனிடஞ் சென்றுசேர, அங்கு இந்திரனுடனே உபேந்திர மூர்த்தியான திருமாலும் வீற்றிருக்கையில், கிகழ்ந்த செய்திகளை பெல்லாம் நாரதமுனிவர் சொல்லக்கேட்ட திருமால் இந்திரனை நோக்கி 'இவனுக்கு அமிர்தத்தைக் கொடுக்கலாம்; அதனால் இவர்கள் இஷ்டனித்தி யடைந்தவராவர்' என்று சொல்லியருள, இந்திரன் கருடனது பராக்ரமத்தை ஆலோசித்துத் திருமலை நோக்கி 'தேவரீரே அவனுக்கு அமுதத்தையும் ஆயுளையும் தந்தருள்க' என்றதற்கு, திருமால் 'ஸகல லோகாதிபதியான நீ கொடுப்பதே போதும்; அதனை மாற்றுபவர் யார்?' என்றுகூற, பிறகு இந்திரன் ஸுமுகனுக்கு அமுதமுண்டியாமல் நீண்ட ஆயுளை வரமளிக்க, உடனே மாதலி ஸுமுகனுக்குத் தன்மகனை மணம் புரிவித்தான். இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்ற கருடன் கோபங்கொண்டு இந்திரனோடு மாறுபட்டு, தனது இரையை அவன் தடுத்து விட்டதற்காகப் பலபல நீஷ்டர வார்த்தைகள் கூறுகையில் ஸுமுகன் தான் நீண்ட ஆயுளை வரம் பெற்றிருந்தாலும் கருடனுடைய கறுவுதலைக்கண்டு அஞ்சிப் பாம்புவடிவாய்த் திருமாலினருகிற் சேர்ந்து அப்பெருமானது கட்டிலின் காலைக் கட்டிக்கொண்டு சரண்புக, பின்பு கருடன் திருமலை நோக்கி 'ஸகல தேவர்களினுள்ளும் மஹா பலசாலியான வுன்னைச் சிறிதும் சிரமமின்றி இறகு முனையாற் சுமக்கின்ற என்னினும் வலிமையுடையார் யார்? இதனைச் சற்று ஆலோசித்துப்பார்' என்று செருக்கிப் பேச, அக்கடுஞ் சொற்கேட்ட திருமால் கருடனை நோக்கி 'மிகவும் துர்ப்பலனான நீ உன்னைத் தானே மஹா பலசாலியாக எண்ணி எனது முன்னிலையில் தற்புகழ்ச்சி செய்து கொண்டது போதும்; மூவுலகமும் எனது உடம்பை வலிக்க முடியாவே; யானே எனது சக்தியால் என்னை வலித்துக்கொண்டு உன்னையும் வலிக்கின்றேன்? எனது இந்த வலக்கை யொன்றை மாத்திரமாவது நீ தாக்கவல்லியாகில் உனது செருக்குமொழி பயன் பட்டதாகும்' என்று சொல்லிக் கருடனது தோளில் தனது வலக்கையை வைத்த மாதிரத்தில் அவன் அதன் அதிபாரத்தைத் தாக்க மாட்டாமல் வருந்தி வலிமையொழிந்து மூர்ச்சித்து விழுந்து, பின்னர் அரிதில் கெறித்து திருமலை வணங்கிப் பலவாறு பணிமொழி கூறி 'என் பிழையைப் பெறுத்தருள வேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, திருமால் திருவுள்ளமிரங்கி அவனுக்கு ஸமாதானங்கூறித் தனது திருவயலின் பெருவிரலால் ஸுமுகனை யெடுத்துக் கருடன் தோளிலிட்டு 'இவனை நீ உனது அடைக்கலமாகக் கொண்டு பாதுகாக்கக் கடவாய்' என்று குறிப்பிக்க. அதுமுதல் கருடன் ஸுமுகனோடு நட்புக்கொண்டு அவனைக் தோளில் தரிக்க, அவனும் அசசமின்றி 'கருடா! ஸுகமா?' என்று சேஷமம் விகாரிப்பவனாயினன்— என்பதாம்.

இன்னமும் சுட்டு புரி ஸங்கீதிகள் காண்பின்;—'அவன் தான் அவதரித்து சோகிப்பது மோஷிப்பதானப் போலேயாயிற்று இவர்களும். அன்றிக்கே, * அயர்வறுமமரர்களதி பதியாயிருக்கிற ஸர்வேசவரனுக்கு, ஸம்ஸாரத்திலே முழுகூறுக்களாய் கைக்கர்யத்திலே அவகாஸித்திருக்கக் கடவாணவாக்ளபம் செருக்கககடவ இந்திரியங்களிலை. ஒரு விச்வா மிக்ர ஸுகர்வாதிகளாக் கண்டோ மிறே. த்ஞாநாதிகனா விச்வாமித்ரனகப்பட ஒரு விஷயத்தின் காற்கடையிலே நெடுக்காலம் கிடந்தானிறே. பெருமானுக்குப் பரிவரான மஹாராதர், பெருமானை மின்னாக்ளம் இடிக்கும் இசையாக விட்டுவைத்து நாலுமாஸம் இந்திரிய பரவசரார் அன்வடிபென்ற களைச்சிவிடுறே.'

“மண்ணுள்ளைப் பெற்றால்” என்ற சொல்பத்தால் ஆழ்வார் தாம் விண்ணுளரில் ஒருவர் என்பது தோன்றுமென்ப.

பின்னடிகளின் உட்கருத்தை கம்பினை வெகு அழகாகவும் உருக்கமாகவும் எடுத்தருளிச்செய்திற்படி பார்க்க;—“[பண்ணுளாய்] என் ஆர்த்தஸ்வரம் கேளாதிருக்கிறாயல்லியே. [கவி தன்னுளாய்] என்னுடைய ஆர்த்திகர்ப்பமான உக்தி கேளாதிருக்கிறாயல்லியே. [பத்தியினுளாய்] இப்படி சொல்லுகிற ஆற்றமை அறிபாதிருக்கிறாயல்லியே. [பரமீசனே] உனக்கு முடியாததொன்று உண்டாயிருக்கிறாயல்லியே. உன் சேஷிதவம் ஏறிப் பாயாத இடமுண்டோ?”

ஒன்றுசொல்லியொருத்தினில் கிற்கிலாத ஒரையர்வன்கயவரை*
என்றுயான்வெல்கிற்பன் உன் திருவருளில்லியேல்? *
அன்றுதேவரகரர்வாங்க அலைகடலரவமளாலி * ஓர்
குன்றம்வைத்த எக்தாய் கொடியென்பருகின்னமுதே!

(எ)

அன்று தேவர் அகரர் வாங்க அலை கடல் அரவம் அளாலி	பண்டொரு காலத்திலே தேவர்களும் அகரர்களும் வலிக்கும்படியாக அலையெறிதெ கடலிலே வானாடு பெய்கிற பாய்மைச் சுற்றி	கொடியென் பருகு தின் அமுதே உன திரு அருள் இவ்வை எல் ஒன்று சொல்லி ஒருத்தினில் கிற் கிலாத ஓர் ஐவர் அன் கயவரை யான் எனற வெல் கிற்பன்	பாலியேனா காலும்பருகும் படியான இன்னமுதமே உன்னுடைய திருமை இவ்வை யாவில், ஆறியிருக்கமாட்டாத பஞ்சேச் திரியங்கனாகிற பிரபலக் கொடியவர்களை அடியென் என்றைக்கு வெல் லவல்லவனுவேன்?
ஓர் குன்றம் வைத்த எக்தாய்	மந்தர மலையை காட்டின பெருமானே!		

* * * [ஒன்று சொல்லி] அடியார்கட்கு அருக்தொழில் செய்தும் அபேகநிதம் தலைக் கட்டுவதையே இயல்லாக வுடையனான உன்னுடைய கருணையில்லையாகில் பிரபலமான இந்திரியங்களை நான் வெல்லுவதென்றொரு பொருளுண்டோ வென்கிறார்.

ஒன்று சொல்லி ஒருத்தினில் கிற்கிலாத—ஒரு விஷயத்திலே சாபலத்தைப் பண்ணி அது கை புறும்வதையில அதிலே நிகலில்லாத என்றபடி. ஒருத்து—ஒருமைப்பாடு. இன்—சாரிலைய; இல்—ஏழாநுருபு. கயவர்—கொடியர். “ஓர் அர்த்தத்திலே கிற்கக் கடவதல்லாத” என்றாட்டு நுரிஸலக்தி காண்கையாலே அதற்கிடாக “ஓரத்தனில்” என்று பாடமிருக்கலாம் என்றார் ஒரு பெரியார். அர்த்தம் என்பது ‘அத்தன்’ என்று திரியலாம்; மகரனாக ரப்போலி. ஆனாலும் “ஒருத்து—ஒருமைப்பாடு” என்று விபாக்கியானவர்கள் காண்கையாலே பாடத்திடுத்தம் வேண்டா வென்க.

பின்னடிகளிற் குறித்த வரலாறு:—முன்னொரு காலத்தில் இவ்வண்ட கோளத்திற்கு அப்புறத்திலுள்ள விஷ்ணுவோகத்துச் சென்று திருமகளைப் புகழ்க்துபாடி அவளால் ஒரு பூமாவைப் ப்ராஸாதிக்கப்பெற்ற ஒரு வித்யாதர மகன், மகிழ்ச்சியோடு அம்மாவையைத் தன் கை விண்ணில் தரித்துக்கொண்டு பிரமனோக வழியாய் பீண்டுவருகையில் தூர்வாஸமஹாமுனி எதிர்ப்பட்டு அவளை வணங்கித் துதிக்க, அவ்விஞ்சைசமங்க அம்மாவையை அம்முனிவனுக்கு அளித்திட்டான்; அதன் பெருமையையுணர்ந்து அதனைச் சிரமேற்கொண்ட அம்முனிவன் ஆனந்தத்தோடு தேவலோகத்திற்கு வந்து, அப்பொழுது அங்கு வெகு உல்லாஸமாக ஸ்ராவத யானையின்மேற் பவனி வந்தகொண்டிருந்த இந்திரனைக்கண்டு அவனுக்கு அம்

மாலைபைக் கைநீட்டிக்கொடுக்க, அவன் அதனை மாவட்டியினால் வாங்கி அந்த யானையின் பிடரியின்மேல் வைத்தவனளில் அம்மதயானை அதனைத் துதிகைபாற் பிடித்திழுத்துக் கீழேறிந்து காலால் மிதித்துத் துவைத்தது; அதுகண்டு முனிவான் கடுங்கோபங்கொண்டு இந்திரனை நோக்கி 'இவ்வாறு செல்வச்செருக்குற்ற உன்னுடைய ஐச்வரியங்களெல்லாம் ஒளிந்துவிடக்கடவன' என்று சபிக்க, உடனே தேவர்களின் செல்வம் ஒழிந்தன; ஒழியவே அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வென்றனர். பிறகு இந்திரன் தேவர்களோடு திருமாலைச் சரணமடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளைபிட்டபடி அசுரர்களையுந் துணைக் கொண்டு மந்தரமலைபை மத்தாக நாட்டி வாஸுகியென்னும் மஹா நாகத்தைக் கடைகயி ராகப் பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடைபலாவினர். அப்பொழுது மந்தாகிய மந்தாகிரி கடலி னுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர்களின் வேண்டுகோளினால் திருமால் பெரியதோர் ஆமை வடிவ மெடுத்து அம்மலையின் கீழே சென்று அதனைத் தனது முதுகின்மீது கொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்திவிடாமல் கடைதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந் தருளியிருந்தனன். இப்படி ஸ்ரீமந்தாராயணன் அக்கடலினிடையே மஹா கூர்மமாய் மந்தர பர்வதத்திற்கு ஆதாரமாய் எழுந்தருளியிருக்க, வாஸுகியின் வாலைப் பிடித்துக்கொண்ட தேவர்களும் தலைபைப் பிடித்துக்கொண்ட அசுரர்களும் ஆகிய இருதிறத்தாரும் அதனை வலியப்பிடித்து இழுத்துக் கடைபவல்ல வலிமையில்லாதவராய் நிற்க, அது நோக்கி அத்திரு மால் தான் ஒரு திருமேனியைத் தரித்து ஐருவருப்பினர் பக்கத்திலேயும் நின்று வாஸுகி யின்வாலையும் தலையையும் பிடித்து வலமும் இடமுமாக இழுத்துக் கடைந்தனன். அப்பால் அந்த மஹாவிஷ்ணு த்வந்திரி யென்னும் தேவரூபத்தைத் தரித்து அம்ருதபூர்ணமான கமண் டலத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அந்த கரீசாமுத்திரத்திலிருந்து தோன்றினன். அப் பொழுது அசுரர்கள் தத்வந்தரியின் கையிலிருந்த அம்ருத கலசத்தை பலாத்காரமாகப் பிடுங்கிக்கொள்ள அந்த எம்பெருமான் ஐகம்போவானமான ஒரு பெண்வடிவத்தைத் தரித்து அசுரர்களை மயக்கி வஞ்சித்து அமுதத்தைக் கைக்கொண்டு அமரர்களுடைய கோஷ்டிக்கு மாத்திரம் ப்ரஸாதித்தனன்.

[இப்படி எம்பெருமான் மோஹிநீரூபத்தால் அசுரர்களை மயக்கித் தேவர்களுக்கே அமிருதத்தைப் பங்கிட்டுக் கொடுத்துவருகையில், ராஹுவென்னும் ஓர் அசுரன் தான் இருக்கவேண்டிய அசுரர் கூட்டத்தைவிட்டுத் தந்திரமாகத் தேவகோஷ்டியினிடையிலே புருந்து கையேற்று அமிருதத்தை வாங்கியான், அதனை ஸூர்ய சந்திரர்கள் குறிப்பித்த மாத்திரத்தில், எம்பெருமான் அவனை அகப்பாபயாலடிக்கத் தனைவேறு உடல்வேறுக்க, அமி ருதமுண்டகனால் உயிர் நீங்காத அந்தக் தலையும உடலும் விஷ்ணுவின் அறுக்ரஹத்தால் ராஹு கேதுக்கள் என இரண்டு க்ரஹங்களாகி ஸூர்யன் முகனிய ஏழு க்ரஹங்களோடு சேர்ந்து தம்மேற் கொள்சொன்ன ஸூர்ய சந்திரர்க்குப் பகையாய்ச் சிற்சில காலத்தில் அவர் களைப் பிடித்துக்கொள்ளுகின்றன; அதுவே க்ரஹணமெனப் படுகின்றது—என்பதும் இங்கு அறியத்தக்கது.] (எ)

இன்னமுதேனத்தோன்றி ஓரைவர்யாவரையும்மயக்க* நீவைத்த
முன்னமாயமெல்லாம் முழுவேர்த்து* என்னையன்
சின்னமும் திருமார்த்தியும் சித்திதேவத்திக் கைதொழுவேயருளெனக்கு*
என்னம்மா! என்கண்ணு! இமையோர்தம் துலமுதலே!

என் அம்மா என் கண்ணா இமையோர் தம் குலம் முதலே ஓர் ஐவர் இன அமுது என தோன்றி யாக்காரையும் மயக்க	என் ஸ்வாமியே ! எனக்கு எனியவனானவனே ! சித்யஸூரிகளின் திரளுகருத் தலைவனே ! சந்தாதி விஷயங்கள் ஐந்தம் இனிய அமிருதம்போல் போக யமாய்த் தோன்றி எப்படிப்பட்டவரானாயும் மயக்கும்படியாக	முழுமேர் அரித்த என்னை உன் சின்னமும் திரு மூர்த்தியும் சொதித்து ஏததி கை தொழ எனக்கே அருள்	வாஸஸையோடே போகலி அடியேனை உனது அனாதாரண லக்ஷண ங்கனான சங்கசக்ரா திகளை பும் திவ்யமங்கன விக்ரஹத் தையும் கெஞ்சார கிளைத்து வாயாரத் துதித்து கையாரத் தொழும்படியாகப் பண்ணி எனக்கென்று விசேஷித்த கரு பையப் பண்ணவேணும்.
ஈ வவத்த முன்னம் மாயம் எவலாம	ஈ உணடாக்கி வைத்த அகாதிபான வமஸரத்தை யெவ்வாம்		

* * * [இன்னமுதேன.] எனக்குண்டான பாக்ருதி ஸம்பந்தததைபறுத்து, மன மொழி மெய்களாலே உண்டியே கான் விரந்தாபாக அதுபகிக்குப்படி பண்ணியருளவேணு மென்கிருர். முன்னம் [அதுபகிக்குங்காலத்தின் அமுதம்போல் பாம்போக்கியமாகத் தோற் றுவதும், பிறகு பரிபாகத்தின் விஷமாயிருப்பதும் சந்தாதி விஷயங்களுக்குண்டான இயல்பு. இங்கு " இன்னமுதேனத்தோன்றி " என்று முன்னம் தோன்றுகிற ரீதி மாத்திரமே சொல்லப் பட்டது; பரிணாமத்தின் விஷமாகுமதென்னுமிடம் இங்குச் சொல்லிற்றிலையேயாகிலும் அது சொற்போக்கில் அர்த்தாதலித்தம்.

இத்திருவாய்மொழியில் பாசுரத்தோறும் ஐவர் என வரும்து பஞ்சேந்திரியங்களைக் குறிக்கும்மதாலிலும் இப்பாசுரத்தில் ஐவரென்பது சந்தாதி பஞ்ச விஷயங்களைக் குறிக்கும்தாக ஆசாரியர்கள் விபாக்கியானமருளி புள்ளார்கள். ௩௦ கான்மியன்;—[ஓரைவர்] தனித் தனியே பரபலமாய் அந்நிதீயமான சந்தாதி விஷயங்கள் ஐந்தம்." ஆராயாமும் ஒன்பதி னாயிரமும் இருபத்தினாலாயிரமும் இப்படியே. பன்னாயிரவுகாகார மாத்திரம் 'ஐவர்— ஐந்த இந்திரியங்களாலே' என்று உகையிட்டார்.

சந்தாதி விஷயங்களானவ முகப்பில் பாம்போக்கியம் போலத் தோற்றி எப்படிப் பட்டவர்களையும் மதிக்கெடுக்கும்படியாக ஈ பண்ணிவைத்த பழையதான இந்த ஸபலாபந் தததை சிச்சேஷமாக விடுவித்து உந்துடைய பஞ்சாயுதாதி திவ்ய சின்னங்களையும் அவற்றால் போலியும் திருமேனியையுமே இடைபகுது கித்திகவும் துதிக்கவும் கைதொழவும் பாங் கான திருவருளைச்செய்யவேணுமென்று பிரார்த்திக்கிருப்பிற்று. சின்னம்—வடசொல் லிகாரம். (அ)

குலமுதலும் தீவ்னைக் கோடுவன்துழியினில் வீழ்க்குமைவரை *
வடு முதல்கெடுக்கும் வாயேத்தருள்கண்டாய் *
நடுமுதலினியேவ்வுலகுக்கும் நிற்பனசெல்வனவென * பொருள்
பலமுதலபடைத்தாய் என்கண்ணா' என்பரஞ்சுடரே । (க)

நிலம் முதல் இனிய எவ்வுலகுத் குலம் நிற்பன செல்வன என பொருள் பல முதல் படைத்தாய் என் கண்ணா என் பாய் கடியே	பூமி முதலாக மற்றும் ஸகல பிஷகக்களாகும் ஸ்தாவிர ஸாகம ரூபமான பொருள்கள் பலவந்தைபுற முன்னம் படைத்தவனே என் கண்ணா என் பஞ்சேந்திரியங்களை	குலம் முதல் அறிம தீவ்னை கொடு உன் குழி னில் வீழ்க்கும் ஐவரை உலம முதல்கெடு கரும வலமே தாதநா கண்டாய்	குலத்திறத கோடுகோடு முடிக்கவல்ல பரபங்களை வினைக்கவல்ல (சந்தாதி விஷயங்களாகித) பற குழியிலே தன்னகடிப்ப பஞ்சேந்திரியங்களை குல பலததோடே முடிக்கும் படியான மீழ்க்கை அதகாவித்தருளவேணும்.
---	--	--	--

* * * விஷயங்களிலே ஆத்மாவைத் தன்னும் இகதிரியங்கள் என்னை வலியாதபடி பண்ணவேணும் என்று இரக்கிரர்.

குலமுதலுத்தீவீகை—ஒருவன் பண்ணின பாயம் அவனொருவனோடே போகையல் லாமல் குலமாக முதலற முடிக்க வல்லவையான பாவங்களை வினைக்கக் கூடியதாய், கொடியதாய், அதுபவித்து முடியவொண்ணாதபடியாயிருக்கிற குழியிலே தன்னி ஹிம்ஸிக்கின்ற வர்களாம் ஐவர்; அவர்கள் தாம் பஞ்சேந்திரியங்களென்ற பேர்பெற்ற மஹாநுபாவர்கள். அதைப் பெருமிடுக்காளருடைய மிடுக்கை முதலிலே முடிக்கக் கடவதான உன்னுடைய அதுகாஹந்தைப் பண்ணியருள வேணுமென்கிராரிற்ற முன்னடிகளில். இங்குக் குழி பென்றது சப்தாதி விஷயங்களை.

இவ்விடத்து ஈடுமுப்பத்தாறுவிரத்திலும் இருபத்தினூறாவிரத்திலும்—“ * ந ஹி தாம் விருத்தேஷு பஹ்வபாயேஷு கர்மஸு, மூலகாதிஷு ஸஜ்ஜந்தே புத்திமந்தோ பவதவிதா:.. என்னு னிரே மாஸ்யவான் ராவணனுக்கு ” என்கிற ஸ்ரீகலிகதி காண்கிறது. இந்த ச்லோகம் மாஸ்யவாஹுடைபதாக ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் இப்போதுள்ள பதிப்பு ஒன்றிலும் காணப்பட வில்லை; திருவடியின் வார்த்தையாகக் காண்கிறது. ஆகவே இங்கு கோர்த்திருக்கும் பிறழ்வு குறிக்கொள்ளத் தக்கது.

நிலமுதலினி இன்பாதி. பிரானே! நீ ஐகத் ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றைச் செய்கிறபோது உனக்கு ஆரேனும் துணைபுரிந்ததுண்டோ? ஸக்கல்ப மாதநித்தையே துணைக்கொண்டன்றோ செய்தாய். ஸ்ருஷ்டிக்கு பாயோஜனம் மோகஷமன்றோ. அது பெறவேண்டாலோ? பூமி முதலாக மற்றும் இப்படியுண்டான எல்லாவகங்களிலும் ஸ்தாவராஜங்கங்களான பல பனார்த்தங்களையும் முன்பே யுண்டாக்கினாய்; அப்படிப் பொதுவான ரக்ஷணம் செய்தது மாதநிதமே யல்லாமல் கண்ணிரோனாய் வந்தவதரித்து ஒருகூடாக உடிவழகை அதுபவிப்பித் தாய்; அவ்வழகை காணொருவனே அதுபவிக்கும்படியும் உதனினாய்; இத்தனையுஞ் செய்த வுனக்கு இந்தப் பஞ்சேந்திரியப் பாலிகளிடத்திலின்ற மீட்டு ரக்ஷிக்கை அரிதாயிற்றோ? என்றாராயிற்று.

இரண்டாமடியில் “வலமே தத்து” “வாமே தத்து” என்பன பாட பேதங்கள். (௯)

என்பரஞ்சுடரேயெனறுன்னையவற்றி உன்னினைத்தாமரைகூட்டு *

அண்டருகிசிற்குமதுநிற்கச் சுமடுத்தாய *

வனபரங்களேதேதைவாதிசைதிசை வலித்தெற்றுநின்றனா *

முன்பரவைகடைத்து அமுகுட்கொண்டமூர்த்ததியோ !

(10)

முன்	முன்பொரு காலத்திலே
பரவை கடைத்து	கடலைக் கடைத்து
அமுதம் கொண்டு	அமுதத்தை யெடுத்த உதவிய
மூர்த்தி	ஸ்வாமியே!
என்பரம் கூடரே	எனக்கு விதேயானை பாஞ்சோ
என்று உன்னை	தியே! என்றப்படி உன்னை
அவற்றி	கோக்கிக் கூப்பிட்ட
உன் துணை	உனது உபய பாதங்கள் விட
தாமரைகூட்டு	யததிலே
அ-அ, உருவி நிற்	அன்பினாலே உருவிலுக்க
குமது நித்த	வேண்டியது பரார்த்தமாயிருக்க

(அதற்கு விரோதமாக)
சுமடு தந்தாய்
(சீரமாகிற) சும்மாட்டைத் தத் தாயே! (அதனால்)
வன் பரங்கள்
எடுத்த
ஐவர்
திசை திசை
வலித்த
உதறவின்றனா
ந
பிரபவான ல்லவ பாரங்களைச்
சுமத்தி
பஞ்சேந்திரியங்கள்
ஒவ்வொரு மூலையாக
தீமுதது
பிடிக்கின்றனா,
நீ பொறக்கமுடியவில்லையோ.

* * * பிரானே! உன் திருவடிகளிலே அடிமை செய்கைக்கு இடைபூரூப் கிஷயாது பவங்களுக்குப் பாங்கான- உடம்பை எனக்குத் தந்தாய்; அதனே ஹேதுவாகப் பஞ்சேந்தி ரியங்களும் பொறுக்கவொண்ணாத ஜிம்மையைச் செய்கின்றன; அவற்றைப் பரிஹரித்தருள் வேணும் என்று ஆர்த்தியோடே பெருமிடது செய்து கூப்பிடுகிறார்.

முதலில் 'என்பாஞ் சுடரே' என்று ஒருவிளி யிருப்பது அதபேரன்ற பங்காயிரம் விளிகளுக்கு உபசாஷணம்; "ஸ்ரீராத காராயண காக-தேவ ஸ்ரீக்ருஷ்ண பக்தப்ரிய சக்ர பானே, ஸ்ரீபத்மகாபாச்யுத ககடபானே ஸ்ரீராம பத்மாசு ஹரே முராரே; அகந்த கைருண்ட முகுந்த க்ருஷ்ண கோகிந்த தாமோதர பாதவ....." என்றிப்படி ஒப்பின்று எப்பெரு மானது திருநாமங்களையே சொல்லிச் சொல்லிப் பேர்தபேரக்குவதென்று ஒன்றுண்டே; அதுதான் இங்கு முதலடியில் விவகிதம்; என்பாஞ்சுடரே! என்னுற்போலே பண்பை திரு நாமங்களை வாயாச் சொல்லியவற்ற் கீராயுருகி சிற்றகையன்றோ என் ன்வருபத்திற்குச் சேருவது; பிரானே! அந்த சிற்றகையின்றோ என்னை நீ சிறுத்தவேண்டும்; அஃதொழிய அற்றரு எதிரான சிற்றிடிலே வைத்திருக்கின்றாயே; அதாவது கிஷயாதுபவங்களுக்கு உபகா ணமான பாக்ருதிகைத் தந்துவைத்திருக்கிறாயே! என்ருர் முன்னடிகளில். கமடு—இத்திரி யங்கள் சுமத்தின சுமைகையெல்லாம் சுமக்கக்கூடாது சரீரமாகிற் சும்மாடு என்றபடி.

இங்கே சுட்டு ஸ்ரீவைத்தி காண்மின்;—"ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாயிருப்பன இரண்டு செய்கிப் பூப்போலேயிருக்கிற உன் திருவடிகளில் போப்பகதையை அதுகத்தித்த ப்ரேம பாகசனாப் செகிழ்ந்து கீராய் சிற்றகை இவ்வாத்மாவுக்கு ன்வருபமாகக் கடவது. [அது சிற்றகச் சுமடு தந்தாய்] ன்வருபயிதவாயிருக்க உன்பக்களில் சின்றும் அகற்றி கிஷயங்களிலே கொடுபோய் மூட்டக்கடவதான சரீரத்தைத் தந்தாய்; உன்னைபறுபகிக்கைக்கு உறுப்பாக தேதரத்தைத் தந்தாயானாய் நீ; அதுதானே எனக்கு இழவுக்கு உடலாயிற்று. ராஜபுத்ரன், தலையின் முடிவை வாய்கிச் சும்மாட்டைக்கொண்டு வழியிலே சின்றுங் அ வறிபாதார் சுமைபெடுத்திக்கொண்டு போய்போலேயாயிற்று பகவதறுபவத்துக்கீடாகக் கொடுத்த சரீரம் இத்திரியங்களுக்குப் பணி செய்யப்படியாய் விட்டது."

மூன்றாமடி பரிதாபமே வடிவெடுத்தது. ஒரு எலியெதுப்பன் தலையிலே அளவு கடந்த சுமைகையெடுத்து வைத்துச் சினர் சுற்றும் சின்று மூலிக்கொருவராக இழுத்தாய் "என்ன பாடு படவாருமென்பது சொன்னப்போமோ! என்னால் தாங்கவொண்ணாத சுமைகைய என் தலைமேலே வைப்பது; ஒருவரிருவான்றிக்கே ஐவர் வலிப்பது; அதுதானும் ஒருவழியாக வளிக்கையன்றக்கே திகைதோதாம வலிப்பது; இப்படியானால் இது பொறுக்கக்கூடிய கிஷயமோ பிரானே! எவ்விருள். சுற்றடியினால், சுமுதம் கொடுப்பது சிவர்க்கு; கிஷம் கொடுத்த உய்கை மாயப்பது சிவர்க்கு எனறிப்படி ஒரு கிரதம் கொண்டிருக்கிறாயே? என்று கேட்கிறபடி. (40)

கொண்டமூர்த்தியோர்சூரவராயக் குணங்கள்படைத்தளித்துக்கேடுக்கும்* அப் புண்டரீகக்கொப்பூழ்ப் புனாபளளியப்பனுக்கே *
தொண்டர்தொண்டர்தொண்டர்தொண்டன்சடகோபன் சோல்லாயிரத்துளிப்பத்தும் *
கண்டுபாடவல்லார் வினைபோம்சங்குலும்பகலே. (41)

குணங்கள் } சுதவம் ரஜஸ் தமஸ் என்ற } ஸூரத்தி ஒர் ஸூரர் } முமஸூர்த்திகளுமாய
கொண்ட } மூன்று குணங்களைக்கொண்ட } ஆய் }

படைத்து அளித்து கொடுக்கும் அபுண்டரீகம் கொப்பூழ் புனல்பனளி அப் பனுக்கே தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் சடகோபன	வ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஸாரங்களை எடத்துகின்ற அப்படிப்பட்ட பத்மசாபனாய் காரண ஜலத்திலே கண்வளர்ந்த பெருமானுக்கு தாஸாநதாஸரான ஆழ்வார்	சொல் ஆயிரத்தன் அருளிச் செய்த ஆயிரத்தினுள் இப் பததும் இப்பததப் பாகரங்களைபும் கங்குலும் பகலும் வதாகாலமும் கண்டு பாட வவலார் } பொருள்கண்டு பாடவல்லாருடைய கிளை போம் பாவங்கள் தொலைத்துபோம்.
--	---	---

* * *—இததிருவாய்மொழியைப் பாடவல்லார்க்கு இத்திரிபங்களால் கலிவுபடவேண்டிய பாவங்கள் தொலையுமென்று பயனுடைத்துத் தலைக்கட்டுகின்றார். “கொண்ட மூர்த்தி போர் மூவாய்க் குணங்கள்” என்றதை “குணங்கள் கொண்ட மூர்த்திபோர் மூவாய்” என்று அவ்வயித்துக் கொள்வது. ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்கிற மூன்று குணங்களுக்கும் தருதியாக மூன்று திருக்கோலங்களைப் பரிசுஷித்தான் எம்பெருமான். ஸத்வகுணக் கொண்ட மூர்த்தி—தானான மூர்த்தி; ரஜோகுணங்கொண்ட மூர்த்தி—பிரமணான மூர்த்தி; தமோகுணங்கொண்ட மூர்த்தி—உருத்திரான மூர்த்தி. பிரமணுக்கு அந்தர்வாயிபாய்ப் படைத்தல் தொழிலைச் செய்தும், ருத்ரனுக்கு அந்தர்வாயிபாய் ஸம்ஸாரத் தொழிலைச் செய்தும், தானான தன்மையிலே சின்று காத்தல் தொழிலைச் செய்தும் பேருமவன் என்கிறது முதலடி.

அப்புண்டரீகக் கொப்பூழ்—எம்பெருமானே முதல்வன் என்பதைத் திருவாரிக்கமலமே மூலமித்துக் கொடுக்கும். இவ்வாழ்வார்தாமே பெரிய திருவந்தாதியில்* முதலாக் திருவுருவம் மூன்றென்பர், ஒன்றே முதலாகும் மூன்றுக்கு மென்பர் முதல்வா,| விகரிவரு காகருவா ரிள்ளைகத்ததன்றே புகரிலகு தாமரையின் பூ* என்ற பாசாத்தினுள் வெளியிட்டருளின அர்த்தத்தை பட்டர் ஸ்ரீரங்காஜந்தவததிலே “சுபோ டேவாஜாஹுதா” என்கிற ச்வேகததிலே “விவேகதாஹ்வஜே விபிரவதிதா தம் மதவதா ததததத” ஸ்ரீமஹிவரவதிதி விரிவான பதி தா” என்பதனால் விவரித்தருளினார்.

புனல்பனளிப்பனுக்கே—இகததையெல்லா முண்டாக்குடைக்காக ஏகார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளினபடியைச் சொல்லுகிறது. அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுக்குத் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர்க்குத் தொண்டாய் ஆழ்வார். இங்கே சுப்பின்கை அருளிச் செய்யும்படி பாரீர்;—“விஷயங்களையு இந்நிரியங்களையும் அதுகந்தித்த கொஞ்சமறவந்திர சேஷத்தவததினுடைய எங்கு சிவத்திலே போய் சிற்கிறார், காபார்த்தன் மடுவிலே ஆழ்விழிய மாப்போலே.”

தாஸாநதாஸசாமாவதி தாஸரான ஆழ்வாரானிச் செய்த ஆயிரத்தினுள்ளே இத்திருவாய் மொழியைக் கண்டு பாடவல்லாருடைய கிளைகள் தொலைத்தும்.

“கங்குலும் பகலும் கண்டு பாடவல்லார்” என்றும் அவ்வயிக்கலாம்; “கண்டுபாட வல்லாருடைய கங்குலும் பகலும் கிளைபோம்” என்றும் கொள்ளலாம்; இரவும் பகலுமுண்டாகிற கிளைகளெல்லாப் போர் என்றபடி.... (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சாணம்.

சுப்பின்கை திருவடிகளே சாணம்.

வடக்குத திரு. சுப்பின்கை திருவடிகளே சாணம்.

பு இரண்டாந்திருவாய்மொழி-கங்குலும் பகலும்.

உரையவதாரிகை:—கீழே ஆளும்பத்தின் ஈற்றத் திருவாய்மொழியில்—பெரிய பிராட் டிபார் முன்னியாகத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே கிழந்து சாணம் புருத்த விடத்திலும் ஆழ்வார் தாம் எம்பெருமானுடைய திருவடிவாத்திலே சென்று சிற்சக் கண்டி லார். இன்னமும் இந்த பாக்ருதி மண்டலத்திலேயே தம்மைக்கண்டார். சந்தாதி விஷயங் களும் இத்திரியங்களும் கையாடுகிற எம்மவாத்திலே வைத்தபோதே தன்பக்கலில் நின்றும் தம்மை அகற்றப்பார்த்தானன்றோ வென்று கருதிப் புலியின் வாயிலே அகப்பட்டாப்போலே கூப்பிட்டார் கீழ்த் திருவாய்மொழியிலே.

இந்த ஆர்த்தியை எம்பெருமான் அற்பாதவனன்னன்; “எப்படியும் இவர்க்கு தாம் பேறுபெறுவிப்பது நிண்ணம்; இவர் அங்கே வந்து செய்யும் காரியத்தை இங்கேயிருந்து தான் செய்ப்பட்டுமே” என்றிருந்தானவன். மக்களைப் பட்டினியிட்டு வைத்தும் வந்த கிருத் தினளைப் பேணுவாணாப்போலே ‘இவ்வாழ்வார் தாம்’ ஈதுறான் கோவுப்பட்டாராகில் படுகி ஞர்; இவருடைய நிவ்வுப் பிரபந்தத்தைக் கொண்டு காட்டை வாழ்கிப்போம்’ என்றிருந் தான். இவர் ஒரு கோடிப்பொழுது இங்கிருந்தாலும் எம்பெருமான்றன்னாலும் திருத்த வொண்ணாத ஈம்மாம் எவ்வளவோ திருத்தவாமும்படியாயன்றோ கிருப்பது. அதற்கா கவே இவரை இங்கு வைத்தான் அவன். “அந்தோ! இக்கொடுவுகத்தில் இருப்புப் பொருந்தாத தம்பைக்கொண்டோ இவன் காரியம் கிர்வலிக்கப் பார்ப்பது! இந்நிலத்தில் இருப்புப்பொருந்துவார் பகருண்டே; அன்னவர்களில் ஆரோணமொருவரைக் கொண்டு காரியம் பார்க்கலாகாதோ!” என்று தடிக்கெஞர் ஆழ்வார். இங்கு இருப்புப் பொருந்தா தாரைக் கொண்டே காரியம் பார்க்கவேணும் என்பதே எம்பெருமானுடைய பிடிவாத மாயிற்று.

இப்படி எம்பெருமானைப் பிரித்து தடிக்கவேண்டியதாயிற்றே பென்று நிகைகென்களை ஆழ்வார் தாமான தன்மைவை பிழந்து தமது பரிநாபத்தைத் தம் வாயாலே சொல்லுகின்ற தாய் தாய் சொல்லவேண்டுப்படியான தனர்த்தியுண்டாக, திருத்தாயார் பாசாமாகச் சென்றுகிறது இத்திருவாய்மொழி.

திருத்தாயார் இப்பாங்குச நாயகியைப் பெரிய பெருமான் [ஸ்ரீரங்காதர்] திருவடி களிலே யிட்டு வைத்துக்கொண்டிருந்து இவன் அழுவது தொழுவது மோலிப்பது பிரலாபிப் பது அடைவுகெடப் பேசுவது செடுமூச்செறிவது அதுவும்மாட்டாதொழிவது ஸ்தப்தையா யிருப்பது முதலியவற்றை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துச் சொல்லி இவன் நிறத்திலே கீர் என் செய்வதாகத் திருவுள்ளப் பற்றியிருக்கிறீர்? என்று கேட்கிறபடியாய்ச் சென்றுகிறதுதாயிற்று.

கப்பின்னையீடு; —“இத் திருத்தாயாரும் எர்வபாங்கையும் அவர் தலைலே பொகட்டுப் பெண்பின்னையைத் திருமணத்துணுக்குள்ளேயிட்டு அவருடைய அசாண்ய சாண்பத்வாதி குணங்களை விண்ணப்பஞ் செய்பாரின்றுகொண்டு, ஒரு காலகிபநிபாதல் ஒரு தேசகியநி யாதல் அதிகாரிகிபநிபாதலின்றிக்கே எர்வளமாச்சரயனீயாயிருக்கிறபடியை பதுளந்தித்தத் தன் பெண்பின்னையீடுடைய தகைசையைத் திருவுள்ளத்திலே படுத்துகிறான் இத் திருவாய்மொழி யாலே.”

“பட்டர் இத்திருவாய்மொழி அருளிச் செய்யும்போதென்னாம் *ஆழ்வார்க்கு ஒடுகிற
நீசைபறியாதே அவருடைய லாவங்குததியுமின்றிக்கே யிருக்கிற நாம் என் சொல்லுகிறோம்!
என்று திருமுடியிலே கூகைய வைத்துக் கொண்டிருப்பா.” (*)

கங்குலும்பகலும் கண்டயிலறியாள் கண்ணீர்கைகளாலிறைக்கும் *
சங்குசக்கரங்களேன்றுகைகூட்டும் தாமரைக்கண்ணென்றேதாரும் *
எங்கனேதரிக் கேணுண்ணைவிட்டென்னும் இருநிலம் கைதுழாலிருக்கும் *
சேங்கயல்பாய்நீர்த்திருவறங்கத்தாய் இவள் திறத்தென்செய்கின்றயே. (க)

செம் கயல் பாய் நீர் திரு அரங் கத்தாய்	அழகிய மீன்கள் துன்பி வினை யாழமிடமான திருக்காவேரி குழந்த கோயிலில் சயனித தருணபலனே!	என்று வை கூட்டும்	என்று சொல்லி அஞ்ஜலி பண்ணி நின்றான்; (எண்ணக் கடாத்தித) தாம ரைக் கண்களன்னோ இவை! என்று சொல்லித் தளரின் ருள்.
(இப் பெண்பிள்ளையானவன்)	இரவும் பகலும் கங்குலும் பகலும்	தாமரை கண என்றேதாரும்	(பிரானே) உண்ணைவிட்டெப் பிரி ந்து தரிகளவும் முடியுமோ?” என்றிருள்.
கங்குலும் பகலும் கண துயில் அறி யாள்	கண்ணுறங்கப் பெறுகின்றி வன்;	உண்ணை விட்டு எங்கனே தரிக கேள் என்னும்	விஸ்தீர்ணமான புதலத்தை கைகளாலே துழாவா நின்றான்: (பிரயக்காதனே!)
கண்ண நீர் கைக ளால் இறைத் தும்	கண்ணீரைக் கைகளாலே இறைக்க வேண்டும்படி தாரை தாரையாய்ப் பெருக விடா நின்றான்;	இரு நிலம் கை துழாலிருத் தும்	இப் பெண்பிள்ளை விஷயத்தில எது செய்வதாகத் திருவுணனம் பற்றியிருக்கொய்?
சங்கு சக்கரங்கள்	திருவாய் திருச்சக்கரகளை இடே லேவை வாதிகளினதன்	இவள் திறத்த என் செய்கின்றாய்	

* * *—பேச்சுக்கு சிவமல்லாதபடி நன் மகனாக்குகண்டாயிருக்கிற சிவமையப்
பெரியபெருமானாக்கு அறிவித்து இவள் விஷயமாக நீர் செய்தாள் சினைத்திருக்கிறதா
என்னோ? என்று கேட்கிறாள் ஸ்ரீபாங்குச கையியின் திருத்தாய்.

கங்குலும் பகலும் கண்டயிலறியாள்—*கண்ணாககண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும்
உண்டோ கண்கள் தஞ்சுதலே * என்று (திருவிருத்தத்தில) அருளிச் செய்தவர் இவ்வாய்
வாயேயாதலால் இவ்வோடு பகலோடு உடையறக் கண்டயிலாதே இவர்க்கு. எம்மையினிகள்
உறக்கமே பாத்திரையாயிருப்பார்கள். ஆழ்வார் இந்நிலத்திலிருத்தவைததே இடையேயோ
படியாயிருப்பர். கிசாமுள்ளவர்கட்குக் கண்ணுறங்குமே. *என்றுகொல் சேர்வதத்தோ*
என்றும் *என்றாள் யா லுண்ணையினிவாது கூடுவனே* என்றும் இடையருத் கிசாம்கொண்ட
விவர்க்குக் கண்ணுறங்க விடக்கிடையனோ. *கண்டயில் கொள்ளாள்* என்னுதே *கண்
துயில் அறியாள்* என்றதன் கருத்ததா? பிள்ளை கட்டியருளுகிறார்—*எம்ச் சேவத்தில
அவன் உறங்குவொட்டான்; கிசலேவத்தில கிளவ்வளவும் உறங்குவொட்டாத; ஆகை
பாலே இவளுக்கு இவ்விபடியாலா உறக்கமில்லையாயாலே அறியாளென்கிறத.”

கண்ணீர் கைகளாலிறைக்கும்—*தாமரைக்காதல் தொண்டா தங்கள் குழாய்
குழமித திருப்புகழுகள் பலவுட்பாடி ஆரக மனக்களிப்போடழுத கண்ணீர் மழைசோ*
என்றும், *எறடாதததும் எனமைய சிவகண்டதம் முன்னிராமனாய மாறடர்த்ததம் மண்
ணளக்கதும் சொல்லிப்பாடி வண்பெண்ணிப் போது போவ்வுருக் கண்ணீர் கொண்டு அரங்
கன் கோயில் திருமுற்றஞ் சேறு செய் தொண்டர்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெரு
மான் ஸுடைய ஒவ்வொரு குணசேஷத்தங்களை நினைத்துத் தாரைதாரையாய்க் கண்ணீர் பெருக

கைக் கொண்டுசென்ற திருக்காவேரியிலே போடவல்லார் ஆதேனுமுண்டோ! என்ற அந்
பாவ்வதாகக் கருத்துத் தோன்றும். திருக்காவேரியிலே கொண்டுவந்து போடுவானேன்?
தம் எண்ணெதிரே நாயிர்பர்ணி இல்லைபோ? அதில் கிழவராதோவென்று சிலர் கேட்கக்
கூடுமே; அதற்கு எம்பெருமானார் சொன்னார்—“திருப்பொருளில் நீர், பிரிந்தார்க்கு சிலாப்
போலே உபதந்தமாயிரா சிந்ததுபோலே.” என்பது எட்டு ஸ்ரீனூத்தி. நம்முடைய நாயம்
நாயிர்பர்ணியிலும் ஏறிப்பாய்த்த அநிலே அடிவைக்கவும் அணுகவும் போகாமையாலே
திருக்காவேரியிலே திருவுள்ளம் சென்றதென்கை.

வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்து உருகும்—பிரிந்தவர்கள் பூவும் பல்வவமுமான செடி கொடி மாக்
களை அருகே கண்டால் ஆறியிருக்க மாட்டார்களே; *உலகமே தியானமென வருஷாநு
வஹுயபாரிணா—ததந்தியிவ விச்சவாணை வ்ருசுடாப் பல்வவநாரிணா* என்று பிராட்டிபாண
வன் பல்வவத்திகழ் பூஞ்செடிகளை பெருமூச்செறித்த அழிக்க நினைத்தாப்போலே இப் பாக்
ருசு காயகியும் * நீன்பொழிக்குருகரை உஷ்ணோஷ்ணமான பெருமூச்செறிதலாலே பங்கம்
செய்யப் பார்த்தான்போதும். உருகும் எங்கிறகிடத்த எட்டு ஸ்ரீனூத்தி கான்யின்;—
“உருகுதிறபடியே விற்குமத்தனை; இனி செடுமூச்செறிக்கக்கு தர்யியுமிக்கையோ வென்றும்
படி புருகும்; வெவ்விதாகப் பகலாக் செடுமூச்செறித்த அவ்வுஷ்ணத்தாலே உருகாசிற்கும்.”

முன்செய்தலினையே முகப்படாயென்னும்—எம்பெருமான் என்னை இப்படி உபேகித்
ருப்படி என் என்ன பாவம் பண்ணிகிட்டேன்? அப்படி என்செய்த பாவம் ஏதேனுமுண்
டானை அது என்னெதிரே வந்து சிந்தட்டுமே என்கிறான். எம் முன்செய்த முழுவினையாக்
இழுக்கிறேமேயல்லது அவன்மேலே பழிசொல்லிப் பயனென்க? என்று திருவுள்ளம்போதும்.
* உலகமே உலகமே தியானமென வருஷாநு வஹுயபாரிணா—ததந்தியிவ விச்சவாணை வ்ருசுடாப்
பல்வவநாரிணா* என்று பிராட்டி தான்செய்த பாவத்தின் பணிகத் தான் அதுபவிப்பதாகச்
சொன்னானன்றோ.

அப்படி என் பாவம் செய்திருத்தானென்ன? பாவமென்று ஒரு பெருமூட்டை
ஏதேனுமுண்டோ! உன் திருவுள்ளத்தில் உதிக்கின்ற சிந்தை எங்கெப்பத்திற்கேயன்றோ பாவ
மென்று பெயர். நீ திருவுள்ள மிரங்கினால் அந்த சிந்தை எங்கெப்பம் குடையாதோ! உன்
இரக்கம் எங்கே போயிற்றது? என்கிறானாயிற்று ‘முகில்வண்ணா தகவு இது’ என்றும். நீ
முனில் வண்ணனாகியோ? மேகததிற்குண்டான தன்மைபெல்லாம் உனக்குமுண்டே;
பெய்ய நினைத்த இடமளவும் சென்று பெய்யுமதன்றோமேகம்; அது கைம்மரது கருதுவது
முண்டோ? புண்ப பாவங்களைப் பார்த்தப் பின்வாக்குவது தானுமுண்டோ! என்கிறான்.
‘தகவு இது’ ‘தருவிது’ என்பன பாடபேதங்கள்.

நம்முடைய ஸ்தார்பம் எங்கே பலிக்கக்கண்டு முகில்வண்ணா! என்கிற இவ்
வார்த்தை சொன்னதென்று எம்பெருமான் கேட்க; அதற்குத் தாய் சிலை கூறுகின்றான்
போதார்; முனசெய்திவவலகமுண்டுழ்த்தளந்தாய்! என்கிறான். முன்பு ஜகதஸ்ருஷ்டி முதலிய
வற்றை சித்தேந்தாகமாகப் பண்ணினவனன்றோ நீ, காண்கனேபாக்களில்லாத சிந்தை
வெறும் உன் க்ருபையாலே உண்டாக்கினாயித்தனையன்றோ. உண்டாக்கியிட்டவளவேயோ?
ப்ரளபாபத்திலே வயிற்றிலே வைத்து கோக்கி, உன்னே கிடத்து கோவுபடாதபடி புறப்பட
கிட்டு என்னை நடந்து மீட்டுக்கொண்டு வகலகித ரகணமும் பண்ணினாய்க்கையோ? என்று
ளாயிற்று.

இவ்வுக்கு முடிசின்றது என்கோலோ?—இவன் விஷயத்தில் என்ன செய்வதாகத் திருவுன் னத்தில் முடிததிருக்கிறீர்! இவளுடைய நிலைமை என்னுய் முடியுமோ? என்றமாம். (உ.)

வட்சிலளிற்றையுமணிவண்ணுவென்னும் வானமேகோக்கும்மையாக்கும் *

உட்குடையகரநயிரெல்லாமுண்ட ஒருவனையென்னுமுள்ளருகும் *

கட்கிலியுண்ணக்காணுமாறருளாய் காதத்தாகண்ணனையென்னும் *

திட்கொடிமதிள்குழ்திருவாங்கத்தாய் இவள்திறத்தென்செய்திட்டாயே. (ங.)

இறையும்	வட்கு	சிறிதும் வெட்கமில்லாதவனாகி	உன் உருகும்	உன்னை நீர்ப்பெண்டமாய் உருகப்
இவன்				பெறுகின்றான்;
மணிவண்ணு	என்	நீவ் மணிவண்ணே! என் து	உட்கு தில்	கண்ணுக்கு விஷயமாகமாட்டா
மும்		உப்யிடா நின்றான்!		தவனே!
வானமே கோக்		(பாணக்கு உதவவந்தாப்போலே	காதத்தா கண்ண	நீராம் கருத்துவதாராய்கள்
கும்		மெக்கும் உதவ வரக்கூடு	னே!	செய்த எல்லா கண்ணுக்
		மென்ற) வானத்தையே		கும் விஷயமானவனே!
		கோக்குகின்றான்.	உன்னை காணும்	உன்னை காண் கண்ணாரக்
மையாக்கும்		(எதிர்பார்த்தபடி வந்து நோக்	ஆறு அருளாய்	காணும் விதம் அருளவேணு
		தக் காணாமையினால்) மோழ	வெணும்	மென்கின்றான்.
		மடைகின்றான்.	தின கொடிமதிள்	திடமான கொடிதன் விளங்கும்
உட்கு உடை அச		கலிமையுடையவர்களான அச	குழ் திரு அரக்	மதின்களாலே குழப்பட்ட
ரர்		தர்களினுடைய	கத்தாய்	திருவாங்கத்தில் துயிலும்
உயிர எல்லாம்		பிரானான்களை யெல்லாம்		பெருமானே!
உண்ட		கவர்த்த	இவன் திறத்து	இப் பெண்பிள்ளை விஷயமாக
ஒருவனே என்னும்		அதவிதீபனே! என்கின்றான்.	என் செய்திட்டாய்	நீ செய்தது என்னே!

* * *—இப்பெண்பிள்ளை இப்படிப்பட்ட நிலைமையை அடைந்தவளாம்படி. இவளிடத்தில் நீர் செய்திட்டது என்னோ வென்கிறான். இறையும் வட்சிலள்—'காண்மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு' என்னுமிவை காண்கும் மாதர்க்கு சிறுபகம்; இவற்றன், காண் (வெட்கம்) முந் துறமுன்னம் சொல்லப்பட்டநாதலாக் அது மிக முக்கியமாகும்; அதோ! அது சிறிது மிக்கியாவிற்தே பென்கிறான். வட்கு—வெட்கம்; வஜ்ஜை. காண்பறதப் போயிற்தென் பது எங்கனே தெரிந்ததென்ன, [மணிவண்ணுவென்னும்] காணமுடையவளாயிருந்தால் கண வனுடைய காமத்தைச் சொல்லியழைப்பாளோ? பெற்றதாய் முன்னே வடிவழகைச் சொல் னுகின்றாளே. காண் கேட்டாறும் மறைக்கவேண்டியதைத் தானே வாய்கிட்டுச் சொல்லு கின்றாளே. காமிவி ஆசைப்படுவது வடிவழகையன்றோ தான் அகப்பட்ட துறையைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகின்றான்.

மணிவண்ணுவென்று ஈமான்மமாகவா கூப்பிடுகின்றான்; திருவாடனவும் கேட்கும் படிவாகவன்றோ கூப்பிடுகிறான். கூப்பிட்டவாறே ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானுக்கு உதவ வந்தாய் போலே மெக்கும் உதவுகைக்காக ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் நின்றாய் வட்குமென்றெண்ணி [வானமே கோக்கும்] ஆகாசத்தையே பாடினின்றான். பார்த்தவனவிலும் வந்து கோன்றக் காணாமையாலே [மையாக்கும்] மயங்குகின்றான், அறிவு கெடுகின்றனென்கை.

சிறிது மயக்கம் தெளிந்தவாறே உட்குடையகரநயிரெல்லாமுண்ட வொருவனே! பென் கின்றான். தேவர்களுக்காக உடம்பு கோவக் காரியஞ்செய்து அசுரர்களோடே, பொருது வெற்றிபெற்று வருமவனே! என்கிறான். ஆண்புலிகளுக்கோ காரியஞ் செய்வது! பெண் பிறந்தார்க்குக் காரியம் செய்வவாகாதென்ற திருவுன்னமோ? பிரபோஜகாதா பார்களுக் கேபோ காரியஞ் செய்வது? அசுவ ப்ரபோஜகர்களுக்குக் காரியம் செய்வவாகாதென்ற

திருவுள்ளமோ? பெருமிடுக்கர்களுக்கேயோ காரியஞ் செய்வது? அபகைக்குக் காரியஞ் செய்பவராகாதென்ற திருவுள்ளமோ? காரியமாகுமனவும் திருவடிபைப்பற்றிக்கிடந்து, காரியம் தலைக்கட்டினவாதே மார்பு செறித்த எதிரிடுமவர்களுக்கேயோ காரியஞ் செய்வது? அருளினபோதோடு அருளாதபோதோடு வாசியற உன் திருவடிகளே தஞ்சமென்றிருப்பார்க்குக் காரியஞ் செய்பவராகாதோ? என்கிற சிர்வேதங்கள் இந்த கிளியிலே தோன்றும். உட்கு—மிடுக்கு.

உள் உருகும்—அத்தலையினுள்ள திருக்குணங்களை மீறித்தும், தன்னுடைய மனோதம் கிறைவேறப்பெருமை பற்றியும் நீர்ப்பண்டம்போலே புருகுகின்றான்.

கட்கிலி! உன்னைக் காணுமாறு அருளாய் என்னும்—ஒருசாரும் கண்ணுக்கு இலக்காகாதவனென்று சான்றாங்களில் பேசப்பட்டிருக்கும்வனே! உன்னை நான் காணும் வகை அருளவேணுமென்றிருள். * தவஃஷமொ திஷ்டிர ஓவலலத ததகூஷ வஸதீ கஸு நெ நதத * என்றும் * தவஃஷத கூஷாநிலிகூபதத * என்றும் ஒருவருடைய கண்ணுக்கும் இலக்காகாதவனென்று ஒதிவிருக்கவானே கட்கிலி பென்றது. உட்கு—கண்ணுக்கு, இலக்கிஷயமாகாதவன் என்றவாறு. கண்ணுக்கு இலக்காகப் பெருதவனென்று அறிந்து வைத்தி 'காணுமாறருளாய்' என்றான் இது அமைக்கதமன்றோவென்னில், * க சகூஷா பச்சநி கச்சநைகம் * என்ற ஒதின உபநிஷததே * தவெஷத ரூதா கிஷுண—தெ தத-ஓஷாடி * என்றும் ஒதிவைத்திருக்கவானே அப்பெருமான் தானே பாததன்விகாரமாகக் காட்டியருள் வது உண்டாகவாறும், அவன் தானே கைதயில் * கிஷதூ டிபாமி தெ தகூஷ வஸதீ நெ யெதநெஷுண—தில்யம் ததாமி தே சகூஷ: பச்ச மே யோகமைச்சவம் * என்று தில்ய சகூஷ்ஷனைக் கொடுத்துக் காட்டியருளினமை ப்ரஸித்தமாகவாறும் அது பற்றுகாகக் காணுமாறருளாய் என்னக் குறைவில்கூ. காருத்தனாயும் கண்ணனாயும் திருவவதரித்து அப்படி காட்டிக் கொடுத்ததில்கூயோ என்பது 'காருத்தா கண்ணனெயென்னும்' என்பதில் உறையும்.

ஆமாம்; கட்கிலியானவென்னைக் காட்டிக்கொடுப்பதற்கென்றே கிபவாவதாரங்கள் செய்கிறான்; அப்போதுவந்து தோனருபல் இப்போது * காணுமாறருளாய் என்றான் எங் கனேபருளும்படி? என்று அப்பெருமான் திருவுள்ளமாக, திட்ட கோடி மதிள் குழ் திருவாங்கத் தாய்! என்கிருள் திருத்தாய். அவதாரகாததில் இழந்தாருடையவும் இழவு நீர்க்கவன்றோ இங்கே வந்து சாய்த்தருளிற்றது. 'வருவாடெல்லாரும் வாகுங்கோள்' என்று கொடிகட்டிக் கொண்டன்றோ கிடக்கிறதது.

இவள் திறத்து என் செய்திட்டாய—இவள் இங்ஙனே பிச்சேறுவதற்கு என்ன மருக் திட்டாய்? (௩)

இட்டகாலிட்ட கையளாய் நக்கும் எழுந்தலாமயங்கும் கைகூட்டும் *
கட்டமேகாதலென்று ஸூர்ச்சிக்கும் கடல்வண்ணாகடிசையகாணென்னும் *
வட்டவாய்க் கைவலங்கையாவென்னும் வந்திடாயென்றென்றேமயங்கும் *
சிட்டனேசெழுந்திருவாங்கததாய் இவள் திறத்தென்சிக் தித்தாயே. (௪)

(இப் பெண்பின்னையானவன்)
இட்டகால் இட்ட } (சில சமயங்களிலே) கையும்
கையன் ஆய் } காணும் இட்டது இட்டபடியே
இருக்கும் } பிராசினருள்,

(மற்றும் சில சமயங்களிலே)
எழுத்து உலாம் எழுத்து உலாவுகின்றான்,
மயங்கும் மயங்கா நின்றான்,

கைகூப்பும்	(அப்படி மயங்கின தசையிலும்) கைகூப்பதல் தவிர தின்று வன்;	வட்டம் வாய்கோமி வலம் கையா என்னும்	வட்டமான விளிம்பையுடைய திருவாழியை வலத்திருக்கை யிறுண்டவனே! என்கின்றான்;
காதல் கட்டமே என்று முர்ச்சிக்கும்	(பகவத் விஷயத்திலே) காதலைத் தாங்குவது வெகு கஷ்டமென்று சொல்லி முர்ச்சை படைகின்றான்;	வத்திடாய் என்று என்றே மயங்கும்	வாராய் வாராய் என்று பலகால மழைத்தம் வரக்காணாது மயங்குகின்றான்;
கடல்வண்ண கடியை காண ஏன்	கடல் கண்ணனே! ஏன் விஷயத்தில் நீ? அழைக்கொண்டிருக்கிறாயே! என்கிறான்;	செழுநீர் திருஅரம் கத்தாய் துவன் திறத்த என் சித்தித்தாய்	பரமபலித்திரனே! நீர்வனம் பொருத்திய கோகிலிலே கண்வனார்த்தருளுமவனே! இப்பெண்பிள்ளை விஷயமாக நீ சித்தித்திருப்பது என்ன?

* * * —அம்புகள் செய்பும் காரியமும் ருணங்கள் செய்பும் காரியமும் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமென்பார்கள். ஸ்ரீராமசங்கராணாவ சிவரை முர்ச்சிக்கப்பண்ணும்; சிவரைத் துடிக்கப்பண்ணும்; சிவரை ஓரிடத்தில் தரித்திருக்கமாட்டாதே அங்குமிங்கும் பதறிபோடப்பண்ணும். அவனேயாயிற்று பகவத்ருணங்களும் படுத்துகிறபடி. இட்ட கால் இட்ட கையனாயிருக்கு மென்றது ஸ்தம்பித்திருக்கும்படிவைச் சொன்னவாறு. “கைகளாயிருக்கும்” என்கிற பாடத்திற்காட்டிலும் ‘கையனாயிருக்கும்’ என்கிறபாடம் கன்கு பொருத்தம்.

எழுத்து உலகம்—ஸ்தம்பித்திருக்கிற நிலைமை நீங்கினவாறே எழுந்த உலகவுகின்றான். உலகம் என்றது ‘உலகவு’ என்றபடி. “உலகப் மயங்கும்” என்று சில பிரதிகளில் பதிப்பித்திருப்பது அச்சப்படுகையென்பர்.

மயங்கும்—உலகி அங்குமிங்கும் பார்த்து, வந்து நோன்றக்காணாமையாலே மயங்கும் படியாயிற்று. மயங்குமளவிலும் கைகூப்புகை தவிராமையாலே ‘கைகூப்பும்’ என்றது. இங்கு இருபதறினாலாயிரப்படி ஸ்ரீஸூக்திகள் வருமாறு;—“(கைகூப்பும்) உணர்த்தியின் றியேயிருக்க, பூர்வவாணகையாலே கைகூப்பும், மோஹித தசையிலும் தவிருகிறிலள். மயங்காநிற்கச் செய்தே உணர்த்தியுடையாளைப் போலேயாயிற்று அஞ்ஜலி பண்ணுகிறது” என்று. ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தியோவென்னில்; “(கைகூப்பும்) உணர்த்தியில் தொழுமவனல்லன்; மயங்கினால் தொழாநிருக்கவல்லனல்லன்.” என்றுள்ளது. தொழுநால் அதனை காதனகோடியிலே கணக்கிட்டுக் கொள்வனோ! என்கிற அச்சத்தாலே தொழுகையில் கூச்சமேயாயிருக்கும் ஸ்தம்பிதநாய சிஷ்டர்களுக்கு.

* காதல் கட்டமேயென்று முர்ச்சிக்கும்—பகவத் விஷயத்தில் காதலைத் தாங்குவது மிகவும கஷ்டமென்கிறான். பசியனுக்குச் சேரது கிடையாதொழிந்தால் பசிக்கு ஆற்றமாட்டாமே பரிதபிக்குமாயேபோலே ஆழ்வார் தமது காதலுக்குப் பரிதபிக்கிறார்களாம். அடியேன் *மயர்வற மதிநல மருளினன்* என்று பக்தியைக் கொடுத்தருளினமைக்கு உகந்து பேசினார்; இப்போது அந்த பக்திக்குத் தக்க இரை கிடைக்காமையினாலே ‘அத்தோ! கஷ்டத்தையன்றோ அவன் கொடுத்தது’ என்று வெறுத்துப் பேசுகிறார். ‘பகவத்விஷயத்தில் காதலை புருஷராதம்’ என்று பலகாலும் அறுதியிடுகின்ற ஆழ்வார், இப்போது ‘காதலுக்கு மேற்பட்ட ஆபத்து இல்லை’ என்று பேசுகிறபடி என்னே!.

இந்த கஷ்டத்துக்குப் பரிஹாரமில்லாமையாலே [முர்ச்சிக்கும்] ஆத்மா உள்ளவனாயில் இப்படி கஷ்டமே அதுபவிக்க வேண்டியன்றோ கம் கதியாயிற்று! என்று சொல்லி மோஹிபாசினாள்.

கடல்வண்ணா! கடிபை காண் என்னும்—கடவாணது கடை பதார்த்தங்களையும் தன் னுள்ளே படக்கி ஒன்றறபொன்ற கலியாதபடி கோக்குமாபோலே நீயும் கோக்குமவன் என்பது பற்றிப் பிரானே! உன்னைக் கடல்வண்ண னென்கிறார்கள்; அப்படி கோக்குவாயல் லிபே நீ; கண்ணற்றவனாயிருக்கின்றாயே! என்கிறான். கடிபை—கடிபன் என்பதன் முன் னினை; நிர்க்குணனாயிருக்கின்றாய் என்றபடி.

வட்டவாய் மேலி வலங்கையாவென்னும்—கையுள் திருவாய்யுமான் அழகைக் காண வேணுமென்ற ஆசைப்பட்டு அதைப் பூர்த்தியாகச் சொல்லமாட்டாதே எடுவேயினைத்து அகாரூறையான சொல்லோடே முடித்து, வந்திடாபென்றென்றே மயங்குகின்றான். ஒரு கால் 'வந்திடாய்' என்று சொல்லி ஆறியிருக்கமாட்டாமையாலே, கிடாய்த்தவன் தாறம் திருமனவும் 'தண்ணீர் தண்ணீர்' என்றே வாய் வெருவுமாபோலே 'வந்திடாய் வந்திடாய்' என்றே ஊடுருவச் சொல்லுகின்றான்; அங்ஙனம் சொல்லிக்கொண்டே மயங்குகின்றான்; மயங்கினாலும் வாணகையானே வாய்ச்சொல் அதுவர்த்தியாகிற்றும்.

சிட்டனே—சிஷ்டனென்ற ஆசாரிஷ்டுக்குப் பெயர். இங்கு, சிஷ்ட பாவனை பண்ணியிருப்பவனே! என்று விபீத வசுநிஷயாகப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். உம்மைப் போலே காது சிஷ்டர்கள் இருந்தால் பெண்கள் கன்றாகக் குடிவாழ்வாம்! என்று பரிஹஸித் துச் சொல்லுகிறபடி. "பாற்றமறத்தையகளைப் பண்ணிப் பூணாவி வெளுக்கவிட்டுக் கையிலே பவிதாந்தையுமிட்டு ஒத்துச் சொல்லித் திரிவாங்காப்போலே யிருந்ததி உம்முடையபடி." என்பது ஈட்டு முனைக்கி.

செழுநீர்த்திருவாங்கத்தாய்!—நீர்வாய்ப்பும் சிழுவாய்ப்புக்கண்டு அழகிதாகக் கண் ணாறங்கவே நீர் இங்கே வந்து சாய்த்தது? இவன் நிறத்திலே நீர் செய்தருளப் பார்த்தது என்கொல்? (ச)

சிந்திக்கும் திசைக்கும்தேறும் கைகூப்பும் திருவாங்கத்துள்ளாயென்னும்
வந்திக்கும்* ஆங்கேமழைக்கண்ணீராமல்க வந்திடாயென்றென்றேமயங்கும்*
அந்திப்போதவண்ணாடலிடக்தானே அலைகடல்கடைத்தவாரமுதே*
சந்தித்துன்சரணம்சார்வதேவலீத்த தையலைமையல்செய்தானே. (இ)

அந்தி போது அவுணன் உடல் இடக்தானே	மாலைப்பொருதினே (காசிவகழாததியாய்த்தோன்றி) இரணியனது உடலைப் பிளக்க தவனே!	திசைக்கும் தேறும்	அறிவு அழியா கின்றான், (திடீரென்று) தெளிவு பெறு கின்றான்,
அலை கடல் கடை நத ஆர் அமுதே	அலையெறிவின் தகடிலைத்தேவா களுக்காகக் கடைசத கா வமுதமே	கைகூப்பும்	அஞ்ஜலி பண்ணுகின்றான்,
சந்தித்து உன் சா ணமே சார்வது வலிததையலை மையல் செய் தானே	உன்னோடே கலந்து உன் திரு வடிவிலேயே வயிக்கவேணு மென்கிற திடமான அத்யவ ஸாயங்கொண்ட இப்பெண் பிள்ளையை மதி கொடுத்த தவனே!	திரு அரங்கத்து உள்ளாயென்னும்	கோயிலிலே க...வணாந்தருளு மவனே! என்கிறான்,
	(இப் பெண்பிள்ளையானவன்)	வந்திக்கும் ஆங்கே	தலைவணங்கா கின்றான், அவ்வளவிலே
	(எற்கெனவே விதிவசமாக கோக் திருத்த கவலியைப் பற்றிச்) சிந்தனை செய்கின்றான்.	மழை கண் நீர் மல்க	கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருக நின்று
சிந்திக்கும்		வந்திடாய் என்று என்றே மயங் கும்	(எம்பெருமானே!) வாராய் வாராய் என்று பலகாலஞ் சொல்லி (வரக் காணாது) மோழிக்கின்றான்.

* * *—பழைய விஷயங்களை நினைக்கத் தொடங்கிட்டான்; அதாவது—“மாறி மாறிப் பணிதர்ப்பும் பிறத்த ஸம்ஸாரிகளிலே ஒருவனுப்க் கைகழித்து போய்க்கொண்டிருந்த வென்னை * பெருங்கேழுவார் தம் பெருங்கண்மலாப்புண்டரீகம் கம்மேனொருங்கே பிறழ வைத்தார் இவ்வகாவம் * என்று பேசும்படியாகத் தாகுதவே மேன்மீழ்ந்து வந்து கடாவித் துப்பொருளன்னாத வென்னைப் பொருளாக் படிமைகொண்டு ஸகலாவயவ னெனத்தர்ப்பத்தை யுக்காட்டி வீடுபடுத்திக்கொண்டு போத்தவன் இப்போது உபேகித்திருப்பது என்னோ வென்று சிந்திக்கிறபடி.

நினைக்கும்—பழைய பரிமாற்றங்களை நினைத்தவாதே, (அத்தோ! அப்போதைய நிலைமை என்ன, இப்படியாயிற்றே ' என்று அறிவு கலங்கா சின்றுள். நேறும்—“இன்னுக காண்பேயாக, இனிச்சிறிது சின்றுக சின்னருனென்பாவதே” என்னுமாபோலே என்றேனா மொருகான் அருள் பளித்தே தீருமன்றோ வென்று தனக்குத் தானே தேறி நிற்கின்றான். கைகூட்டும்—தீழ்ப்பாட்டில் “மயங்கும் கைகூட்டும்” என்றது; இப்பாட்டில் “தேறும் கை கூட்டும்” என்கிறது. மயங்கியிருக்கும் போதோடு தேறிநிற்கும் போதோடு வாசியற எப் போதும் அஞ்ஞலிபத்தம் மாளுதேவிரூப்பது ஸ்வரூப மென்றதாயிற்று.

திருவாங்கத்துள்ளாய்! என்னும்—பாமபதத்தில சிந்தும் போத்த திருப்பாற்கடலில் சிந்தும் போத்த, சாமக்குஷ்ணாதி அவதாரங்கள் போலே காதலே கேட்டிருக்கையன் றிக்கே, அத்தர்பாயிபாய்க்கண்ணுக்குத் தோற்றதிருக்கையுமன்றிக்கே * மண்ணுப்ப மண் ணுலகில் மனிசரூப்பத் துன்பமிரு துயாகவ அபர்வொன்றில்லாத் கூகம் வளர அகமகிழ்ச் சொண்டர் வாழ அன்பொடு தென்நிசை கோக்கிப் பள்ளிகொண்டாநகைக்கு ஒரு பாயேஜ னாம் வித்தித்ததாக வேண்டாவோ வென்கிறான்.

வந்திக்கும்—வந்தித்தனென்று ஸ்தோத்தா பண்ணுகைக்கும் தொழுகைக்கும் பெயர். திருவாங்கத்துள்ளாய்! என்று சொல்லிக்கொண்டு முகம் முதுவல் முதலானவற்றைத் துதியா சின்றுள்; (அல்லது) திருவடிகளிலே விழுந்து கிடக்கின்றான் என்கை. ஆங்கே—அப்படிப் பட்ட நிலைமதன்னிலே. மழைக்கண்ணீர் மலக—குளிர்த்த கண்ணீர் ததர்ப்ப; வந்திடாய் என்றென்றே மயங்கும்—தன் சூற்றுகை தோற்ற ‘போனே! வாராய்; பெருமானே வந்தரு ளாய்’ என்று பலகாலும் சொல்லி, வந்தருளக் காண்பையானே அறிவு கெடா சின்றுள்.

வந்திடாய் என்றான் வருகைதான் எனக்குப் பணியே! என்று அவனுக்குத் திருவுள் ளமாக, ஒரு சிறக்கனுக்கு உதவத துணிலே வந்து தோன்றினவனவகையோ நீ வென்று காலிம்மறாவதா கதைபயபெடுத்தப் பாடத் தொடங்கினுனென்கிறான். [அந்நிப்போதவுண னுடலிடந்தானே!] இது தாயின் சொந்தப் பேச்சேயல்லது மகள் மெச்சின் அதுவாதமன றெனினும், நான் பேச்சே தாயின் உள்ளத்துள் ளையிருந்து சொல்லுகிறதாகையாலே இதை மகள் பேச்சின் அதுவாதமாகவக் கொள்ளலாம். தாய் தானே சொல்லுகிறதாகக் கொண்டாடும் குறையில்கை.

அலைகடல்கடைத்த ஆழமுதே—உன்னை அமுதமாத நினைவாதே உப்புச் சாற்றை அமுத மாக நினைத்து அதற்காக உன் திருமேனியை கோவுபடுத்துவார்களுக்கோ நீ உதவலாவது? * ஆராவமுதாயடியேனாலியகமே தித்திப்பாய்* என்றும், * அமுதிலுமாற்றினியன் * என் றும் இருப்பார்க்கு உதவலாகாதோ? சந்தித்து உன்சரணம் சார்வதே வலித்த னையகை மையல் செய்தானே!—உன்னைக்கிட்டி உன் என்னிதிலிலே முடியவேணுமென்று சின்னிதான அத்வ

வலாயல் கொண்டிருக்கிற இவனை இப்படி அறிவு கெடுப்பதே! என்கிறான். இங்கு ஆராய்
ரப்படியருளிச்செயல்;—“உன் திருவடிக்களை ஒருகால் கண்டு ஸம்ச்சேஷிக்க வேணுமென்ன
மாசையானே தன்னை தரித்துக்கொண்டிருக்கிற இப்பெண்பிள்ளையை இப்பாடு படுத்த
வேணுமோ!” (இ)

மையல்செய்தேன்னைமனம்கவாந்தானேயென்னும் மாமாயனேயென்னும்*
செய்யவாய்மணியேயென்னும் தண்பனல்கூழ்திருவளங்கத்துள்ளாயென்னும்*
வெய்யவாள்தண்சேங்குசக்கரம்விலேத்தும் விண்ணோர்முதலென்னும்*
பைகொள்பாம்பிணையலிவள் திறத்தருளாய் பாலியேன்செயற்பாலதுவே. (சு)

(இப் பெண்பிள்ளையானவள்)		
என்னை மையல் செய்து	என்னை விவாமோழத்தப்படுத்தி	வெய்ய வால் தண்டு சங்கு சக்கரம் வில் வட்டம்
மனம் கவாந்தானே யென்னும்	மனதைக் கொன்னை கொண்ட வனே! என்கிறான்,	(ஆச்சித விரோதி விஷயத்தில்) வெப்பமே கடிவெடுத்த பருசுபுதக்கினைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிற
மா மாயனே என்னும்	மிதப் பெரிய மாயக்கிளை புடை யவனே! என்கிறான்;	விண்ணோர் முதல் விண்ணோர் என்னும்
செய்யவாய் மணியே என்னும்	சிலகத அதர்சோபையை உடை யவாய்க் கொண்டு நீலமணி போனதவனே! என்கிறான்,	பை கொள் பாம்பு அணையாய்
தன் புனல் குழ்திரு அரங்கத் துள்ளாய் என்னும்	குளிர்ந்த நீர்த்தம குழ்த்த கோயிலில் கண்வளர்ந்தருள் பவனே! என்கிறான்,	இவள் திறத்த பாலியேன்செயல் பாலது அருளாய்
		(ஆச்சித விரோதி விஷயத்தில்) வெப்பமே கடிவெடுத்த பருசுபுதக்கினைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிற விண்ணோர் முதல் விண்ணோர் என்னும் பை கொள் பாம்பு அணையாய் இவள் திறத்த பாலியேன்செயல் பாலது அருளாய்

* * * * * உன் பக்கலிலே அளவுகடந்த விவாமோழத்தைப் பண்ணி என்னை அறி
வழித்து என்று மனத்தைக் கொன்னை கொண்டவனே! என்கிறான் என்மகன். கனக்கிற
போது அபரிமிதமான மாயச்செயல்களைச் செய்யுமவனே! என்கிறான். அப்படி ஸம்ச்சே
ஷிக்குமளவில் வார்த்தையருளிச் செய்யுமளவில் திருப்பவனத்திலும் திருவுட்பிதிலும் பிறக்கும்
அழகை நினைத்துச் செய்யவாய்மணியே! என்கிறான்; கோயிலில் கண்வளர்ந்தருளிறபடியை
நினைத்து இக்கிடை தனக்கு உபயுகதமாகிறதின்கையே! என்கிற பரிதாபம் தோற்ற விரிக்
கின்றான். அடியார்களுடைய ஆபத்துக்களைப் போக்குகைக்காகக் கொடியவைவான தீயபா
புதக்களை எந்தியிருக்கின்ற நீ என்னுடைய ஓர்பெத்தகங்களை நீக்கி விண்ணோடே ஸம்ச்சேஷிக்கி
ருவல்லியே! என்று இன்னுப்புத தோற்றச் சொல்லுகிறான். பிரானே! அவனைப்பை விட்டு
நீ பிரியாதிருக்கிருப்போலே இவளையும் விட்டுப் பிரியாதிருக்க வேண்டுகோ? அப்படியில்லா
வமக்கு பாது காணாரோ! இவள் இங்ஙனே கிலேசப்படா நிற்க, இந்த கிலேசத்தைப்
போக்க வழிதோடாதே படுக்கை கிரித்துக் கிடந்துறங்குகதே! இஃது என்னே! இவளை
இப்படி காணவைத்த பரபந்தையுடைய நான் இவள் திறத்தச் செய்பக்கடியதை அருளிச்
செய்யவேணும் என்கிறான் நாய்.

“மையல் செய்தேன்” மனம் கவாந்தானே!” என்றவிடத்திற்குப் பின்னான்
அருளிச் செய்வது பாரீர்;—“அகேஷுத்வமான காகததின் பக்கலிலே ப்ரஹ்மஸ்தீர்த்தை
விட்டருளின உன்னுடைய ஸர்வ கரீகரணமான ப்ரணவித்வருணத்தாலே என்னுடைய
மகன்னை அபஹரித்தவனே!” என்று. ஒரு காகம் பிரட்டி திருமோனியிலே சிறிது நலிவை
உண்டுபண்ணிற்றென்று அதன்மேலே ப்ரஹ்மஸ்தீர்த்தை விட்டருளினமை ஸ்ரீராமாயண
ப்ரஸித்தம். அப்படியான அபரீகததிற்காக இப்படிப்பட்ட மஹத்தான செயலைச் செய்யுள்ள

கிம் "அந்தோ! எம் மீது இப்படியும் ஒரு கைபல் உண்டாவதே! கைக்காகவன்றோ இவ்வரிய பெரிய செயல் செய்தது!" என்று சொஞ்சைப் பறிகொடுக்க வேண்டும்படியாகுமென்றவாறு.

கலக்கிற கைபத்தின் தாழலின்ற கைபைக் காலைப் பிடித்த பரிமாற்றங்களை நினைத்து மாமாயனே! என்றது. (க)

பாலதுன்பங்களின்பங்கள்படைத்தாய் பற்றிலார்பற்ற நின்றுனே*
காலசக்கரத்தாய் கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணாகண்ணையென்னும்*
சேல்கொள்தண்டினைல்குழந்திருவாங்கத்தாயென்னும் எந்தீர்த்தனையென்னும்*
கோலமாமழைக்கண்பனிமல்கவிருக்கும் என்னுடைக்கோமளக்கோழந்தே. (எ)

என்னுடை கோம	மிக மெல்லியலானான்	என்	கண்ணனே	என்	ஸ்ரீ கிருஷ்ண	என்கிருள்,
எம் கொழுத்து	மகன்		ஹம்			
பாலதுன்பங்கள்	அவ்வவிடங்களுக்குத் தருதி					
இன்பங்கள்	பாக இன்பங்களையும் தன்		சேல்கொள் தன்		மீன்கள் விரம்பிய குளிர்த்த	
படைத்தாய்	பங்களையும் படைத்தவனே!		புனல் குழ் திரு		தீர்த்தம் குழ்த்த கோபிலில்	
என்னும்	என்கிருள்,		அரங்கத்தாய்		வாழ்பவனே! என்கிருள்,	
பற்று இலார்பற்ற	அசரணிய சரணியனே! என்கி					
நின்றனே	ருள்,					
ஹம்			என் தீர்த்தனே		என்னைப் பவித்திரானை ஆக்கு	
காலசக்கரத்தாய்	காலசக்கரத்திற்கு நிரவாழகனான		என்னும்		மவனே! என்கிருள்,	
என்னும்	வனே! என்கிருள்,					
கடல் இடம்	திருப்பாத்நீரில் இடமாகக்		கோலம் மா மழை		அழகு பொருத்திப் பெருத்துக்	
கொண்டகடல்	கொண்டகடல் வண்ணனே!		கண்பனி மலக		குளிர்த்த கண்கள் நீர்பெருக	
வண்ணு	என்கிருள்,		இருக்கும்		நிதின்கிருள்.	

* * * எம்பெருமானுடைய ஸ்ரஷ்டிக்ரமத்தை நோக்கு மிடத்து இன்ப துணை பங்களை அந்தந்த ஆச்ரயங்களுக்குத் தருதியாக அமைக்கின்றபடியைக் காணுகின்றோம். அனுகூலங்கள் இன்பங்களை யதுபவிப்பதென்றும், பிரதிகூலங்கள் துன்பங்களை யதுபவிப்பதென்றும் வாய்ப்புகட்டி வைத்திருப்பதென்றே; அந்த வாய்ப்புக்கு நான் பற்றிப்பூரணையோ என்கிருளென் மகன். இரண்டாமடியின் முடிவிலுள்ள 'என்னும்' என்பது விளிந்தோறும் அர்வயிக்கக் கடவது.

பால—பால் என்று இடத்திற்குப் பெயர்; பால என்றது அந்தந்த இடத்திற்குத் தருதியாக என்றபடி. அந்தந்த பதார்த்தங்கள் பொறுக்குமளவுகளிலேயன்றோ நீ ஸுகதுக்கங்களைச் சுமத்துவது; 'நன் காய்பொருத கொப்பு' என்னும்படியான ஸ்ரஷ்டி இவ்வியே. அகற்கு மாறாக இப்படி எண்ணப்படுத்தலாமோ? என்கிருள்.

பற்றிலார் பற்றநின்றனே!—அசரணிய சரணியன் என்று கிருதுதித்திரிகிருயே, என்னைத் துடிக்க கிட்டிருக்குமுனக்கு இந்த கிருது தருமோ? கள்ளிச்செடியை நாறாவ்ருஷம் மென்றுபாபோலே யாகுமன்றோ வென்கிருள்.

காலசக்கரத்தாய்!—இதற்கு இரண்டு படியாகப் பொருள் கூறுவர். கால சக்கரத்துக்கு வியமகனானவனே! என்பது ஒரு பொருள். 'உமக்கு அருள் செய்கைக்கு ஒரு கால வியமமுண்டு' என்பாயாகி, பிரானே! காலமென்று அப்படியொன்றுண்டோ? நீ எங்கள் பிக்குமதுவே காலமன்றோ? கால சக்கரத்தைத் தன்னிஷ்டப்படி கடத்தவல்லவனுக்கு இது வெளாரு வார்த்தையோ? என்பதாகக் கொள்க. காலன் என்று யமனுக்குப் பேராகையாலே, விரோதிக்கு மிருத்யுவான திருவாழியை யுடையவனே! என்பதும் ஒருபொருள்.

கடலிடங்கோண்ட கடல்வண்ண கண்ணனே!—*எடி கார்பண: ப்ரீமாத் க்ரீகர்ணவ
கிகேதா:; காகபர்பங்க முதஞ்ஞப ஸ்பாகதோ மதாரம் ப்ரீம் * என்கிற பிரமாணத்தை
கோக்கிச் சொத்துதிறபடி. *வென்னை வென்னத்தின் மேனொருபாய்கை மெதலையாக
கிரித்து அதன்மேலே கன்ன சித்தனை கொள்கின்றபடியை கிட்டு இடையாய் வந்து அறச்
தாய்; அவ்விருப்பையும் கிட்டுக் கோலிலே வந்து சாய்த்தருளினாய்; இதென்னாம் பழுதே
போகா சிந்ததே பென்கின்றான் முன்னுமடியாய்.

"கேல்கோள் தன்புனஞ்சூழ்" என்றது ஸாபிப்ராயம். பிரானே! மீன்களில்படியை
நீ ப்ரத்பகநீவிரிக்கவண்ணியே; மீன் கிண்கிட்டுப் பிரிந்தால் துடிக்கும்படியை அறிவாயே. அப்
படியேகான் என்படியும் என்ற சொத்துமாபோகே யிருந்தது. இங்கே ஈட்டு ப்ரீகூகத்தி;
"ஜலகாணதவங்கன் ஜலத்தைப் பிரிந்து தரிக்கென்றோ இவன் உம்மைப் பிரிந்து தரிக்கவண்
னாவது; அல்லுரிலே வர்த்திக்கிறவுமக்குப் போருமோ இவனுக்கு முகக்காட்டாதொழிநிற
கிடம்."

என நீர்த்தனே என்னும்! என்னவகில் மிக்க பரிசுததிகை புண்டரக்கினவனே! என்கி
றான். அதாவது—நீ முகம் காட்டாதொழிந்தாலும் உன்னைப்பொழிய வேறிடம் கெஞ்சாலும்
நினைக்கமாட்டாதபடி செப்திருப்பவனே! என்றபடி. நீர்த்தமென்ற இழிந்தாடும் துறைக்
குப் போதனால் நான் இழிந்தாடும் துறைபாடுபெறப்படுவனே! என்றதாகவுமாய். மகானகாப்
போலி.

என்னுடைக் கோமளக் கோழுக்து கோலமாமழைக்கண் பனிமல்கவிருக்கும்—கொள்
கொர்பிலே சேர்த்த தரிக்கவேண்டுங் கொடியேபோல உன்னோடே சேர்த்தானல்லது தரிக்க
மாட்டாதவளான இப்பெண்பிள்ளை கண்ணுக்கண்ணிருமாயிருக்கிறபடி. கண்டாயே; இவ்
கிருப்புக்கு க்ருஷிபண்ணின நீ பவித்தவனவிலே இதைப்புகிக்கவாறும் வானகாதோ?
என்று கருத்து. (ச)

கோழுக்துவானவர்குட்சென்னும் குன்றேத்திக்கோரினாகத்தவனென்னும் *
அமுததோழுமாவியனவெவவயிரக்கும் அஞ்சனவண்ணனெயென்னும் *
எழுகதுமேல்கோக்கியமைப்பிலளிக்கும் எங்ஙனென்கோக்குகெனென்னும் *
செழுத்துடம்புனஞ்சூழ்திருவாங்கத்தாய் என்செய்கெனென்றிருமகட்டுகே. (அ)

(இப்பெண் பிள்ளையானவள்)		(இக் கங்குலங்கோடேற எய்திபருமான் வரக்கூடுமென நினைத்தது)	
வானவாசுக்கு	நீதய வாலிகளுக்கருத தலையான	மேல் எழுந்தது	மேலே தலையெடுத்தப் பார்த்து
கொழுகது வன்	வன்! என்ருள்.	கோக்கி	கோக்கி
ஹம்		இமைப்பு இவன்	இமைப்பாத கண்ணினதாய்
குன்று வாதி	கோவர்த்தன மலையையக் குடை	இருந்தும்	இருக்கின்றான்.
கோ கிணர் காதத	பகக்கமின கூட்டதயத்தக் காத	எங்குனை கோக்கு	எந்த பகாதததாலே உன்னைக்
வன் எனனும்	தருகினவனே! என்கிறான்.	கேன் என்னும்	காண்பென்! என்கின்றான்.
அமுதம்	கண்ணல கண்ணிருமா யிருக்	செழு தடம்புனல்	மிகச் சிறந்த தீர்த்தம் குழந்த
தொழும்	கின்றான்.	குடி திரு அரக்	கோலிலே கண வளாக்
ஆவி அனல வெவ்	அனலால் பண்ணு கண்ணன்.	கத்தாய	தருளுமனனே!
வயிராகரும	அதமவையத் கொல்க உய்யடி	என் திரு மகட்டு	பிராட்டியோ பொத்த வன்
	வெப்பமாய்ப் பேருழ்சக		பெண்மகன் விஷயத்திலே
	விடா கின்றான்		எதைச் செய்வான்?
அஞ்சனம் வன்	அஞ்சனமேவரியனே! என்கி		
னனே என்னும்	கிருன்		

* * *—பிரானே! உன் னுடைய பாத்வத்தைப் பைனப்பதத்தையும் மாறி மாறி உது
ஸந்திபா கின்றனென்மகன்; வானவர்கட்குக் கொழுந்தே! என்ற பாத்வத்தைப் பேசின
வாதே கோசிரை காத்தவனே! என்ற பைனப்பதத்தைப் பேசுகின்றான்; துன்றேந்தினவனே!
என்று பின்னையும் ஒரு பாத்வத்தைப் பேசுகின்றான். பாத்வத்தைக்கண்டு இருபக்காபைக்
காக பைனப்பதத்தைப் பேசுகையும், பைனப்பதத்தைக்கண்டு இகழாமையக்காகப் பாத்வத்
தைப் பேசுவதும் மாறிமாறிச் சென்றுமே மெய்ப்பண்பர்களுக்கு.

ஆழம் தோழம்—பக்தி பாவசாரப்போலே கண்ணும் கண்ணீருமாயிருக்கிறபடியும்,
ப்ரபங்காரப்போலே அஞ்ஞனிபத்தம் பண்ணாற்றிறபடியும் சொல்லிற்றாயிற்று. ஆவியனல
வேல்வயிர்க்கும்—கேதயினே ஆத்மன்வருபத்தைப் பேசும்போது * சுதேஷ்டாபநாஹைநா
யத—அச்சேத்யோயம் அதாஹ்யோயம் * என்ற சொல்லிற்று. ஆயிபானது தலிக்கவொண்
னாதது என்றபடி. அப்படிப்பட்ட ஆயிபும் தலித்ததாய்ப்படி வெப்பமாகப் பெருமூச்சு விடு
கின்றான்—அஞ்சனவண்ணனே! என்சென்றான்.

அங்ஙனம் கூப்பிட்டவாதே நீ வாக்கடுமென்ற என்னி எழுந்த மேல் கோக்குகின்
றான்; ஒரு சடினம் தோற்றி மறைத்து விடுவாயோவென்று இமைபாதே யிருக்கின்றான்.
[எங்ஙனே கோக்குகேனென்னும்] ௪௮;—“தான் பார்த்த திக்கில் வாக்காணாமையானே பின்
கோக்கிவந்து கட்டிக்கொள்ளாமென்று புரிந்து பாராசித்தும்.”

என் திருமகட்கு என் செய்கேன்—இவளுக்காக நான் ஏதேனும் உபாயம் அனுட்டிக்
கலாமோ? என்னவுபாயத்தை யனுட்டிப்பேன். பிராட்டி உன்முடைய திருமார்பிலே நிதய
வாஸம் பண்ணுகுரப்போலே இவளும் உம்மை அனகின்னாதே உம்மோடே பொருந்தியிருக்க
வேண்டியவனன்றோ? ... (4)

என் திருமகளேர்மார்பனெயென்னும் என்னுடையாலியெயென்னும்*

நின் திருவெயிற்றிலிடத்துக்கோண்ட கிலமகள்கேள்வனெயென்னும்*

அன்றுருமேழும் தழுவிக் கொண்ட ஆய்மகளன்பனெயென்னும்*

தென் திருவரங்கம் கோயில்கொண்டானே தெளிகிலென்முடிவிவள்தனக்கே. (5)

என் திரு மகள் சோ மார்பனே என்னும்	எனக்குப் புருஷனே. புருஷ வான பிராட்டி சேர்த்த திரு மார்பை யுடையானே! அச் சென்ற.	உரு ஏழிம்ம்	இடிப்பான் துரையுடைய நிஷபங்கசேனையம்
என்னுடைய ஆய் யோ என்னும்	எனக்கு உயிரை அப்பகனே! என்கின்றான்.	தழுவ நீ கொண்ட	மதமொழித். மணத்தகொண்ட
நின் திரு எயிற் றில் இடத்து நீ கொண்ட	உனது கோல் பதகளாலே கூட்டி எடுத்துக்கொண்ட	ஆய் மகள அன பனே என்னும்	சுப்பினனைப் பிராட்டிக்கு யானே! என்கொள்
கிலம் மகள் கேள் வனே என்னும்	புரிவீட்டிக்கு உட்கனே! என்கின்றான்.	தென் திரு அரங் கம் கோயில் கொண்டானே	முடிவககாதனே!
அன்ற	முன் பொருகால்	இவள் தனக்கு முடிவு தெளிக லென்	இவளுக்கு ஆர்த்தி முடியமாத அறிநின்ற லென்.

* * * பெரிய பிராட்டியானைப் புருஷகாமமாகக் கொண்டவர்களுக்கும் பல
ளில் விபசாரமில்லாமையாலே, அந்தோ! நான் பெரிய பிராட்டியானைப் புருஷகாமமாகக்
கொண்டு பற்றியிருக்க அங்கதி இங்ஙனையாவதே! என்கின்றான். என் என்பதைத் திருமகள்
சேர்ந்தவனில் அடங்காததப் பொருள் கொள்ளவும் கூடுமானதும் இங்குத் திருமகளின் அந்

வயமே கிவகிதம். என்னுடைய திருமகன் என்றபடி. “அனந்தாழ்வான் தன் பெண்டினை என் திருமகனென்று திருமாமம் சாத்தினான்” என்பது ௪௦.

“என் திருமகன் சேர்மார்பனெயென்றும்” என்று ஒரு வாக்கியமாகவும், “என்னுடையாயியே பென்னும்” என்று மற்றொரு வாக்கியமாகவும் போஜிப்பது தவிர, முதலடி முழுவதையும் ஒரே வாக்கியமாக போஜிப்பதுண்டு. இங்கே ஈட்டிச் சூச்சரிபமானதோர் ஐகிஹயம் காண்க;—பெருமானுக்கு கிண்ணப்பஞ் செய்புமனை கேட்கக்கூக நஞ்சி பரையகழத்தருளித் தாம் அமுது செய்பா சிற்சச்செய்தே இத்திருவாய்மொழியியனைக் கேட்டருளா சிற்ச, இப்பாட்டினையே கத்தவாதே “என் திருமகன் சேர்மார்பனெ பென்னு மென்னுடையாயியே பென்னும்” என்று இயனைச் சேர்த்தருளிச் செய்ப, அதனைக் கேட்டுக் கையைபுதறி ‘ஸ்ரீரங்கராதி’ என்று அணியினே சாய்த்தருளிஞர் பட்டர்” என்று அருளிச் செய்வர். அப்போது திருமேனியினே சிறத்த கிருதியைக் கண்டு இவர்க்கு பகவத்ப்ராப்தி அளித்தாற்றே வென்று அஞ்சியிருத்தேனென்று ஜீவாரூள்ச் செய்வர்.”

பட்டர் * ஸ்ரீரங்கேச புரோஹிதாஸகையானே அடிக்கடி பகவத் ஸன்னிதியிலே உபக் யானங்கள் செய்தருள வேரும். அதற்காக முன்னாடி நஞ்சிபரையகழத்த அருளிச்செயல் பரணங்களைச் சொல்லிட்டுச் செலிக்கினியதாகக் கேட்பது வழக்கம். அமுது செய்து கொண்டே ஒரு நாள் கேட்டருளா சின்றுர். அப்போது இயல் ஸேலிக்கின்ற நஞ்சிபர் இப்பாசாத்தை ஸேலிக்கும்போது “என் திருமகன்சேர் மார்பனெ பென்னும்” என்கிற கிடத்தில் சிறத்தாமல் ஏக ச்வாஸமாகவே முதலடியை முழுதுஞ் சொல்லி சிறத்தினாம். என்னும் என்பதற்கு ‘என்று சொல்லுகிறான்’ என்கிற அர்த்தம் தவிர, ‘என்று சொல்லப் படுகிற’ என்கிற அர்த்தமும் உண்டாதலால் ‘என் திருமகன்சேர் மார்பனென்று சொல்லப் படுகிற என்னுடைய ஆகியே என்கிறான்’ என்று கிவகித்த நஞ்சிபர் சிறத்தினபடி. பட்டர் அந்த இன்னகையை பறித்த திருவுன்அமுதை குலைப்பட்டாசென்றதாயிற்று. “இவர்க்கு ப்ராணன் ஒரு வாயு கிசேஷமல்ல; ஒரு மிதனமாயிற்று. திருமகன் சேர் மார்பனாய்க் கொண்டு எனக்கு தாக்கனாவனே! என்னார்.”

என் திருமகன்சேர் மார்பனென்று சொல்லப்படுமதான என்னுடையே! என்று பெருஞ் கிவகிதமானபடி. ஆனதுபற்றியே “இவர்க்கு ப்ராணன் ஒரு வாயுகிசேஷமல்ல; ஒரு மிதனமாயிற்று” என்றருளிச் செய்தது.

இரண்டாமடியில் வாரணாவதாததை ப்ரந்தாசித்தது—ஈ பூமிப்பிராட்டி பகவத் முகம்பெற வேணுமானால் அவன் பரிசுமான எங்களை கேட்கியேயாக வேணுங்காண் என்ற கருத்தினாலாம். அன்றியே, * பாசிதூர்த்தக் கிடத்த பார்மகட்டுப் பண்டொருநான், மாசுடம்பில் ஈர் வாரமானமினாப்பன்றிபாக், தேசுடைய தேவர் திருவாய்கச் செய்வான், பேசியிருப்பனகள் பேர்க்கவும் போரவே.* (சாச்சிபார் திருமொழி 11-8) என்று ஆண்டாளரு ளிச்செய்த கணக்கினே, பூமிப்பிராட்டிக்கு ஈ அருளிச்செய்த திருவாய்க்கு வெறுபனேயோ? என்று கேட்கிற கருத்தாகவுமார்.

முன்னாமடியில் எப்பின்னைப் பிராட்டியை பாணந்துகொண்ட வாலாறு அதுகந்திக்கப் படுகிறது. ‘உரு’ என்றதும் ‘உரும்’ என்றதும் இடிக்குப் பெயர். இடிபோலே பயங்கரமான குரலையுடைய ஏது என்று சொல்லவேண்டுமிடத்து இடிபென்றே சொன்னவிது அந்த ரிஷபங்களின் பயங்கரத்தன்மையைக் காட்டும். தழுவிய பென்றது மங்கலவழக்கு; வதை செய்து என்பது தாற்பரியர்.

அங்ஙனம் எருதேழுடர்த்த மெயம் திருகைக்காகத் தென் திருவாய்க்கம் கோயில்
கொண்டானே! இவனைப்பற்றி கீர் வித்தாந்தம் செய்திருக்கும்து இன்னதென்று அறிகின்றி
லேன் என்றானாயிற்று. (க)

முடிவிலுள்தனக்கொன்றறிசிலேனென்னும் முவுலகாளியேயென்னும் *
கடிகமழ்கொன்றைச்சடைபனேயென்னும் நான்முகக்கடவுளேயென்னும் *
வடிவுடைவானோர் தலைவனேயென்னும் வண்திருவரங்கனேயென்னும் *
அடியடையாதாள் போலிவளனுதியடைத்தனள் முகில்வண்ணனடியே. (க௦)

இவள் தனக்கு முடிவு ஒன்று அறிக லேன் என்னும்	இப்பெண் பிள்ளையானவள், தனது ஆர்த்திக்கு முடிவு ஒன் றும் தெரியவில்லையே! என் கொள்,	வடிவு உடைய னோர் தலைவனே என்னும்	தன்னோடொத்த வடிவுடைய ரான சித்ய ஸூரிகளுக்கு காதனே! என்கொள்,
மூ உலகு ஆளியே என்னும்	முவுலகுக்கும் கடவுளான இங் கொன்றுக்கு அந்தர்யாமியே என்கொள்,	வண் திரு அரங்க னே என்னும்	நீரங்ககாதனே! என்கொள்,
கடிகமழ் கொன் றை சடைபனே என்னும்	பரிமளம் மிக்க கொன்றைமாலையி லையச் சடையிலணிந்த வெ ணுக்கு அந்தர்யாமியே என்கொள்,	அடி அடையா தான்போல் தீவன்	திருவடிகளைக் கிட்டயாட்டான் போலும் என்னும்படி யிருந்த விவன்
நான்முகக்கடவு ளே என்னும்	பிரமதேவனுக்கு அந்தர்யாமியே என்கொள்,	முகில் வண்ணன் அடி	மேகவண்ணனான அனனது திரு வடிகளை
		அனுதி அடைத்த வன்	கிட்டியடையப்பெற்றான்;

* * * இவள்—இப்பார்க்குச் சாயகிபானவள், தனக்கொரு முடிவு காண்
கிறதேனென்கொள் என்ற நாய் சொல்லுகிறபடி. தனக்கு முடிவாவது—நான் அதுப
விக்கும் கஷ்டங்களுக்கு முடிவு. நான் ஆத்மாவின்னதையும் இங்கனே கஷ்டப்பட வேண்
டியதாதானே! இதற்கொரு காரணம் பரிதாபமிக்கையோ என்கொள். தனக்கு முடிவுப் நான்
இல்லையோ வென்கொள் என்றமாய். [முவுலகாளியேயென்னும்] முவுலகாளியென்று இங்கு
தேவேந்திரனைச் சொன்னபடியாய், அவனுக்கு அந்தர்யாமியானவனே! என்றதாகிறது.
[கடிகமழ் கொன்றைச் சடைபனே!] கொன்றைமாலையினை அணிபவன் பரமசிவன்; அவனுக்கு
அந்தர்யாமியானவனே! என்றவாறு. நான்முகக் கடவுளே! என்றதும் அப்படியே. [வடி
வுடை வானோர் தலைவனே] எம்பெருமானை இடைவிடின்றி அதுபவிப்பதனுடையான
மகிழ்ச்சி வடிவிலே தோற்றப்படிவிருக்கிற சித்யஸூரிகளுக்கு காதனவனே! என்கொள்.
[வண்திருவரங்கனே! என்னும்] சித்யஸூரிகளே அதுபவித்துப்போகையன்றிக்கே சித்ய எம்
ஸூரிகளும் இழுவாகாக்கன்கொரு திருவாய்க்கத்திலே வந்து திருக்கண்ணந்தருளுகிறது;
இங்குச் சாயந்தருளினதன் பணன் நான் பெற வேண்டாவோ வென்கொள்.

* நற்றடியின் கருத்து;—“இனிப் பெருமான் திருவடிகளைச் செர்ந்து முடியமாட்டான்,
போய் முடிந்தான் என்னும்படி துர்த்தசாயங்கையானவிகள்... இந்த துக்கமெல்லாம்
விண்மருதாரப்படி தான ஆசைப்பட்டபடியே பெரியபெருமான் திருவடிகளையே அப்சலே
ஷிக்கப் பெற்றாளென்று இவளுடைய திருத்தாயார் பரிதாபிக்கொள்” என்பது ஆசிரியர்
படியருளிச்செயல். (க௦)

முகில்வண்ணனடியையடைத்தருள் குடியும்க்தவன் மொப்பனற்பொருளில்*
துகிலவண்ணத்துநீர்ச்சேர்ப்பன் வண்பொழில்சூழ்வண்துருகர்ச்சடகோபன்*
முகில்வண்ணனடிமேல்சொன்னசொல்மாலைய ஆயிரத்திப்பத்தும்வல்லார்*
முகில்வண்ணவானத்திடையவர்குழலிருப்பா பேரிபவெள்ளத்தே. (கக)

முகில்வண்ணன் அடியை அடை ந்து	மேகவண்ணனான ஏம்பெருமா னுடைய திருவடிகளை யடை ந்து	முகில்வண்ணன் அடிமேல் சொன்ன	மேகவண்ணனான ஏம்பெருமா னது திருவடிகளை கோக்கி யருளிச்செய்த
அருள் குடி உயர் தவன்	அவனுடைய திருவருளைத் தலைக்கொண்டு உஜ்ஜீவித்த வரும்,	சொல் மாலை ஆயி ரத்து இப்பத் தும் வல்லவர்	சொல் தொடையான ஆயிரத்தி னான் இப்பதிகத்தை முதவல்ல வாகன
மொய் புனல் பொருகவ	உத்தமதீர்ததமான தாமிரபர்ணி யினுடைய	முகில் வண்ணம் வானத்து	முகில் வண்ணனுடைய நிழலீட் டாலே முகில் வண்ணமா யிருக்கின்ற பாம்பத்திலே
துகில் வண்ணம் து நீர் சேர்ப்பன்	துகிலின் நிறம்போலே பரிசுத்த மான ஜலத்தின் கரையிலே சேர்க்கிருப்பவரும்,	இமைபவர் குழ பேர் இன்பம் வென்றதே	நித்தியசூரிகள் புடைகுழ ப் பரந்தமானந்த ப்ரவாஹத்தில்
வண் பொழில் குழ வண குருடர் சடகோபன்	வனம்மிக்க கோலுகள் குழ்த்த திருகடிக் குத் தலைவருமான ஆழ்வார்	திருப்பர்	முழுவியருக்கப்பெறவர்கள்.

* * *—பெரியபெருமான் திருவடிகளைச் சேர்த்த ஸர்வபாகா னம்ச்வேஷமும் பண்
ணப் பெறுகையாலே உஜ்ஜீவனம் பெற்றவராய் தாம்பானீ தீவரணியான ஆழ்வார் முகில்
வண்ணனடிமேற் சொன்ன சொல்மாலையாயிரத்தன் இப்பத்தும் வல்லவர்கள் திருவாட்டிலே
அபர்வத மமார்கள் குழ ஆனந்தக்கடலிலே ஆழ்ந்திருக்கப் பெறுவர்களென்ற பயனுரைத்
தத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

முகில்வண்ணனடிமேற் சொன்ன சொல்மாலையாயிர மென்றவிதனால்—திருவாய்
மொழியாயிரமும் ஸ்ரீரங்கராதன் ஈஷபமாகவே அருளிச்செய்த தென்பது விளங்குமென்பர்.
ஆனதுபற்றியே * வான்திகழுஞ் சோலை மதினாய்கர் வண்புகழ்மேல் ஆன்ற தமிழ்மறைக
ளாயிரமும்* என்று திருவாய்மொழித் தனியன் அவதரித்தபடி. இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தியுங்
காண்பின்;—“பெரியபெருமான் திருவடிகளிலே திருவாய்மொழியாயிரமஞ் சொல்லிற்று.
* திருமோகூர்க்கு ஈத்தபத்து* திருவேங்கடத்துக் கிணைபத்து* என்று பிரித்துக் கொடுத்த
வித்தனை. பெருமான் திருப்பனகையில் அமுதபடி யிலே மற்ரைத் திருப்பதிகள் வாயன்மார்க்
கும் அளந்து கொடுக்குமாபோலே என்று பிள்ளையருளிச் செய்வர்.”

முகில்வண்ணவானத்து—முகில்வண்ணனான ஏம்பெருமானுடைய திருவாட்டிலே
பென்று பொருள் கொள்ளலாமாயினும், அங்கிருக்கிறவனுடைய நிழலீட்டாலே அவன்
படியாயிருக்கிற வானம் என்று பொருள் கொள்வது நிறக்கும். ஸ்ரீரங்கமிமானத்தை அது
பலியாசிறிந்தபட்டர் *கவி ஷணிய திவ்யவாக் ஸாஸ்திரமஸ்யபொஹை ஸாகதஸாஹாரஸொ
நாமதஸாஹாரமவொ—அபி பணிபதிபாவாத் சுப்ரமந்தச் சபாலோர் மாதகஸாருமாகார:
ரங்கபர்த்தர்யபூகை, கைகஜவதிபாசசபாபஜ்ஜாதஜைரம் புலகபதி கிமாகம் பாவகம் லோச
நே ந:* என்றருளிச்செய்த ச்லோகம் இங்கே அதுசுத்திக்கவுரியது. ஆதிசேஷனுடைய அவ
தாரமான ஸ்ரீரங்கமிமானம் வெண்ணிறத்ததாயினும் உள்ளுக்கிடக்கிற பச்சைமாமலைபோல்
மேளியனுடைய திருமேனிநிழலீட்டாலே சாமனமாகவே தமக்கு ஸேவைஸாதிப்பதாக
அருளிச்செய்தவாறு. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

கம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழியில் ஏழாம்பத்து இரண்டாக் திருவாய்மொழி
உரை முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீபர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி-ஏழாம்பத்து-மூன்றாம் திருவாய்மொழி வெள்ளைச்சரிசங்கு.

உரையவதாரிகை:—மீழத் திருவாய்மொழியிலே ஆழ்வாருடைய அநி பேச்சுக்கு நிலமல்லாமேயிருந்தது. பெரியபெருமானுடைய திருக்குணங்களையும் வடிவழகு முதலான வற்றையும் பாங்குசாப்பிடிபான தான் வாய்வெறியும் திருத்தாயார் சொல்லக்கேட்டும் செறிது தரிக்கும்படியாயிற்று. மோஹமும் தெளிந்தது. பின்பு அவனைச்சென்று கிட்டியே தீர்வேன் என்னுமாற்றமுமை பிறந்து, தென்திருப்பேணையில் வீற்றிருந்த மகாசெடுங்குழைக் காதனிடம் போகவேணுமென்று புறப்பட, பழையபடியே தோழிமாரும் தாய்மாரும் சூழ்ந்துகொண்டு 'உனக்கு இதனைப் பாவனையமாகாது; எமக்கு இது பழியாய் கிணையும்' என்ன, நீங்கள் தடை சொல்லுகிறவறாது ஒரு பயனுமுண்டாகமாட்டாது. நான் மகாசெடுங்குழைக் காதனானே செஞ்சு பற்துண்டேன்; ஆனபின்பு நானே போனதாகாமே நீங்கள் என்னோடு உடன்பட்டு அங்கே கொண்டுவராய்ச் சேர்க்கப்பாருங்கள் என்று, பாங்குசாப்பிடி தனக்குப் பிறந்த தனிமை அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறதாகச் சொல்லுகிறது இத்திருவாய்மொழி.

திருக்குருகைப்பிரான் என்னுடைய ஆராய்ப்படியில் அவதாரிகை பேசினப வெள்ளமாயிருக்கும். அந்த ஸ்ரீவைத்திகள் பாம்போக்கமென்று அவையே *ண்டு எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன;—" இப்பிராட்டியோடே பெரியபெருமான் எம்ச்வேஷானத்தை யதுப வித்து அந்த எம்ச்வேஷானம் *ண்டவ்காதபடி பெருகினவாதே அது காதமிக்கைக்காகவும் ஆச்சரித பாதிகை மருக மருகபார்த்தமாகவும் தென்திருப்பேணையிலே யெழுந்தருளத் திருவுள் ளத்தே கோலியருளி இவளுடைய மைவாதார்த்தமாக இவளிடத்திலே அதிமாதா எம்மா னத்தைப் பண்ணியருளி தென் திருப்பேணையிலே வேட்டைக்குப் போய்வருகிறோமென் றருளிச் செய்ய, இப்படி பதிலைப்மாதிரைதவானலிவன் அவ்நபத்திச்வேஷையாகையாலும் இவனெழுந்தருளாக இவனைக் காணுதொழிகைக்கு நேறதுவென்னுமிடம், ரீபாமையாலும் எழுந்தருள எம்வதித்து கிறுபத்தை ஆசானிதது தீய்பாயுதங்களைக் கொடுத்தருளி * ஆழ்வார் மதுவல்லாது மக்களாப்பித்ததாயி* என்னும் பாக்ரிபையாலே திருப்பகலாண்டு பாடிக் கொண்டு திருவணுக்கன் திருவாசனவமு பின்னே யெழுந்தருள, பெரியதிருவடி திருத் தோளிலே பேற்பருளி *ரு தாமரைத் தடாகம் மலர்த்தாற் போலேயிருந்த திருக்கண்க ளாலே இவளைப் புரிந்து பார்த்தருளி இவனாலே அதுஐஞாதனாய்த் தென்திருப்பேணையிலே யெழுந்தருள, இவன் அவனைக் காணாமையாலே அதபந்தம் அவனக்கையாய் அவனெழுத் தருளியிருந்த தென்திருப்பேணையிலே யெழுந்தருள உதயோகிக்க, இவளுடைய திருத்தா யாரும் தோழிமாரும் மற்றுமுள்ள பத்துக்களும் இவளைப் பதிபத்திக்க, 'நான் போகை தவிரேன், தனியே போனானென்னும் பழி உங்களுக்கு வாராமே நீங்களே பெண்ணைத் தென் திருப்பேணையிலே சிண்டெனக் கொண்டுவராய் சிடுக்கோனென்கிறாள்.' என்று.

வெள்ளைச்சுரிசங்கோடாழியேந்தித் தாமரைக்கண்ணன் என்னெஞ்சினுடே*
புள்ளைக்கடாகின்றவாற்றைக்காணீர் என்சொல்லிச்சொல்லுகேன் அன்னமீர்காள் *
வெள்ளைச்சுரிசங்கமவன்வீற்றிருத்த வேதவொலியும்விழாவொலியும் *
புள்ளைக்குழாவியோடொலியுமுத் திருப்பேரெயில்சேர்வன்கானே. (க)

அன்னமீர்காள் தாய்மாமானே!	(இனி தான் செய்ய நினைத்ததாவது)
வெள்ளை சுரி சங் கொடி ஆழி ஏந்தி	வெள்ளம் கமம் அவன் வீற்றிருத்த
தாமரைக் கண் ணன்	வேதம் ஒலியும் விழா ஒலியும் புள்ளை குழாம் விளையாட்டு ஒலி யும் அரு திரு பேர் எயில்
என் கொஞ்சின் னுடே எனது கொஞ்சினுள்ளே புள்ளை கருப்பறையைய கடாகின்ற ஆற்றை கடத்திறப்படியை காணீர் நீங்கள் அறிகின்றோர்களில்லையே! என் சொல்லி சொல்லுகேன்	ஆனந்த வெள்ளமே வடிவெழுத் தவனான பெருமான் வீற்றிருக்கு மிடமாயும் வேதகோஷமும் உதஸவ கோஷமும் சிறு பிள்ளைகளின் விழார கோ ளா ளற வ மும் இடையருமலிருக்கப் பெற்ற தாயுமுள்ள திருப்பேரெயில் என்னுந் திருப் பதியிலே காண் சேர்வன் காண் சென்று சேர்க்கடவேன்.

* * * பரங்குசகாயபிபானவன் தனது உள்ளத்தினுள்ளே ஒரு பெரியதிருவடித்திருகாள் நடந்து சென்றுகிறபடியைப் பேசி, தென்திருப்பேரையிலே போகவேண்டுமென்று தனக்குப் பிறந்த துணிவைத் தாய்மாரிடம் கூறுகின்றான்.

கீழ்த் திருவாய்மொழியில் இவன் * சங்குசக்காக்களென்று அககூப்பும் * என்று திருவாய் திருச்சங்கிலை பாலபந்தம் காட்டினபடியாலும், * தாமரைக்கண்ணென்றே தளரும் * என்று தாமரைக் கண்களிலே பிடுபாடு காட்டினபடியாலும் அந்த திவ்யபுதங்களை ஏந்திக்கொண்டு * வா தழாவதோடுவோதகையதடாகதாணுவேத—வாத்பா வ்யாவோலத் கமல தடாக தாண்டவேந் [பிரைக்காஜஸ்தவம். 2—59] என்றும் * வன்காற்றறைய வொருங்கே மறிந்து கிடந்தவந்த மென்காங்கமலத் தடம்போல் பொலிந்தன—எம்பிரான தடங்கண்களே * என்றும் பேசுமாம்படியான திருக்கண்ணமருடனே வந்து உள்ளே காட்சி தந்தனன்போலும்; அது முதலடியில் பேசப்படுகிறது. கீழே முகிள்வண்ணென்று பரிந்தாடித்தான்; அந்த கிறத்துக்குப் பரபாகமான வெளுப்படியடைத்தான சங்கையும்; ஒரு கிசேஷனுமிட்டுச் சொல்லவேண்டாதபடியான அழகையடைத்தான திருவாய்யையுமேர் திக்கொண்டு தாமரைக்கண்கள் பிறழுவத்து பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே பேதச் சாரினை வந்து என்னெஞ்சினுள்ளே ஈவாவுகி னபடியைக் காணுக்கோனென்கிருள்.

என்சொல்லச் சொல்லுகேன—என்ன பாகாமிட்டு எத்தைச் சொல்வது என்கை, ஈங்கள் கண்ணுக்கு இலக்காகாதாப்போவே என் வாக்குக்கும் இலக்காகிறதில்லையே! என்கிருள். “புள்ளைக் கடாகின்றவாற்றைக் காணீர்” என்று பேசியவிற்றே; இன்னமும் பேச வேண்டியது என்ன இருக்கிறதென்னில்; அதைப்பற்றி ஒரு மஹாபாரதம் பேசவேண்டாவோ? அது மாட்டுகிறிலே னென்கிருள்.

இனித தான் செய்ய நினைத்த காரியத்தைப் பின்னடிகளிலே கூறுகின்றான். வேதவொலியும் விழாவொலியும் புள்ளைக்குழா வியோடொலியும் கிரந்தாமாகச் செல்லாநிற்கிற திருப்பேரையிலே சென்று சேர்வதே என்னுடைய பணி யென்கிருள்.

‘வெள்ளைச்சுரிசுமவன்’ ‘வெள்ளைச் சுரிசுமவன்’ என்று இருவகையான பாடங்களையும் ஆசிரியர் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். மூத்தின பாடத்தில் சுரி வெள்ளத்தை ஈடையவன்

என்ற பொருள். ஆனந்தவென்னத்தைத் தானடைபவன், (அல்லது) அதை எனக்கு அளித் தவன் என்க. பிந்தின பாடத்தில் வெள்ளை என்றது—மதுவற்ற என்றபடி. துன்பக் கவசாத இன்பமாயிருப்பவனென்றவாறு.

பிள்ளைக்குழாலினையாட்டொலியுமறு என்றது இத்திருப்பதிக்குச் சிறப்பானதொரு கிசேஷணம். சிறுபிள்ளைகள் நின்று கிளைபாடுவதென்பது எங்குமுண்டு; இவ்வூரில் அப் பிள்ளைகள் கிளைபாடுவது கோயில் திருமுன்பேயாயிருக்கும். எம்பெருமான் தானும் அந்த கிளைபாட்டின் சுவையைக்காண ஆசைப்பட்டானும்; எதிரே பெரியதிருவடி என்னிதிரி ருந்தது இடைச்சுவராயிருந்தபடியாலே அந்த கிளைபாட்டைக்காண மறைவாயிருக்கிறதே யென்று வருத்தி 'கருடா! அப்பால்போ' என்ற பெருமான் வெறுத்துரைத்தாராம்! இந்த நிலைமை நாளைக்கும் காணலாம்.

இந்த திவ்ய தேசத்தின் திருநாமத்தைப் பற்றினவொரு ஆராய்ச்சி;—இப்பதிகத்தில் பாட்டுக்கோறும் 'தென் திருப்பேரை' என்றே பல புத்தகங்களிற் பதிப்பித்திருக்கக் காண் கிறோம். இத்தகத்தின் பரிபூர்த்தியான திருநாமம் 'திருப்பேரேயில்' என்பதாம். இப்ப திகத்தின் ஒன்பதாவது பாட்டில் * எர்வனவொண்கழனிப்பழனத் தென் திரும்பேரேயில் மாககரே* என்றிருப்பதும், அங்கு கிபாக்கிபானங்களில் "திருப்பேரெயிலாகிற மாககரிலே" என்று வ்யக்தமாக அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதும் காணத்தக்கது. அன்றியும், ஐந்து ஆறு ஏழாம் பாட்டுக்களில் 'பேரேயிற்கே' என்ற மூலம் அமைந்திருக்கின்றது. இவ்விடங்களில் 'பேரேயிற்கே' என்றே பலரும் பதிப்பித்துள்ளார்களானாலும் அது பொருத்தமாவென்று கிமர்சிக்கவேண்டாம். 'பேரை' என்ற தகத்தின் திருநாமமாய்கிட்டால் அதனோடு வேற்றுமை யுறுபுசேர்ந்தால் "பேரைக்கு" என்றொருமேயல்லது இன்சாரியை வந்த 'பேரையிற்கு' என்று காது. ஐகாயிற்றதாக சொல்லின் பக்கத்தின் இன்சாரியை வருவதில்லை. கங்கைக்கு, நங்கைக்கு, நாலைக்கு, காலைக்கு, வாழைக்கு, வாழைக்கு என்றிப்படி வருவதுண்டே யல்லது 'கங்கையிற்கு' 'நாலையிற்கு' 'காழையிற்கு' என வருவதில்லைபன்றோ. ஆகவே 'பேரையிற்கு' என்கிற பாடம் உட்பாடிதமென்று தோன்றவில்லை. 'பேரேயிற்கே' என்றே ஆழ்வார் திருவாகடில் திருவவதரித பாடமென்று அறியிடத்தட்டில்லை. தென் திருப் பேரை என்ற ஐகாயிற்றதாக வழங்குவருமதிலும் குற்றயில்லை. காங்குரை காங்கை பென்றும், தஞ்சாவூரைத் தஞ்சை பென்றும், குடமூக்கரைக் குடர்கைபென்றும், அழூர் துரை அழூர்கை பென்றும், செல்வேலியை செல்லை பென்றும் அயிர்திப்புததை அயிர்கை பென்றும் இங்ஙனே ஐகாயிற்றதாக்கி வழங்குவரும் முறைமையுண்டாதலால் திருப்பே ரெயிலாகாத திருப்பேரைபென வழங்குவந்தது ஓசரும். நூற்றெட்டுத் திருப்பதியத்தாயி லும் ஈடு முதலிய கிபாக்கிபானங்களிலும் திருப்பேரை பென்று காண்பதில் குற்றமொன்று யில்லாமையினாலே திருத்தம் வேண்டா. திருவாய்மொழி மூலத்தின் மாதிரியும் பாசுரத் தோறும் 'பேரேயில்' என்பதே சுத்தபாடம். பேரை என்றில்லை.

இங்குச் சில மதறான்கள் கூறுவதாவது—இத்தகத்தின் திருநாமம் பேரேயில் என் பதே பென்றுவிடத்தில் கிவாதில்லை. ஆனாலும் இததிருவாய்மொழியில் ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, காண்கு, எட்டு, பத்து-ஆம் பாட்டுக்களில் 'தென்திருப்பேரேயில்' என்று பாடங் கொள்வதில் கிரோதமில்லாமையாலே இந்தப்பாட்டுக்களில் மாதிரியும் திருப்பேரையென்றே பாடங்கொள்ளலாமே பென்பதாம். இதை சிஷ்கர்ஷிப்பதில் பெரியார்களின் திருவுள்ளமே பிரமாணம்.

மணவாளமாமுனிகள் திருவாய்மொழி துற்றத்தாடியில் இத்திருவாய்மொழிக்கு இட்ட பாசுரத்தில் 'தென்னியமால் தென்பேரை சென்றுபுக' என்றருளிச்செய்யலாயிருக்கச் செய்தேயும் அவ்வணம் அருளிச்செய்யாது 'தென்னியமால் தென் திருப்பேர் சென்றுபுக' என்றருளிச் செய்திருப்பதும் உற்று கோக்கத்தக்கது. சோழாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்றான அப்பக்குடத்தான் ஸன்னிதிக் கே தென் திருப்பேர் என்ற திருநாமம். இதுவோ பாண்டியநாட்டுத் திருப்பதி. இதையும் தென் திருப்பேரென்று மணவாளமாமுனிகளருளிச் செய்தது 'திருப்பேரேயில்' என்பதன் ஏகதேசக்ரஹணமாகவாயிற்று. ... (1)

நானக்கருங்குழல் தோழிமீர்காள்! அனலையர்காள்! அபற்சேரியோதாள்*
நானித்தனிகெஞ்சும்காக்கமாட்டேன் என்வசமன்றிது இராப்பகல்போய்*
தேன்மொய்த்தபூம்பொழில்தண்பனைகுழ் தேன்திருப்பேரேயில்வீற்றிருந்த*
வானப்பிரான்மணிவண்ணன்கண்ணன் செங்கனிவாயின் திறத்ததுவே. (2)

நானம் ஒரு குழல் } ஸுகத்தமணிந்த கருங்குழலை தோழிமீர்காள் } உடைய தோழிகளே! அன்னையாகாள் } தாய்மாகளே! அயல் சேரியோதாள் } (செய்தி வினவு வந்த) அக்கம் பக்கத்தவர்களே!	பேரய் } தேன் மொய்த்த } பூ பொழில } தண்பனைகுழ் }	என்னை விட்டுப்போய் } வண்டுகள் மொய்த்த பூஞ்சோ } லைவை உடைத்தாய் } குளிராத நீர் நிலங்கள் குழ்த்தி } ருக்கிற }
இத்தனி கொஞ்சம் } ஸுகத்திரமான இத கொஞ்சை நான காக்க மாட் } காண் அடக்கியான மாட்டுகின் டேன் } றிலேன், இது என வசம } இத கொஞ்ச எனக்கு விதேய அன்று } மன்று, இரா பகல் } இரவும் பகலும்	தென் திருப்பேரேயில் வீற்றிருந்த— வானம பிரான் } மணி வண்ணன் } கண்ணன் } செம் கனி வாயின் } திறத்தது }	பரமபத நிலமும் } நிலமணி வண்ணனுமான } கண்ணபிரானுடைய } நிலகத கனிபேரென்ற அதரத்தி } லே படித்திட்டது.

* * *—தாய்மார் முகம் பார்த்துச் சொன்னான் கீழ்ப்பாட்டில்; அவ்வளவிலே இத் தலைமகளுக்கு ஹிதஞ் சொல்லுகக்காகத் தாய்மாரும் தோழிமாரும் அபற் சேரியுள்ளாரா முகத் திரண்டு வந்து சேர்கத நிற்க, உங்களுடைய ஹிதவார்த்தைகளைக் கேட்க அவகாச மில்லாதபடி மகாகொடுங்குழைக்காதன் பக்கனிலே அவகாஹித்த என்னெஞ்சை மீட்கமாட்டு கின்றிலேன்காண்மின் என்கிறான். என்னெஞ்சைக் கடல் கொண்டது காண்மினென்கிறான்.

நானக்கருங்குழலென்கிற அடைமொழி தோழிமார்களிடத்துப்போல அன்னையர்க ளிடத்தும் அபற் சேரியார்களிடத்தும் அவ்விக்கக்கடவது. நானம்—ஸுகத்த நாவயங்களா லுண்டான பரிமளம். அது பொருந்திய கருங்குழலையுடையீர்காள்! என விரித்தது அவர்க ளைப் பழிக்கிறபடியாம். காண் எம்பெருமானப்பிரிந்து தலை சருகாய் வாடி வருத்திநிற்க நீங்கள் பூ முடிதது நறுமணக்கமழுவத்து கிற்கின்றீர்களே! இதுவோ நகுதி பென்று பழி விட்டுப் பேசுகிறபடி.

இவளோடொத்த இன்பதுன்பங்கலையுடையவர்களாயிருக்க ப்ரபந்தமாக, இவள் வாடிக்கிடக்கிற நிலைமையிலே அவர்கள் பூச்சுடி நறுமணக்கமழுவத்து கிறபது ஸம்பாவி தமோ வென்று இங்கே ஒரு சுவகையை கம்பிள்ளை நாமே எடுத்துக்கொண்டு இரண்டுபடி யாகப் பரிஹாரமுனிச்செய்கிறார் காண்மின்;—

(சட்டு ஸ்ரீஸூக்தி.) “ * ஏகம் துக்கம் ஸுகஞ்ச கேள * ” என்று இவளுடைய ஸுக துக்கங்களே தங்களுக்கும் ஸுகதுக்கமாய்படியிருக்கையிறே தோழிமார்களையாவது;

இவன் மயிர்முடி பேணுதே பரிமளம் காணில் முடியும்படியாயிருக்க, இவர்கள் குழல் பேணிப் பரிமளங்கொண்டு காரியம் கொள்ளப்போகுமோவென்னில்; கணியில் இவனோடு அவன் நெருங்க நெருங்க சாத்திக்கழித்தபடியே ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணுவது இவர்களுக்கே; அப்போது அவன் பண்ணின பாணநாதிசயத்தாலே, அது சருகானதும் அவர்கள் மாருதே வைத்துக்கொண்டிருப்பார்களே, அது இவனுக்கு ஸ்மாரகமாய் நளிகிறபடி. அன்றிக்கே இவர்கள் தாம் பரிமளங்கொண்டு காரியம் கொள்ளவும் வல்லவர்கள்: அதாவது தங்கள் தளர்த்து காட்டில் இவன் மிகவும் தளருமென்று ஒப்பித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். தந்தாமுடைப பொருமையும் பாரார்கனாயிற்று இவனை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக.பெருமானிலும் க்ஞேசம் கிஞ்சியிருக்கச்செய்தே பெருமாளுடைய ஸுணத்துக்காக இனையபெருமான் தம்மைப் பேணிக்கொண்டு தரித்திருந்தாப்போலே." இப்பாதி.

நான் இத்தனி நெஞ்சம் காக்கமாட்டேன்—உங்களுடைய ஹித வசனத்தை நான் கேட்க மாட்டேனென்பது இதனாலே காண்மின்; என்சொற் கேளாதே என்னைவிட்டகன்று திரிகிறானது நெஞ்சை நான் மீட்கமுடிந்தாலன்றோ உங்கள் ஹிதவசனங்கேட்கலாவது. 'உனக்கும் நமக்கும் இனி உறவில்லை' என்று ஸம்ஸ்பலித்து நெஞ்சு போகாசிற்கு, என்ன பரிசாக் கொண்டு நான் உங்கள் ஹிதவசனம் கேட்பது? என்கிறான். இவ்விடத்தில் ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி; —"ஸம்ஸாரிகள் சப்தாதி கிஷயங்களில் கின்றும் மீளமாட்டாதாப்போலேயே இவ் பகவத் கிஷயத்தில் கின்றும் மீளமாட்டாதபடி."

நெஞ்சம் காக்கமாட்டேனென்று சொல்லிவிடுவது ஒரு வார்த்தையோ? கிதேயமான நெஞ்சை வசப்படுத்திக்கொள்ள முயலவேண்டாலோ வென்ன, என்வசமன்று இது என்கிறான். நெஞ்சுக்கு நான் வசப்பட்டிருக்கவேண்டியதாயிற்றேயல்லது எனக்கு நெஞ்சு வசப்பட்டிருப்பதென்பதில்லை பென்றபடி.

நெஞ்சு வசமல்லாதபடி செய்கிற காரியம் ஏதென்னச் சொல்லுகிறது மேல் இராய் பகல் போய் என்று தொடங்கி. வண்டுகள் படிந்த பூப்பொழியையும் குளிர்த்த நீர்நிலை களையமுடைய தென்திருப்பேணையில் வீற்றிருந்த எம்பெருமானது திருப்பவளத்தழகிலேயே இரவும் பகலும் ஈடுபட்டதன்றோ என்னெஞ்சு. இதை நான் மீட்டு ஹிதஞ்சொல்லி வசப்படுத்திக்கொள்ளலாமென்று இவ்வியே பென்கிறான். தென் திருப்பேணை பெம்பெருமான் திறத்திலேயே வீடுபட்டிருக்கின்ற நான் உங்களால் திருத்தமுடியாதவன் காண்மின் என்றவாறு. (உ)

செங்கனிவாயின்திறத்ததாயும் செஞ்சுடர்நீண்முடித்தாழ்ந்ததாயும் *

சங்கொடுசக்கரம்கண்ணுகந்தும் தாமரைக்கண்களுக்கற்றுத்தீர்த்தும் *

திருகளும்நாளும்விழாவருத தென்திருப்பேரையில்வீற்றிருந்த *

நங்கள்பிராணுக்கென்னெஞ்சம்தோழி! காணும் நிறையுமிழ்த்ததுவே. (ங.)

தோழி	வாயாய் தோழியே,	தாமரைக்கண்க	தாமரை போன்ற திருக்கண்
என் நெஞ்சம்	என்று நெஞ்சானது	ஒருக்கு அற்று	ஒருக்கு அந்நியாந்நமாகியும்
செம்கனி வாயின்	செவ்விய கனி போன்ற திருப்	தீர்த்தும்	
திறத்தது ஆயும்	பவளத்திலே அப்சிவேசம்	திருகளும் நாளும்	மாளோதஸவங்களும் தீதயோத்
	கொண்டதாயும்	வீழா அருத	ஸவககளும் இடையருத
செம்சுடர் நீன்	செவ்விய சுடரையுடைய நீண்ட	தென் திருப்பே	தென் திருப்பேணைப் பதியிலே
முடி தாழ்கதது	சீடத்திலே ஈடுபட்டதாயும்	ரையில் வீற்றிருந்த	பெருந்தருளியிருக்கின்ற
ஆயும்		கங்கள் பிராணுகு	எம்பெருமான விஷயத்திலே
சங்கொடு சக்கரம்	திருவாய் திருச்சுவருகளைக்	காணும் நிறையும்	வேட்கமும் அடக்கமும் தொலை
கண்டு உத்கும	கண்டு உத்குத்தாயும்	வித்தது	படப்போதது.

* * * கங்காய்! இப்படியும் காணமற்றுச் சொல்லுவது தருதியோவென்று தோழி கேட்க; தோழி கான் என்செய்வேன்! எனது செஞ்சானது தென் திருப்பேரை பெம்பெருமானுடைய திருப்பவளத்தழகிலே போய்ப்படித்தம் திருவபிஷேகத்தினழகிலே தாழ்ந்தம், திருவாழி திருச்சங்குக்கை பேந்தியிருக்குமழகுகண்டு உகத்தம், மற்றோழருக்கு உரித்தல்லாதபடி தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றத்தீர்த்தம் கங்கன் பிரானுக்கு காணும் நிறைவு மிழந்தது; இனி பெணக்கு காணும் நிறைவுமுண்டாவதற்கு வழி பேது! என்கிறான் தலைவி.

கீழ்ப்பாட்டில் “தோழியீர்கான் அன்னைபர்கான் அயற் சேரியீர்கான்” என்று எல்லாரையும் கிளித்துக்கூறியவன் இப்பாட்டில் தோழியைமாதிரி கிளித்துக் கூறுகை யாலே, மற்ற பேர்களைல்லாரும் இவனைத் திருத்த எம்மாலாகாதென்று கைவாங்கி அப்பால் போய்கிட்டார்களைன்பது தெரிகின்றது. தோழி அங்கனே போகமாட்டாதவளாகை யாலே உடனிருந்து ஹிதஞ் சொல்லவே, அவளுக்கு மறுமற்ற முரைக்கிறபடி.

செங்கனிவாய், திருமுடி, சங்கு சக்கரம், திருக்கண் ஆகிய என்னிலே செஞ்ச அகப் பட்டமை முன்னடிக்கிற் கூறப்படுகின்றது. செங்கனிவாய் முதலான என்னையும் ஒரு சேர்ச்சொல்லி இவற்றிலே பென்னெஞ்சு அடுபட்டது என்னுதே * செங்கனி வாயின் திறத்த தாயும் * என்று ஒரு வாக்விபமாய்கவும் * செஞ்சுடர் கீண்முடித்தாழ்த்ததாயும் * என்று மற்றொரு வாக்விபமாய்கவும் இங்கனே பல வாக்விபங்களாகச்சொன்னது என்னென்னில்; “தோன்கண்டார் தோனேகண்டார் தொடுகழறகமலமன்ன தான்கண்டார் தானே கண்டார் தடக்கை கண்டாருமன்தே” என்றாற்போல ஆழ்வார் திருவுள்ளமானது தனித்தனி வடிவுகொண்டு ஒவ்வொரு அவயவத்தன்னிலும் தனித்தனியே சுழிபாறப்பட்டதென்னுமிடம் இதனால் கிளங்கும். இங்கே உட்பின்னியிடு;—“மெனபரிபென்பாறொருத்தன் ஒரு ஸூக்ருதமடியாக ஐம்பது வடிவுகொண்டானிறே; அவ்வளவல்லவிறே இவன் கலந்த விஷயம் பண்ண வல்லது. அவன் வ்யக்திதோறும் பரிணமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலேயாபிற்று இதுவும் அவயவங்கள் தோறும் தனித்தனி அகப்பட வல்லபடி.”

ஸௌபரி விருத்தாநாதம்:—மெனபரி என்கிற ஒரு மாமுனிவன் கீர்த்தியிலிருந்து கொண்டு தீவர்புரியா நின்றவனவில அங்கு மீன்களைல்லாம் கூடிக்கனித்து விளையாடா நின்றமைமையக் கண்ணுற்று “காமும் இப்படி குடும்ப வாழ்க்கையிற் கூடிவின்று நெற்றின்பம் நுகாந்து களிக்கவேணும்” என்று ஆவல் கொண்டு மாந்தாநா என்னும் அரசனுக்குப் பல பெண்கள் இருப்பதாக உணர்ந்து அவனிடம்சென்று தனக்குக் கன்னிகாதானஞ் செய்யு மீன்று வேண்ட, அரசன் இவருடைய கிழத்தனத்தையும் குரூபத்தையுங் கண்டு இசையகில் வாயல் ‘பெண் கொடுக்க முடியாதென்று எம் வாயாற் சொன்னால் முனிவர் முனிக்து சபிதது கிடக்கூடும்; பெண்களிருக்கு மிடத்திற்கு இவரை அனுப்புவோம்; இவரைக் கண்டு பெண் காமுற்றார்களாகில் கிவாஹம் செய்து கொள்ளட்டும்; இல்லையாகில் அவர்களே மறுத்து கிடட்டும்; எம் தலைபிற் பழி வேண்டா’ எனறெண்ணி முனிவரைப் பெண்களிருக்குமிட மனுப்ப முனிவர் அங்குச செல்லும்போதே தமது தவ வலிமைமால் தீவ்ய ஸூத்தரமான ரூபத்தை ஏன்றுகொண்டு போய் அவர்கள் முன்னே நின்றவனவில அங்கிருத்த ஐம்பது பெண்களும் ‘கானே இவரை மணத்துகொள்வேன, கானே இவரை மணத்துகொள்வேன்’ என்று போட்டி போட்டுக்கொண்டு மேல்கிழுத்தவாதே, முனிவர் அத்தனை பெண்களையும் மணத்து கொள்ள கிரும்பித் தமது தவவலிமைமால் ஐம்பது வடிவமெடுத்து அப்பெண்க ளனைவரையும் கிவாஹம் செய்துகொண்டு மகிழ்ந்திருந்தாரென்று புராணங்களில் இதிலாஸம்.

ஆழ்வார் திருவுள்ளம் முதலிலே செங்கனி வாயில் ஈடுபட்டதாம்; 'எங்காயி என் உன்னோடு கூடியிருந்தாலென்ன? பிரிந்திருந்தாலென்ன? என் உன் சரக்கன்றோ' என்று சொல்லத்தொடங்கி தழுதழுத்து வருகிற திருவாயிலே மூத்தற முன்னம் அகப்பட்டதாயிற்று. அனந்தாம், பிரிவைப் பார்த்தித்துப் போகின்றபோது ஆதிராஜ்யவாஸஸகமாய் உபய விபூதிராதனென்று தோற்றம்படியிருக்கிற திருவயிலேகதந்தக்கண்டு தரைப்பட்டதாயிற்று. பின்னை * இன்னொன்றறிவேன் அன்னையாழிபொடும் பொன்னார்சார்க்கமுடைய வடிகளை யின்னொன்றறிவேன் * என்று மதிமயக்கவயல் திருவாயி திருச்சங்குகளினழகிலே மூண்டது. * பெருங்கேழலார் தம் பெருக்கன்மனர்ப்புண்டரீகம் எம்மேலொருங்கே பிறழ வைத்தார்.* (திருவித்தம்) என்னும்படி தம்மை இவ்வளவும் ஈடுபடுத்திக்கொண்டது திருக்கன்களேபென்றறிந்து அந்தத் தாமரைக்கன்களுக்கு அன்பார்ஹமாயிற்று.

திங்களும் காளும் வீழாவருத—சித்போதவை பசேஷாதவை மாஸோதவை மைவத்ஸ ரோதவைக்கனென்று திவ்யதேசங்களிலே ஸைபெறும் உத்வைங்களுக்கு எங்கிலிங்கிலேயே அப்படிப்பட்ட உத்வைங்கள் அங்கே குறைபற்றுச் செங்காசிற்க அங்கே வாழ்வதைவிட்டு இங்கே துயருற்றிருக்குமோ என்னெஞ்சு என்கிறான்.

"யிற்றிருத்த எங்கள் பிராணுக்கு" என்கிற சொற் சேர்த்தியழகைத் திருவுள்ளம்பற்றி நம்பின்னை யருளிச்செய்வது பாரீர்;—"இவ்விருப்பு எமக்காகக்கொண்டிருக்கிற உபகார கனுக்கு. பாதவம் சித்பமுத்தர்க்கு; வயுறும் முத்தப்ராயர்க்கு. விபவம் புண்ணியம் பண்ணினார்க்கு. இவ்விருப்பு பரபம் பண்ணின மைவாரிகளுக்காகவிறே."

என்னெஞ்சம் காணும் நிறையுமிழ்த்தது—என் தன்னை யிழத்தேன்; தாய்மார் தோழி மார்கள் என்னை யிழத்தார்கள்; செஞ்சு காணுகிறையுமிழ்த்தது. இப்படியெல்லாம் இழுவே யாயிருக்கிறது. ... (க)

இழந்தவெம்மாமைதிறத்துப்போன என்னெஞ்சினுமங்கேயொழிந்தார்*

உழந்தியியாரைக்கொண்டென்னுசாகோ? ஒதக்கடலொலிபோல * எங்கும்

எழுந்தால்வேதத்தொலிநின்றேங்கு தென்திருப்பேரெயில்வீற்றிருந்த*

முழங்குசங்கக்கையன்மாயத்தாழ்த்தேன் அன்னையார்களா! என்னை யென்முனிகதே? (ச)

அன்னையார்கள்	தாய்மார்களே!,	ஒதம் கடல் ஒலி	அவ்யெறியும் கடலின் ஒலி
இழந்த எம் மாமை	ஏற்கெனவேயிழந்த என் தமேனி	போல	போல
திறத்து போன	திறத்தைத் திருப்பிக் கொணர்	எங்கும் எழுந்த	எல்லாவிடத்திலும் நின்ற
என் கெஞ்சினும்	வதாகப் புறப்பட்டிடுச் சென்ற	லை தேததது ஒலி	மாமவேத கோஷமானது
	எனது கெஞ்செனகிற பெரியா	கின்று ஒங்கு	கிரத்தாமாகக் கிளாந்து வருமிட
	ரும		மான
அங்கே ஒழிந்தார்	அத்தலைக்கே அதறுத் தோத்தார்,	தென் திருப்பேரெயில் வீற்றிருந்த—	
இனி	அததாய்கமான கெஞ்சைபுமிழக்	முழங்கு சங்கம்	முழங்குகின்ற சங்கத்தைத்திருக்
	கப் பெற்ற பின்பு	கையன் மாயத்து	கையிலேபுடையான பெரு
உழந்து	வருகிற		மானது மாயச்செயல்களிலே
ஆரை கொண்டு	யாரைத் துணையாகக் கொண்டு	ஆழ்த்தேன்	அவளாழித்தேன்;
என் உசாரே	எந்த வாரததையைச் சொல்லித்	என்னை முனிகது	(இனி) என்னைச் சேறுவதனால்
	தரிப்பேன்	என	என்ன பலனுண்டாம்?

* * * தனது கெஞ்சு அங்கே போனதற்கு ஒரு காரணஞ் சொல்லுகிறான் முத லடியில். * கொங்கலர் தண்ணத்துழாய் முடியாணுக்கு என் மங்கையிழந்தது மாமை நி மமே* என்று ஏற்கெனவே என் தாய் வருத்திக்கிடத்தானன்றோ. இழந்த அந்த மாமை

சுன்னதுதானும் அங்கே கைபொழிந்து சின்றது. 'எம்பெருமானிடத்திலுள்ளதை எாம் கொள்
கைகொள்ளவேணுமேயன்றது எம்மிடத்திலுள்ளதொன்றை அவன்கொள்கைகொள்ளுகபாவ
தென்! இதோ எான் போய் அதைக் கவர்த்து வருகிறேன் காண்கின்' என்று கிரவாதஞ்
செய்துபோன என்னெஞ்சு என்ன காரணமோ! அங்கே நகர்ப்புண்டது என்கிருள்.

கெஞ்சு என்ன வேண்டுமிடத்த கெஞ்சினார் என்று உபர்வாகக் கூறியது பகவத்
விஷயத்திலே சிறுபட்ட அதிசயத்தைப் பற்ற. * அன்னஞ் செவ்வீரும்.....கண்ணன்
வைகுத்தனோடு என்னெஞ்சினோரைக் கண்டாவெண்ணைச்சொல்லி அவரிடை சீரின்னஞ் செவ்
வீரோ இதவே நகவென்றிசையின்களே * என்ற திருவிருத்தப் பாசாம் இங்கே நினைக்கத்
தரும்.

இழந்த மாமை சிறத்தை மீட்டுக்கொண்டு வருவதாகச் சொல்லி கெஞ்சு போயிற்று
என்கிறவிதற்கு ஒரு கருத்துச் சொல்லவேணுமே; என் சொல்லவாமென்னில்; மாமை
சிறத்தை அப்பெருமான் கவர்த்ததுபோலவே என்னெஞ்சத்தையும் கவர்த்தான்காணும்
என்பதுவே இங்குக் கருத்து.

உழந்தியாரைக்கொண்டு என் உளாகோ?—கெஞ்சு எம்மோடே யிருத்தானன்றோ
பாரோடாவது கைதபாவது பேசிப்போதுபோக்கலாம். கெஞ்சு பறிபுண்டார்க்குக் காண
சேஷம் பண்ண கிரகண்டோ வென்கிருள். உழந்து என்றது வருத்தியென்றபடி.
சொம்பப்பட்டாறும் ஏவரோடேயாவது கார்த்தை சொல்லிப் போது போக்கலாமென்று
என் நினைப்பதுண்டு; கெஞ்சு விழந்த பின்பு இனி துக்கப்பட்டு ஆரோடேகூட எத்தைச்
சொல்லி என் காலம் போக்குவதென்கிருள். அசோகவனத்திலே பிரட்டிக்கு தீரிலை
லாமை என்றாகிலும் சிலர் உசாத் துண்பாபினர்; கனக்காவார் இல்லாததில் ஒருத்தருயில்
இயே பென்கிருள். "ஆகாக்கொண்டு என்னுசாகோ" என்றவிடத்த எம்பின்னையிடு காண்
யின்;—"தேஹாத்மாபிமாசிகளான எம்மாரிகளைக் கொண்டு போது போக்கலோ! ஈவரோஹி
மென்றிருக்கிற ப்ரதமேஸாசாசிகளைக்கொண்டு போது போக்கலோ! பகவததுபவத்தினே
அப்பபாரயிருக்கிற சிதபவ-சிகளைக்கொண்டு போது போக்கலோ! இத்தனைப * உரிசுறை
கொண்டு போவனைக் கொண்டு போது போக்கலோ! ஆகாக்கொண்டு எத்தை
புசாவது?" [உரிசுறைகொண்டு—அகாத்துணியைபுமகப்படக் கொள்கொண்டு.]

தன்னுடைய காலசேஷமிருக்கும்படிவைச் சொல்லுகிருள் ஒதக்கடலோலி பென்று
தொடங்கி. ஒதக்கினர்ந்த கடல்போலே இருதென்ன வேதகோஷமானது என்கும் பாம்பா
சின்ற தென்றிருப்பேனாயின் கிற்திருத்த முழுங்கு சங்கக் கையனா எம்பெருமானுடைய
எம்மித விசுணாதிசுனிலே மீள வொண்ணாதபடி அகப்பட்டேன்; இவை இருக்கும்படியென்
என்று எப்போதும் நினைத்தருகியிருப்பதே என்னுடைய காலசேஷம் என்றானயிற்று.

அனனையர்காள் என்னமுனிந்து என?—எவாதனை முனிந்தாவன்றோ ப்ரயோஜன
முன்னது; அவனுடைய மாயத்திலே ஆழ்த்தவென்னை முனிந்து ப்ரயோஜனமில்லையே. நீங்கள்
கடித்து சொல்லுஞ்சொல் என் செவியில் புருமனவிலே என் சிறகவிலையே பென்கை.

நல்வேத மென்றது ஸாமவேதத்தை; *வெடிதாஃ ஸாஹவெடிதாஃ—வேதாநாம் ஸாம
வேதோம்மி * என்று தீதையில் அப்பெருமான் தானே யருளிச்செய்தது காண்க. (ச)

முனிந்துசகடமுதைத்து மாயப்பெய்முலையுண்டுமருதீடைபோய் *

கனித்தவிளவுக்குக்கனறேறித்த கண்ணபிரானுக்கென்பெண்ணைதோற்றேன் *

முனிந்தினியெனசெய்தீர்? அனைக்கிரகாள்! முனனியவன்வந்துவற்றிருந்த *

கனித்தபொழில்திருப்பெரையிற்கே காலம்பெறவென்னைக்காட்டுமினே. (இ)

அன்னைமீர்கான் முனித்து சகடம் உதைத்து மாயம் பேய் முலை உண்டு	தாய்மார்தனை! கோபத்தினால் சகடாகரனை புதைத் தொழித்தவனும் வஞ்சகப் பேய்வழிகாக வந்த பூதனைவின் முலையை புண்டு அவனை முடித்தவனும்	இனி முனித்து என் செய்தீர்	இப்படியான பின்பு என்னைச் சேறவதனால் என்ன வாபம் பெறப் பார்க்கிறீர்கள்;
மருநிடை போய் கனிக்த வினவுக்கு கன்று ஏறித்த கண்ணிரானுக்கு என் பெண்மை தோற்றேன்	இரட்டை மருதமாக்களினிடை யே தவழ்த்து சென்றவனும விளக்களியின் மீது வதனாஸு ரனை விசி யெறித்தவனுமான கண்ணிரான் விஷயத்திலே எனது பெண்மைக்குரிய அடத் தம் முதலானவற்றை தீதக கப் பெற்றேன்;	அவன் முன்னி வந்து வீற்றிருந்த	அப்பெருமான் முற்கோலி வந்து எழுத்தருளியிருக்கருமிடமான
		கனிக்த பொழில் திரு பேரெயிற்கே	பரிபக்குவமான சோலைகளையு டைய திருப்பேரெயில் தலத் திற்கே
		என்னை காலம்பெற காட்டி மின்	என்னை காலதாமதமில்லாமல் கொண்டு போய்க் காணச் செய்யின்.

* * *—தென்திருப்பேரெயிலிலே என்னைக் கடுகக் கொண்டுசென்று சேர்ப்பதே தாய்மாரான வங்களுக்கு உற்றது என்கிறான். எம்பெருமானுடைய சில சேஷ்டிதங்களிலே நான் நடுபட்டமைபைய புணர்க்கின்றான் முன்னடிகளில். அஸுரனால் ஆவேசிக்கப்பட்ட சகடத்தைத் தானே கிமிர்த்துச் சாடியதென்ன, நஞ்சு தீற்றிய முலையைக் கொடுத்துக் கொல்லவந்த பூதனையை முடித்ததென்ன, இரட்டை மருதமாக்களினிடையே தவழ்த்து சென்று செய்த சேஷ்டையென்ன, வதனாஸுரனைக்கொண்டு கபித்தாசுரனை முடித்ததென்ன ஆக இந்த அபநானங்களிலே நெஞ்சைச் செலுத்திப் பெண்மைபைய விழந்த நான் உங்கள் முனிவுக்கு இலக் காசிப் பயனென்கொல்? என்கிறான். எம்பெருமான் அந்த சேஷ்டிதங்களைச் செய்தது தன்னை யிடுபடுத்திக் கொள்வதற்காகவே யென்றிருக்கிறான்.

என் பெண்மை தோற்றேன் என்றது—பெண்கள் நிற்கவேண்டிய நிலையிலே திற்கமுடியாத படியாய்கிடட்டேன் என்றவாறு. நான் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்னுமிவை நான்கும் பெண்டிர்க்கு உரிய இலக்கணமாதலால் இவை தவிரப் பெற்றேனென்கை. ப்பு தவிரப் பயிர் போகாநாதிதும் மற்ற மூன்றும் தவிர்த்தமைக்குக் குறையில்கை.

அன்னைமீர்கான்! இனி முனித்து என்செய்தீர்—இனியேன் என்னை மீட்கலாமென்றோ நீங்கள் கிணக்கின்றது? சகடமுதைத்தது முதலான அவனது திவ்ய சேஷ்டிதங்களிலே நான் நடுபடுவதற்கு முன்னம் முனித்தீர்களாகிலும் பயனுண்டாம்; இனி முனித்து பயனென்? நான்கள் செய்யவேண்டுவது என்னென்ன; அதற்குச் சொல்லுகிறான் முன்னிடவன் வந்து வீற்றிருந்த வென்று தொடங்கி. தண்ணீர் பெருகிச்சென்ற பின் அணைகட்டப் பாராதே முத்துமுன்னம் என்னை அத்தலத்திலே கொண்டு சேர்க்கப் பாருங்கோ என்கிறான். “அவன் முன்னிவந்து வீற்றிருந்த” என்றும், “என்னை முன்னிக் காட்டுமினே” என்றும் அந்வயிக்கலாம். “என்னைப் பெறுகைகரு அவஸாபாதிசுஷ்ணாய்க் கொண்டு அன் முன்னடி வந்திருக்குமிடமான” என்பது முந்தின பேரஜனையில் பொருள். நான் முடிவதற்கு முன்னமே என்னைக்கொண்டு சேருங்கோனென்பது பிந்தின பேரஜனையின் பொருள் (ந)

காலம்பெறவேன்னைக்காட்டுமின்கள் காதல்கடல்நமிகப்பெரிதால் *

நீலமுகில்வண்ணத்தேம்டெருமான் நிற்கும்முன்னேவந்தென்கைக்குமெய்தான *

ஞாலத்தவன்வந்துவீற்றிருந்த நான்மறையாளரும்வேள்விபோவா *

கோலச்சேநெற்களகவரிவீசும் கூடுபுனல்திருடபேரெயிற்கே.

(ச)

(அன்னைமீர்கான்) நீலம் முகில் வண்ண தது எம் பெரு மான்	தாய்மாராகனை! நீலமேக நிறத்தனான எம்பெரு மான்	முன்னே வந்து நிற்கும் என்னைக்கும் எம் தான்	என் கண்முன்னே வந்து நிற்ப தாகக் காண்கின்றான்; (ஆனால்) என்னைகரு எட்டாதபடி தானே தனாகவே காண்கின்றான்;
--	--	---	---

காதல் கடலின் மிக பெரிது	எனது காதலோடுவென்னின்பு விற காட்டினும் மிகவும் பெரி தாக வுளவது;	காலம் செஞ்செந் கன் கணி வீசம்	அழகிய செஞ்செந்பயிரகன் கணி போலே அணையப் பெறததாய்
ஆவ் அவன்	அத்தோ, அப்பெருமான்	கூடு புனல்	{ நீர்தத ஸம்ருத்தியையுடைய தான
ஞாலதது வந்து வீற்றிருந்த	இவ்விலவுகாதலில் வந்து எழுந் தருளி யிருக்குமிடமாய்	திருப்பேரொயிற்சே	திருப்பேரொயிலதவத்திற்சே
கால் மறையாள ரும் வேள்வி ஒவா	என்கு வேதவசனையும் கரை கண்டவாகன் கைதிகளதுவ டானவனை நிரந்தாமாக கிழத்ததுமிடமாய்	காலம்பெற என் னை காட்டுமின் கன்	{ சேவிரமாக என்னைக் கொண்டு போயக காட்டுகன்.

* * * தீழ்ப்பாட்டின் 'காலம்பெற வெண்ணைக் காட்டுமினே' என்றான். அது கேட்டவர்கள் 'எங்காய் அவர் இப்போதே பன்றோ வேட்டைக் கெழுந்தருளினது; இப் போது நீ பதறிப் பயனென்?' என்று சொல்ல, ஐயோ! எனக்கோ அபிவிருத்தி மீதுர்ந்த செவ்வா கின்றது; எனக்கு இங்குத் தரிப்பு அரிது; வினாக எதைபுஞ் சொல்லிப் போது போக்காதே இப்போதே வெண்ணைத் தென் திருப்பேரொயிலே கொண்டுபுக்கு மகா செடுங் குழைக் காதனைக் காட்டி ஸமாநாணப்படுத்துக்கோளென்கிறான். "[காலம்பெற வெண் னைக்காட்டுமின்கள்] குடிக்குப் பரிஹாசமன்றுகிலும் எனக்குப் பரிஹாசம் இதுவதில்தான்" என்பது உம்பித்தலிடு. அப்பெருமானே கான் காலதாமதமின்றிக் காணும்படி செய்புங்கோ ளென்றபடி. அதற்குக் காரணம் கூறுகின்றது "காதல் கடலின் மிகப் பெரிதாய்" என்று. நீயே ஐந்தாம்பத்தில் * காதல் கடல் புனைய விளைவித்த காரமா மேனி* என்று தனது காதலைக் கடலோடொத்ததாகச் சொன்னான்; இங்குக் கடலினும் விஞ்சியதாகச் சொல்லு கின்றான்; மேலே எட்டாம்பாட்டில் * என்காதல்—மன்றினி ஞாலமுமேழ் கடலும் நீன் விசம்புக் கழியப் பெரிதாய்* என்கிறான்; முடிவில் *சூழ்த்ததனிற் பெரிய என்னவா* என்று ததவதாயத்தையும் விளக்குகிறகொண்ட காதலென்கிறது. இப்படி கனத்தகாதலையுடைய கான் எவ்வளவு பதனது ஆறி யிருக்குப்படி வென்கிறான் போதும்.

எங்காய் கடலின் மிகப்பெரிதாக வளர்கின்ற காதலை ஒருவாறு அடக்கி அளவு படுத்த வேண்டியோ? எங்கள் சொல்லுகிற வார்த்தையைக் கேட்டு எங்கனோடே ஒழுக வேண்டியோ? என்று தாய்மாரும் தோழிமாரும் சொல்ல, 'நீலமுதில் வண்ணத் தெம்பெரு மான் முன்னே வந்து நிற்கும்' என்கிறான். அழகிய வடிவைக்கொண்டு அவன்முன்னே வந்து நிற்க, காதல வளருகைக்கு வழியுண்டாயிருந்ததே யவ்வது அளவு படுகைகரு வழி யுண்டோ? அவன் முன்னேவந்து கின்றவனுதிக் கான் காதலைபடக்கி உங்கள் வார்த்தையைக் கேட்க மாட்டேனா? என்கிறான்.

எங்காய் நீலமுதில் வண்ணத்தெம்பெருமான் உன் முன்னே வந்து கின்றானுதிக் அவ னது கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அவன் பின்னே நீ போகவாமே, 'காலம் பெற வெண்ணைக் காட்டுமின்கள்' என்று சொல்லுவதென்? என்று தாய் தோழியர் கேட்க, 'என் கைகளும் எய்தான்' என்கிறான். உருவெளிப்பாடேயல்வது வேறெனறின்னியே; வார்த்தை சொல்லு தல் அனைத்தவ செய்பாணமேயன்ற, என் கைக்கும் எட்டுகிறினை; ஆகையாலே சொல்லு கிறேனென்றான். எவகே கொண்டுபோய்க் காட்டச் சொல்லுகிறுபென்ன, அதற்குப் பின்னடி களாலே விடை கூறுகின்றான். வெறும உருவெளிப்பாடன்றியே கண்ணாலே கண் டதுபவிக்கலாம் திருப்பதியிலே போகப் பார்த்தே நென்கிறான்.

அவன் ஞாலதது வந்து வீற்றிருந்த—செடுத்தாஞ் சென்று காலவேண்டாதே பாம பதத்துச் செவ்வமெல்லாம் இவகே தோற்றம்படி வந்து வீற்றிருக்குமிடமன்றோ தென் திருப்பேரை. அவ்வளவேயோ? நான்மறையாளரும் வேள்வி ஒவா—வேத வித்துக்களான

பரமபாகவதர்களின் ஸமாராதனமும் கிரந்தாமாகச் செல்லுமிடமன்றோ. இவையொன்று மில்லையாகிலும் திவ்யதேசத்தின் சிவவளமும் கீர்வளமுமே கண்ணாக்கண்டு கொண்டிருக்கப் போதுமெயென்கிறான் சுற்றடியால். (க)

பேரெயில்குழுகடல்தேன்னிலங்கை செற்றாரான்வந்துவீற்றிருந்த *

பேரெயிறகேபுக்கென்னெஞ்சம்காடிப் போத்துவரவேவதும்காணமாட்டேன் *

ஆரையினியிங்குடையம் தோழி என்னெஞ்சம்க வவல்லாருமில்லை *

ஆரையினிக்கொண்டென்சாதிக்கின்றது? என்னெஞ்சம்கண்டதுவேகண்டேனே. (ய)

பேர் எயில் குழுகடல்	பெரிய மதில்களாலே குழப்பட்ட	இனி இவரு	இனி இங்கிலையையில் யாராத
தென் இலங்கை	தென்விவங்காபுரியை	யாரா உடையம்	துணையாக வுடையோம்?
செறந,	தென்விவங்காபுரியை	என்னெஞ்சம்	(என்ன விட்டுப்போன) எனது
பிரான	தென்விவங்காபுரியை	உவ வல்லாரும்	செஞ்சை அழைத்துத் தாலல்
வந்து வீற்றிருந்த	தென்விவங்காபுரியை	இவனை	லாருமில்லை,
	எம்பெருமான்	இனி	செஞ்சம் உதவாதே நீயும்
	வந்து எழுந்தருளியிருக்குமிட		தனாகதயின்பு
பேர் எயிற்கே	திருப்பேரெயில் தலத்திற்கே	ஆவா கொண்டு	யாராததுணைகொண்டு என்ன
என கொஞ்சம்	எனது கொஞ்சானது	என் சாதிக்கின்	பரயோணனம் ஸாதிகததக்க
புக்கு	புக்கு	தது	தாபிருக்கின்றது? (ஒன்று
காடி	அவனைத்தேடி		மில்லையே)
பேர் தது எங்கும்	மீண்டும் ஒரிடத்திற்கும் வரக்	என் கொஞ்சம்	(ஆனகயாயில்)
வர காணமாட்	காணேனா	கண்டதுவ	எனது கொஞ்ச கண்ட விவதத்
டேன்		கண்டேன்	தைவ காணும் கடைப்பிடித்
தோழி	வாராய் தோழி.		தேன்.

*** நங்காய் உனக்கு அவன் பக்கமுள்ள ஆசாபாசம் அளவுகடந்திருந்தாலும் அவனே பெழுந்தருளுமளவும் இங்கேயிருக்க ப்ராப்தமேயல்லது அங்குச் செல்லுங்கை யுத்த மன்றென்று தோழி சொல்ல, அதற்கு விடையிறுக்கிறது இப்பாசாப. இராவணனைக் கொன்ற கிழியலகையியோடே தென்திருப்பேரையிலே பெழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பைக் கண்ட கொஞ்ச இன்னமும் மீண்டு வராதது; எனக்கு இங்கொரு துணையுமில்லை. துணையான எனது கொஞ்சை அழைக்கவல்லாருமில்லை; இங்கு ஆணாக்கொண்டு என்ன புருஷார்த்தம் ஸாதிப்பது? இனி என்னெஞ்சு பேரய்ச் சோத்த தேசத்திலேயே காணும் பேரய்ச் சேருவதே தருதியென்கிறானாயிற்று.

சட்டு பூர் ஸூக்தி காண்மின்;—“சுஹம் வரத மந்திஷுநி யசுபுணே ந ம தா ம தீ ஷு என்ற பெருமாளைப் போலே இப்பிராட்டியா என்னெஞ்சு தரிக்கைக்கு விரகு பார்த்துத் திருப்பேரையிலே புக்காப்போலே காணா அங்கே புருஷதனை யென்கிறான்” என்று. இராமபிரான் பதினொன்றாயிரம் திவ்யவிஷ்ணுமே பெழுந்தருளியிருந்து பிறகு சிதயவிஷ்ணு யேறச் செல்ல சிந்தித்து முன்னம திவ்யபெருமாளைப் பரித்து பின்னர் தம்பி போனவழியே காணும் பேரகிறேனென்று அந்நெயுந்தருளினதாக உததா ப்ரீதாய்மணத்திலுள்ள கதை இங்கே அதுணத்தேயம்.

தேன்னிலங்கை செற்றாரான் வந்து வீற்றிருந்த என்றது—பெருமான கிரோதிபாணம் பண்ணின விடாய் இங்கேவந்தார்; அவருடைய விடாய்க்கேட * வததாஸம் வரிஷஷுஷெ” என்றப்போலே அந்தது உபசாரங்கள் செய்ய என்னெஞ்சு எற்கெனவே பேரயிறறென்ற படியாம். இரண்டாமடிக்கு கரபின்னையருளிச் செய்யுமது பாரீர்;—“மீன யொண்ணாத வக் கையிலே புக்க திருவடியும் மீன்விவந்தான்; அணிததான இவ்விலே புக்க கொஞ்ச மீண்டு வரக் காண்கிறேனே. கொஞ்சக்கூட வராத சேன்பு அவன் வாராபை சொல்ல வேண்டா கிறே.” சிந்தனை காண் மீட்டுகக்கொணர்கிறேன் காண்கின் என்று சொல்லிப்போன கொஞ்ச

எனது மீண்டு வரவிலை பென்றது தம திருவுன்னதனை பாவண்பாதிசயம் சொன்னபடி.

எப்பெருமானுக்குத் தாதலிட வேண்டியதுபோக, தமது கொஞ்சக்கே தாதலிட வேண்டும்படியான விலையைண்டு ஆழவார்க்கு; திருவிருத்தத்தினை * அன்னஞ் செவ்வீரு மன்கிறபாட்டினை * எனனெஞ்சினுளை கண்டனெண்ணைச்சொல்லி ...இதுவே நக வனநிசையினகளை * என்று கொஞ்சக் குறித்தது தாதலிடப் படியமுண்டே; அக்களே ஸ்ப்போதா தாதலிடப்பாரதது * கிணரீனியிங்குடையம் தோழி * இக்காதி பணிததபடி.

தாது செவ்வா கிடத்தது கொஞ்ச இவரு மீண்டுவந்தாலும், அப்பெருமானும் இங்கு வந்து சேராதாலும், இங்கே வாதிக்கக்கூடிய பயன் எனகொல்! மாணாடாகவேனுமே; இவரு வெறுக்கையாடனறே கிடக்கிறது என்கொன் னறறடியின முற்பகுதியினும். ஆகவே கொஞ்ச போனவழியே மாணா போகப் பார்க்கிறேனென்ற தலைக்கட்டினுளாயிற்று. (அ)

கண்டதுவேகொண்டெல்லாநும்கூடிக் கார்க்கடல்வண்ணனோடென்றிற்றத்துக்

கொண்டு * அலாதுறநிறறதுமுதலாக் கொண்டவெனகாதலுணர்க்கில்தோழி *

மண்டிணிஞாலமுமேற்கடலும் கீளவீசம்பும்கழியப்பெரிதால் *

தேண்டி னாகுந்நதவன்வீற்றிருத்த தேனதிரப்பேரேலிசோவனசென்றே.

(அ)

கண்டதுவே கொண்டு	{ வெளியில் மாணாக்கூடிய என்ன மேனி நிதம மறத்தவ முதலிய வந்தறமே கொண்டு	எழ கடலும்	(அதைக்குற்த) உபத வாகரம் கனும்
எவ்வாறும்	தாய்மா னாய் அய்ய எவ்வா றும்	கீள விகமபும	{ இதைவாவற்றாகும் இடம் கொஞ்சரும் மறாவகாசமான ஆகாசமும் ஆய இத்தனைக் கும்
கூடி	ஒன்று சொசது	கழிய	அவருகுபட்டதாய்
கார்க்கடல்வண்ண	{ கருங்கடல் வண்ணனை எம் பெருமாளுகை உணக்கம் சொசனை புண்டானதாகக் கொண்டு	பெரிது ஆய்	பெருதநிராசினதது, (ஆய்ப்பின்பு)
பேரடி என திர தது கொண்டு		தென திரை	{ தெளிந்த அலைகளாலே குழப் பட்டு
அலா தாநிதாது	{ பரி தாந்நதவே மதவாக முதல ஆ கொண்	தவன் வீதநிருத்த	அப்பெருமன் வீதநிருத்தமிட மான
என்காதல் உணர்க் கில்	{ எனது காதலைப் பாகாநிட்ட சொல்லிப்பார்க்கவ	தென் திரு பேர்	{ தென் திருப்பேரைப் பதியை
தோழி	தோ, தோ	எலிய	(எனது தாபம் திருப்படி)
மண் திரை ஞாலமும் மண் செதிரத பூமியும்	மண் காதல் எப்படிப்பட்ட தென்பாக மண் திரை ஞாலமும் மண் செதிரத பூமியும்	சென்ற சோவன	சென்ற சோக்கடவேன்.

* * * — மாணா பழ சொவந்தெ பெருவாக எனக்கு வளந்துசொவதுகின்ற காத லானது வாகவேலாககதனைப் பபளிச்சித்தது செவ்வாசினதது; ஆனபின்பு அவனிக்குகிற திருப்பேரை வே சென வாகத நிகர +1 தே னென்கொள்

கண்டதுவே கொண்டே என ததது அப்பெருமானை நான கண்ணிலே கண்ட பாததிந னையே கொண்டே எனது பொருள் தோன்றக்கூடுபாதுதாய் அதவனது பொருள்; வெளி யில் காணும் என்செயலகையே கொண்டு எனது பொருள். அகாவது எனனெஞ்சினுளளே ஓந்கின்ற ஆசைப்பொருளை அவருக்காணமுடியாதே, என வாயாற செவ்வாசின நில வாததைக்கூடியம் தொழுவது அழுவதான சிப்படிக்கூடியனறே இவவுலகா காண்பது; என் மேனி மெலிந்திருப்பதையும் இவர்கள் காணக்கூடும். ஆக இவர்கள் காணுமிவவளவையே கொண்டே எனவவாது. இந்த பாதயகை பாகதிந நிமித்தங்களாலே அப்பெருமானுக்கும்

எனக்கும் சேர்த்தியுண்டானதாகக் கூற உரைப் பழிதாற்றுகின்றார்களே, இப்பழி தாற்றாதவே கிறீரோக என்காதல் வளரத் தொடங்கிற்று; அங்கனம் வளர்ந்த காதலானது ஞானமும் கடனும் விசம்பும் ஆகிய இவைபெயர்நாம் ஏகதேசமென்னும்படி வளர்ந்திட்டது; இப்படிப்பட்ட பரிசையக் கொண்டு கான் வங்கனே ஆறியிருக்கும்படி; தென்திருப்பேரையில் சென்று சேர்த்தே காதல் தீர் அதுபவித்தாக கனிப்பேனென்றதாயிற்று.

கீழே (5-3-4) * ஊரவர் கவ்வையெருகிட்டு என்ற பாசாதின் உரையையும் இங்கே கோக்கிக் கொள்வது. (அ)

சேர்வன்சென்றென்னுடைத்தோழிமீர்காள்! அன்னையர்காளென்னைத்தேற்றவேண்டா *
நீர்களுணாக்கின்றதென்னிதற்கு? கெஞ்சும்நிறைவுமெனக்கிங்கில்கு *
கார்வண்ணன்கார்க்கடல்ஞாலமுண்ட கண்ணபிரான்வந்துவீற்றிருந்த. *
ஏர்வளவொண்கழனிப்பழனத் தென்திருப்பேரேயின்மாநகரே. (ஆ)

என்னுடைத்தோழி மீர்காள் அன்னையர்காள் என்னை தேற்ற வேண்டா	எனக்கு ஹிதஞ் சொல்லுகின்ற தோழிமாராகனே! அப்படிப்பட்ட தாயமாராகனே! (எல்லா கடனத்) என்னைத் தேற் றவதில் நீங்கள் முயல வேண்டா.	கார் கடல் ஞாலம் உண்ட கண்ணபிரான் வந்து வீற்றிருந்த எர வளம் ஒண கழனி பழனம் தென் திரு பேர் யில் மா கார் சென்ற சேரவேன்	கருங்கடல் குழந்த ஐந்ததை (பாசையகொன்னாதபடி) அமு செய்தவனுமான நீர்க்குத்தண்பகலான் நிதய வாகிநி பண்ணியிருக்கு மிடமாய் எரிநுடைய மிகுதியைப் புடைத் தாய அழகிய கழனிகளையும் நீர்நிலை களையுமுடைத்தான தென் திருப்பேரேயென்கிற திருப்பதியை சென்ற சேரக்கடவேன்.
இதற்கு நீரான உரைக்கின் றது என் எனக்கு கெஞ்சும் நிறைவும் இவரு இவலை கார் வண்ணன்	எனது இந்த நிலைமைக்கு நீங்கள் சொல்ககடியவாராத தை என்ன இருக்கிறது? எனது கெஞ்சும் அடக்கம் முத விய குணங்களும் இவ்விலை யன்றோ (ஆதலால்) நீவண்ணனும்		

* * *—கீழே தென்திருப்பேரேயின் சென்ற சேரவேனென்று கூறின தலைநிலைய கோக்கித் தோழிமாரும் தாயமாரும் 'இங்கனே பதறவேணுமோ? அப்பெருமாளே சாக் கென இங்கு எழுந்தருள்வன் காண்; நீ புறப்பட்டுச் செல்லுக்க தானும் யுத்தமனது' என்ற சொல்ல, அதற்கு 'நீங்கள் என்னை பெ'ன்றார் தேற்றவேண்டா; போகக்கரு நீங்கள் சொல்லுகிற கிரோதமென்? போனால் என்ன கிரோதம் கிறீயும்?' என்று இவன் சொல்ல, 'உன்னுடைய தைர்ப சாதர்யாதிகளாகுப் போராத' என்று அவர்கள் சொல்ல, அவனுடைய கௌந்தாய கௌசில்ப காரணயாதி குணங்களாலே என்னுடைய தைர்ப சாதர்யாதிகள அபஹரிக்கப்பட்டுப் போயின காதலால் உங்கள் வார்த்தை கேட்கும் நிலைமையின் தானில்கு; என்னோடு கலக்கக்கூடாக அகன் வந்தெழுந்தருளியிருக்கி தென்திருப்பேரையே சென்று சேர்வேன் கான்யின் என்கிறான்.

கீழே 'சேர்வன் சென்ற' என்றாகையே இங்கு மீண்டும் அதுபாவித்திருக்கையாலே தோழிமாரும் தாயமாரும் அகாத ஆரோக்கியமாக கூறினமை புலப்படும். என்னுடைத் தோழி மீர்காள் அன்னையர்காள் என்றது-சேஷித்ததச் சொல்லுகிறபடி. நீங்கள் எனக்குத் தோழிமாராக வும் தாயமாராகவும் வாய்த்தது அழகிகாபிருத்தது! இதிலே நீங்கள் எனக்கு ப்ரியமும் ஹிதமும் பார்ப்பது! என்று சேஷிக்கிறபடி. என்னைத் தேற்றவேண்டா என்னையாலே அவர்கள் இவனைத் தேற்றினது தெரிகின்றது; 'அம்மா! நீ இங்கனம் பதறலாகாத, வருந்த லாகாத, அவன்தானே சடக்கென வருவான்காண்; வந்தபோது கௌகிக்கப்பட்டமென் றிருப்பதன்றோ தருதி' என்றிங்கனே பல சொல்லித் தேற்றினார்கள் போலும்; இங்கனே

தேற்றதல் வேண்டா வென்குளுவிற்று. காளு நிண்ணிய அப்பவகாபமுடைபவன்; என்
திறத்தில் அறியலிகளான உங்களு பேசுக பயன்படாதென்றவாறு.

இதற்கு கீர்களுணக்கின்றதேன்? என்னுடைய சினைம உங்கட்குத் தெரியாமலில்லை; எப்படிப்பட்ட சினைமக்கு எப்படிப்பட்டவாந்ததை சொன்னேனோ மென்பதுங்கூட அறிவாத நீங்கள் அந்தோ! என் சொல்லுகிறீர்கள்? என்கிறான். நீங்கள் சொல்லுமதைக் கேட்பதற்கு நெஞ்சு வேணுமே; மனனைஹகாமினாரதவாக்கு நீங்கள் பேசி என்ன பயன்? எனனெஞ்சு அங்கே புக்கதோ அங்கே போய்ச் சொல்லுங்கோனென்கிறான்.

அம்மா! நெஞ்ச இயல்பைப் பெச்சுறையே, கொஞ்சினையாகித் துத்த வார்த்தை தாலும்
நீ சொல்லமுடியாததன்றோ; எங்களைக் கண்டித்து நீ இவையே பவவார்த்தைகள் சொல்லும்போ
தைக்கு நெஞ்ச உடனிருந்துதானே யாகவேண்டும் என்ற அவர்கள் சொல்ல நிறைவு எனக்
கிலலை என்கிறான். அடக்கம் குடிபோயிறதென்க. உங்களோடு பேசுவதற்குரிய நெஞ்ச
வேறு; உங்கள் பேச்சைக் கேட்பதற்குரிய நெஞ்ச வேறு பேசுகைக்குரிய நெஞ்ச இருத்
தாலும் உங்கள் பேச்சைக் கேட்குகைக்குரிய நெஞ்ச இங்கு காண்மினென்கிறான் என்றத்
கொள்க.

செஞ்சுப் சிறையும் பேரனகிடம் சேர்த்துவிடது பின்னடிகளில். தார்வண்ணன் என் பதற்கு சம்பிளையிடு; “தாய்மார் தோழமாய் னவர்கள் வாரத்தை கேளாதபடியாய் வடிவு படைத்தவன்” எனது. அப்பெருமானது திருமேனி சிறத்தில் நான் அடுபட்டவனாதலால் உங்கள் பேச்சு கேட்கமாட்டேனென்றவாறு. வெறும வடிகழுகு மாததிரமேயல்ல; சூபத்த வகதாசு உயிர்த்து கிடுகவுன் என்கிறது தார்க்கடல் ஸாலமுண்ட என்பதனால்.

இப்படிப்பட்ட எப்பெருமான் தன் பெருமைபெயர்வாய் தேற்றவந்து எழுந்தருளி
 சீர்திருமிடமான லீ சிலவளம் மிகக் திருப்பேரெயிலாதற மாநகரிலே சென்ற சேர்வேனத்
 தலை; உலகன் தடைகரு மீளாட்டேன, அவையிறும் சிற்கமாட்டேன் வனஞளாயிற்று (அ)

கதாபுரம்-காடும்புறவம் தேர்வேன காணெனக்கிலையெனதொழுவோகாள்! *

சுக்ரமணிகேடுமாடகீடு தேன்திருடபெரையிலவீற்றிடுகத் "

மகாநெடுங்குழைக்காதனிமாயன தூற்றுவனையனறும்புகதூற்ற *

நிகரிலாபத்திலவண்ணனகேம்பான என்னெஞ்சமகவாங்கதெனையூழியானே.

(2)

புணர் பிதிரை நோகாள் வணக்கித் தோழிகளை
 நிரம மணி நெடு) நிரலுக்கிளவுண்ட ததாய் மயர்
 மாடும்) மயமான ஐங்கிணை மாடக்கிணை

செய்து
வதன் திருப்பேடு
பவ்விறுந்த
மாபன

மகிழ்வதாவது உச்சுமதான்
தென் திருப்பேண்ப்பதம்
வழிதருவியாகவந்த
உச்சுமதான்
புணையதே.

பாரதியதேவம்: கருவிகளாகவந்த

தாற்றுவினா உசியோதகன முதலிய துற
[பொருளை]

மங்குல குரதற் தெரையடிமபடி எங்கவந்ததெ
[தாய்]

சீதா துல் முகம் } ப்பபதத காண்பெ மக விண்ணா
விண்ணா கா } மூலம்

உதய பரன்	திருவொழிநாயக வணடயத்துமான்
மகாநெடுவரத்தனபுர	மகாநெடுவரத்தனபுர பெருமான்
கடதன்	

என (கருஞ்செய) } - எனது கருஞ்செய அபயநாசிரிததக்
கவாகநது } [கொண்டது
எனினு எனது உயரண எததனைகாவததான்'
(அவன் என்னென்குணசக்
கவாகர்தது இனது கேறகோர)
(அனபனபு)

நகரமும் காடும } கரகங்களிலும் கரடுகளிலும் மத
பறவும் தோ } றமுள்ள விடங்களிலும் (நானே
வேன } சென்று, ஆராயக்கடல்வன்.

வனக்கு 37 ஊ } அதுபற்றி எண்க்க வறுண்டு
26. } 1968.

***—சென்ற சேர்வேன், சென்ற சேர்வேனென்று பலகாலஞ் சொன்ன பாக்ருச நாயகியை கோக்கி 'அம்மா தீபே சென்ற சேர்ந்தையாகின் ஊரும் காடும் மற்ற மெல்லாரும் உன்னைப் பழி சொல்லாரோ' என்று தோழிமார் சொல்ல, 'அப்படி பழி சொல்லுவாராயன்றோ நான் கேடுகிறத' என்று இவன் சொல்ல, 'பழி சொன்னால் உனக்கு வறுமை யாகாதோ?' என்று பின்னையும் தோழிமார் கேட்க, அவனுடைய அழகினாலும் ஆச்சர்ய திவ்ய சேஷ்டிதங்களாலும் என்னுடைய நெஞ்சம் வஜ்ஜையும் அபஹரிக்கப்பட்டு எத்தனையோ காலமாயிற்றே, ஆதலால் இனித் தென்றிருப்பேனாயிலே நானே போகத்தடை யென்? என்கிறான்.

நகரமும் காடும் பிறவும் தேர்வேன்—என்பதற்கு காரம் முத்திரை விடக்கூடவே சென்ற எம்பெருமானைத் தேடுவேன் என்று பொருள்படவுங் கூடும்; அதாவது பொருள். "படை" லிட்டிலும் நாட்டிலும் பத்தராதிகளிலும் பழி சொல்லுவாராத் தேடுவேன்" என்பது முரு வர்களின் கிபாக்கிபானம். எம்பெருமானை நான் தேடுகிறேனல்லவேன், பழி சொல்லுவா னாயே தேடுகிறேனென்கிறான். அதாவதென்னென்ன; பழிசொல்லுகிறவர்கள் அவனை யும் இவனையும் சேர்த்தன்றோ பழி சொல்லுவது; அதுதானே இவனுக்குப் பாமோத்தேச்யமெ ன்று காட்டினபடி. அவனோடு எனக்குச் சேர்த்திவிட்டியேயாகிலும் பழிசொல்லுவாருடைய கருத்தாலேயாகிலும் சேர்த்தி கோக்கின்றதே, அதுவேயெனக்கு உவப்பு என்கிறான் போதும்.

பழிக்கு அஞ்சவேண்டியிருக்க, பழி சொல்லுவாராத் தேடுகிறேனென்கிறதின ல்த ரீதவருணத்திற்குப் பொருத்தமோ வென்ன, நானெனக்கில்லை யென்கிறான்.

அப்படியா? இந்த சிவகாம எப்போது முதற்கொண்டு? என்றாகள்; அதற்கு கிடை யளிக்கிறான் மேல் மூன்றடிகளால். மகரநெடுங் குழைக்காத னென்று இத்தலத்தெய்யெரு மான் திருநாமம். மகராயத கர்ணபாஸா என்று வடமொழி வழக்கு. இங்கே ஒரு சிறிய ஆராய்ச்சி; மகரநெடுங்குழைக்காதன் என்று ஆழ்வாருளிச் செய்கதனால் அத்திருநாமம் வழங்கலாயிற்று? அல்லது, ஏற்கெனவே வழங்கத்தக்க திருநாமத்தை ஆழ்வார் எடுத்த லுனாத்தாரா? என்று சிலா கேட்பதுண்டு. இரண்டுபடியும் சம்பாவிதமேயென்பர் பெர் யோர். இந்த விசயம் இத்தலத்தெய்யெருமான் திறத்திலே மாத்நிம் செய்வதன்று. பிற றும் பலதலத் தெம்பெருமான்களின் திருநாமங்களும் அருளிச் செயலிலுள்ளபடியே வழங்க வுருகின்றன. எம்பெருமான் திருநாமங்கள் மாத்நிபென்று; திருமோகூரில் தாடகத்தைத் தாளதாமனையென்றும், வானமாமலையில் தாடகத்தைச் சேறறுத் தாமனையென்றும், அவ்வி டத்துச் சோலைபொன்றப் தேனமாய் பொழிலென்றும், திருக்குட லுதலில புஷ்கரிணியைப் பொற்றாமரை யென்றும், திருக்குறந்தருடியில் புஷ்கரிணியைக் காண்டமாடு பொய்கையென றும்.....இங்கனையுள்ள பல வழக்குக்கள்தான் இந்த ஆராய்ச்சி வக்கும். ஆழ்வார் திரு வாக்குகளை மூலமாகக்கொண்டே இவ்வழக்குக்கள் தோன்றின வெனவாம்.

"முற்றுவாரபன்று மங்சு நூற்ற" என்ற செற்றசேர்த்தியை கோக்கி இவரு கம்பிள்ளை யருளிச் செய்வது பாரீர்—"தூர்வேதநா திரை வெல்ல எண்ணினுற்போலே" என்னெஞ்சை அபஹரிக்கைக்கு எத்தனை காலமெண்ணினாலே?" (க0)

ஊழ்தோறுழியருவம்பேரும் செய்கையும்வேறவன்வையம்காக்கும் *
ஆழிநீர்வண்ணனைடச்சுதனை அணிஞ்ஞகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன *
கேழிலந்தாதிமோரா பிரத்துள்ளிவை திருப்பேரெயில்மேயடத்தும் *
ஆழியங்கையினையேததவல்லாரவர் அடிமைத்திறத்தாழியாரே. (கக)

ஊழி ஊழி தோறு	கல்பக்கன் தோறும்	கேழ் இல்	ஒப்பில்லாத
பேரும் உருவும்	காமம் ரூபம் வியாபாரம் ஆகிய	அத்தாதி ஓர்	அத்தாதித் தொடையான
செய்கையும்	இவற்றை	ஆயிரதனன்	ஆயிரத்தினுள்ளும்
வேறவன்	வேருகவுடையனாய்க்கொண்டு	திருப்பேரெயில்	தென் திருப்பேரைப்பதி லிஷய
வையம் காக்கும்	உலகங்களைக் காத்தருள்பவனாய்	மேய இவை பத்	மான இப்பதிகத்தைக்கொண்டு
ஆழி நீர் வன்	கடல்வண்ணனாய்	தும்	
ணனை		ஆழி அம்மைகளை	கைபுக திருவாழியுமான எம்
அச்சதனை	அடியார்களை ஒருகாலும் காழவ	எத்த வல்லார்	பெருமானைத் துதிக்கவல்லவர்
	விடாதவனான பெருமானைக்	அவர்	கள்
	குறித்து		
அணி குருகர் கட	கம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த	அடிமை நிறத்து	சித்ய கைவச்யத்திலே
கோபன் சொன்ன		ஆழியார்	ஆழந்தவராவார்.

* * *—இததிருவாய்மொழி கற்பார்க்கு பகவத் ஹைகர்பத்தினே அவகாஹனம் பரிக்குமென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறார். எம்பெருமானுக்கு ஸ்வத: காமம் ரூபம் ஒன்றுமில்லையாயினும் ஆச்சரிதர்க்காக அவற்றைப் பரிக்காஹிப்பதுண்டே; அங்ஙனம் பரிக்காஹிப்பதுதான் ஓவ்வொரு புகத்தினே ஒவ்வொரு வகையாயிருக்கும். புகத்தோறும் ஆச்சரிதரகடினத்துக் கீடான ரூபமே சேஷகடகளை வெவ்வேறேயுடையனாய்க் கொண்டு ஜகத்தரகடிக்குமவனான ஆழிநீர்வண்ணனை பச்சதனைப் பற்றி ஆழ்வாரானிச் செய்த ஒப்பில்லாத ஆயிரத்தினன் இவை பத்தைபுகக் கொண்டு ஸர்வேச்வரனைத் துதிக்க வண்ணவர்கள் சித்ய கைவகர்ப ஸாம்ராஜ்யத்தில் அபிஷித்தராவர்களென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டிற்றாயிற்று.

விபாக்கிபானங்க ளெல்லாவற்றையும் னன்றி நோக்குமிடத்து மூன்றாமடியில் “மேய பத்தால்” என்கிற பாடம் சிறக்குமென்று தோன்றுகிறது. “அடிமைத் நிறத்து ஆழியாரே” என்பதற்கு இரண்டு வகையான பொருள் கூறுவர்; ஆழியார்—ஆழந்தவர்கள். (அங்ஙனம்) திருவாழியாழ்வானைப் போன்றவர்கள். * கருதமிடம் பொருது—கைவந்த சக்கரத்தன் * என்கிறபடியே திருவாழியாழ்வான் எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றுமிடமெங்குஞ் சென்று பணிசெய்து வருமா போலே விடுத்த திசைக்கருமத்திருத்தமவர்கள் என்றபடி. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம். கம்பின்னை திருவடிகளே சரணம்.
வடக்குததிருவிதிப்பின்னை திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஏழாம்பத்து—நான்காந் திருவாய்மொழி ஆழியெழு.

உரையவதூரிகை: கீழ்த் திருவாய்மொழியிலே ஆழ்வாருடைய பதறறம் அளவுகடங் திருந்தது. * மண்திணி ஞாலமுமேழ்கடலும் நீள் விசுரபுக் கழியப் பெரிதாகத் தாங்கொண்டகாதலை வெளியிட்டு, இப்படி கரைபுரண்ட காதலையுடைய நான் இங்கேயிருக்ககில்லேன், தென திருப்பேரையில் சென்று சேர்வேனத்தனையென்று சொல்ல, தோழிமார் தாய்மார் முத லானார் இது ஸ்வரூபஹானியென்று சொல்லித் தடுத்தவளவிலும் கேட்கமாட்டாதவராய்ப் பதறியே நின்றாராழ்வார்.

புண்டே; அந்த ரீதியிலே, ஆயுதங்களில் தலைவனான திருவாழியாழ்வான் முத்தற முன்னம் விபரபரித்தபடிபைப் பேசுகிறா ஆழியெழு வென்ற. பெருமான் காட்டுக்கெழுந்தருளப் புறப்படுவதற்கு முன்னே இஃப பெருமான் தாம் முற்பட்டதுபோல, எம்பெருமானுடைய திருவடி உலகனக்க நிமிர்வதற்கு முன்னே திருவாழியாழ்வான் தான் முன்னே உயர்ந்து தோற்றினாயிற்று.

* கருதமிடம் பொருது - ஈகத்தின்ற சக்காததன் * என்கிறபடியே எம்பெருமான் நினைப்பிட்டகிடத்திலே சடக்கெனச் சென்று காரியம் தலைக்கட்டித் திருப்புமாற்றல் படைத் தலான திருவாழியாழ்வான் 'இந்த மாவலியின் செருகனக படக்க தேவரீர் வேணுமோ? அடியேனுக்கு நியமித்தருளினால் ஒரு கொடிப் பொழுதின்கிறவேற வேண்டிய காரிய மன்றோ இது' என்று அவலிபாகப் பேசுவான்போலே தான் முன்னே பெழுந்தானாயிற்று. எம்பெருமான் எந்த அவதார மெடுத்தாலும் திருவாழியாழ்வான் தான் முன்னிருந்து காரி யஞ் செய்பவன். இதை கூடாசாசாதததில் * ஸ்ரீபதிபொருது அஃசாநவலாஸா-ஃவ ஸ்ரீபதி ததீயமிதத * என்கிற ஸ்ரீபதிபாலே கன்னுணர்வாம். எம்மாவதாரம் வார ஹாவதாரம் காலிமஹாவதாரம் பாகாமாவதாரம் முதலியவற்றில் திருவாழியாழ்வானுடைய பாக்நாவம் இஃபானாலும், எம்மாவதாரத்தில் அப்பிலே ஆவேசித்தும், வாரஹாவதாரத்தில் கோப்பலிலே ஆவேசித்தும், காலிமஹாவதாரத்தில் திருவிசிறிலே ஆவேசித்தும், பாகாமா வதாரத்திலே மழுதிலே ஆவேசித்தும் இப்படி ஒரோவதாரத்தினிலே ஒரொருவந்துவாக இருந்து காரியஞ் செய்வான் திருவாழியாழ்வானே பெண்கிறது மேற்குறித்த கூடாசாசாதக ச்லோகம். * வரணிலாஸாணிக் பாய்யபதி கவிரதம் வெசுணம் கெடலாஸை என்கிற அதற்கு முந்திய பாதமானது எம்பெருமானுடைய ஸவகம்பமே தான் திருவாழியாழ்வா னென்கிறது.

தரிசிகாமாவதாரத்திற்கு முந்தியதான் வாமாவதாரம் முதற்கொண்டே திருவாழி யாழ்வான் காரியஞ் செய்து வருகின்றென்பதும் இங்கு அறிவதக்கது. அது எனனென் னில்; வாமன ஸூத்ததியின வடிவழகாலும் பழகைச் சொல்லாலும் மனமகிழாத மஹாபலி ஃமவடி மண்ணைக்கொடுக்க யதநித்தவனவிலே, அவனுடைய ஆசாரியனான சுக்கியன் எம்பெ ருமானது வடிவையும வாத வகைபையும பேச்சையும் னன்றப்பாரதது இவன ஸர்வேச்வான், தேவகாரியம் செய்பும பொருட்டு உன் செவ்வதை பெண்ணாம் பறத்துப்போக வந்தான்; ஆகையால் தீஇவனாகரு ள்ளதும் தாததகது' என்ற தானததைத்தடுக்க, அவன் அதை ஆதரி யாமல தானாவர்த்தது தததம் செய்யப்புக, இஃபாதததின் (திருக்காவிரியின்) தவாரத்திலே அந்த சுக்கியன் புருசது கொண்டு தீததம் கிழவொட்டாமல் தடுக்க, ஸ்ரீ கிஷ்ணு தவாரம் சேதிப்பவன போல, சன்னுடைய திருக்கையினித்த தாப்ப பகிதத்தின் நுனியால் அவ னது கண்ணைக் குத்திக கலக்க, அவனும கண் கெட்டு அகரு கின்றம வெளிப்பட பின்பு மாவலியினிடத்தில் தீரேறதுப் பெற்றனனென்பது வரலாறு. திருக்கையை யருளிச் செய்பா கின்ற பெரியாழ்வார் * மிக்க பெருபுகழ் பாவனி வேனவியல் தக்கதிதனென்று தானம கிலக்கிய சுக்கியன் கண்ணைத் துருவபால கின்றப சக்காகனையன் * என்றருளிச் செய்திருந் தலால [அதாவது, துருவபாற கின்றப சக்காய என்ற சொல்வாறறலால்] * கருதமிடம் பொருது-ஈகத்தின்ற சக்காததன் * என்றபடியே திருமால் கிருப்பிய இடங்களில் கிருப்பின வடிவங் கொண்டு செல்லுந் தன்மைமுடைய திருச்சக்காமே பகிதத்தின் வடிவத்தடன் லின்று சுக்கியன் கண்ணைக் கலக்கியதாக ஆகிரிபர் கிர்வஹிப்பதுண்டு. அஃது இங்கு அறி யத்தக்கது.

எட்டு ஸ்ரீ கவித்தி;—“(ஆழியெழ.) இவன் வளர்த்தருளுகைக்குக் கனிசித்தப்படிபைக் கண்டு தனிபாக வொண்ணதென்ற பபப்பட்டுத் திருவாய்பாழ்வான் ஒரு கைபிலேபேறி னார்.”

சங்கும் வில்லுமெழ—தங்களுக்குள்ளே தலைவனான வொருவன் எழுந்த காரியஞ் செய்தால் மற்ற அநுசார்கள் வானாகிருக்க வொண்ணாமோ? அவர்களுமெழுந்து காரியஞ் செய்பதேருமன்றோ; ஆகவே திருவாய்பெழுந்தது கண்டு சங்கும் வில்லுமெழுந்தன. இங்கே, * இடங்கை வலம்புரி சின்னர்ப்ப, எரிகான்றடங்காரொடுங்கு கிதததாழி, கிடங்காதுர் தீரை பரவணமேல் தோன்றல் திசையனப்பான், பூவாடி சிமிர்த்த போது, * என்ற பூதத்தாழ்வார் பாசாரமும் அநுணந்தேயம். எக்கிரன் கண்ணைத் தருமபாற் கிளரியும் மண்ணுமுகிபை வானிற் சுழற்றியும் இப்படி அம்பெருமான் வெற்றி பெறறு உகைக்கலை பளக்கப்பெற்றது. னத்தோஷமிருதியினால் திருச்சங்காழ்வான் இடத்திருக்கையிலிருந்துகொண்டு பகைவர் அஞ்சி எடுங்கும்படி பெருமுழுக்கஞ் செய்தான். திருவாய்பாழ்வான் வலத்திருக்கையிலிருந்து கொண்டு சத்துருக்கள் மண்ணுண்ணும்படி பெருஞ்சுடர் கிட்டு ஐவரிததான்— என்று நார்பரிபம்.

திசைவாய்மெழ—திசைகள் தோறும் அநுகவருடைப ‘வாயி வாயி’ பென்கிற மங்க ளாசாலைதவகி கிளர்த்ததாயிற்று. இங்கே எட்டு ஸ்ரீ கவித்தி காண்மின்;—“அவனுக்கு என் வருகிறதோ வென்றுபிற்று திவ்யாயுதங்கள் கிளருகிறது; அவை தனக்கு என வருகிறதோ வென்று * வடிவார் சோதிவலத்தறையுஞ் சுடாழியும் பல்லாண்டு, படைபோர்புகரு முழங்குமப் பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு * என்னு நிற்பர்களிறே. * சின்னையில் வேல் போற்றி * என்று வேல் தனக்கும் பரிப வேண்டியிருக்குமிதே.” என்று.

தண்டும் வாளுமெழ—பஞ்சாயுதங்களினுடையவும் எழுச்சிபைச் சொல்ல நினைத்த ஆழ்வார் முன்னம் ‘ஆழியெழச் சங்கும் வில்லுமெழ’ என்று மூன்று ஆயுதங்களின் எழுச்சிபைச் சொல்லி இப்போது மற்றைய விண்டாயுதங்களின் எழுச்சிபைச் சொல்லுகிறார். இடையில் “திசைவாயி பெழ” என்றதனால் அந்த திவ்யாயுதங்களுக்கும் மங்களாசாஸனம் பண்ணுவாருளென்று சொன்னதாயிற்று.

அண்டம் மோழை யெழ—தாழ்வின் தி வளர்த்தபடியாலே அண்டகபாலம் பிளந்து ஆவாண ஐயம் குமிழி கிளம்புபடியாக உணர்படி. தண்ணுடைப வளர்ச்சிக்கு அண்டர்த்த ராளம் இடம் போகாமையாலே கிப்பி அண்டபிததி பிளந்து ஆவாண ஐயம் என்னே வந்து புரும்படியாக வெண்கை.

முடி பாதமெழ—திருமுடியும் திருவடிகளும் ஒரு சேர எழு என்று இதனால் வளர்கதரு ளின சுடக்கு சொன்னபடி. ஐழியெழ—ஆனாய்பாக்குதியான மஹாபலி அநுங்கரித்திருந்த கொடிய காலம் தொலைத்து கல்லடிககாலம் தோன்ற என்றபடி. ஐழி என்பது பொதவாகக் காலததைச் சொல்லுமதானாலும் இங்கு பாகாணம் கோக்கி கிலையணகாலமொன்று பொருள்படுப். ஆககிலையணையாக, அப்பன் உலகங் கொண்டவரே—மஹோபகாரகண னர்வேச்வான் உலகத்தை அளந்து கொண்டபடி பென்னே! என்று எடுபடுகிறார். ... (க)

ஆறுமலைக்கு எதிர்க்கோடுமொலி * அந்
வூறுகலாய் மலைதேய்க்குமொலி * கடல்
மாறுசுழன்று அழைக்கின்றவொலி * அப்பன்
சாறுபட அமுதங்கொண்டகான்றே.

அப்பன் சாறு பட	வாணேசுவரன் (தேவர்களுக்கு) மஹோத்ஸவ முண்டாம்படியாக	அரவு ஊற கலாய்	{ வாணுகி யென்கிற பாம்பினு டம்பைச் சுற்றி
அமுதம் கொண்ட நான்று	(கடல் கடைகது) அமுதம் கொண்ட காலத்திலே,	மலை தேய்க்கும் ஒலி	{ மந்தர மலையிலே தேய்க்கிற ஒலியும்
ஆறு	(கடலிலே சென்று சேருவதற் காக வகது கொண்டிருத்த) ஆறுகளானவை	கடல் மாற சுழன்று	{ கடலானது இடம் வலமாக மாறிக் சுழன்று
மலைக்கு எதிர்த்து ஒலி ஒலி	தமகன் பிறப்பிடமான மலைகளை யே கோக்கித் திருமயி யோடு கிற ஒலியும்,	அழைக்கின்ற ஒலி	{ கோஷிக்கிற கோஷமும் உண்டாயின.

* * *—கடல் கடைத்தபடியின்ப பதுவந்திதது அடுபடுகொள். தர்வாணமுனிவனுடைய சாபத்தினால் தேவர்களினுடைய செல்வம் யாவும் ஒழிய, அசுர் வந்த பொருது அமாண வெள்ள, பின்பு இவரின் தேவர்களோடு திருமாயிச் சாணமடைந்த அப்பிரான் அபயமளித் துக் கட்டளைப்பட்டபடி அசுர்களையும் துணிகொண்டு மந்தரமலையை மந்தரக காட்டி வானகி பென்னும் மகாராகத்தைக் கடைக்கவிருதப் பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடைத்ததாகப் புராண வரலாறு அறிக.

மஹா கதிகளெல்லாம் மலைகளினின்ற பெருகிக் கடலிலே வந்துச் சேருமே; அப்படி சேருவதற்காக ஆறுகள் புறப்பட்டு வந்துகொண்டிருந்தனவாம். கடைகிறபோது மலைகளிற் காட்டில் கடல் உயருகையாலே ஆறுகள் எதிரெல்லாம் கோத்து மலைகளை கோக்கியே திரும்பியோடுகிற வேகை விலகடினமாயிருந்ததென்ற முதலடியாற் சொல்லுகிறது. இங்கே ஈட்டு ஸீகலக்தி;—'கடலிலே மந்தரத்தை ஈட்டவாதே கடல் கொத்தனித்த சுற்றபம் போய்த தாழ்ந்து கொடுத்தது; நீரானது தாழ்ந்த கிடத்தே ஓடக்கடவதிறே. ஆறுகளானவை மலையைக் குறித்தது எதிரிட்டோடுகிற போதை தவகியானது இவர்க்குச் செகிப்படு கிறபடி. இவர்க்குக் காலநாயத்திலுமுள்ள தெவ்வம் தெரியும்படியிறே அவன் வெளிச் சிறப்பித்தது."

அரவூறு கலாய மலை தேய்க்கு மொலி—'ஊற' என்ற பாம்பினுடம்புக்குப் பெயர்; வடமொழியில் (வொம்) என்பது போல. வாணுகியினுடைய உடலைச் சுற்றிக் கடைகிற போதுண்டான சாசுவென்கிற தவனியும். கடல்மாறு சுழன்றழைக்கின்ற வொலி—மந்தர மலை திரிந்து வருகிறபோது கடல் இடமும் வலமுமாக எதிராகச் சுழன்று தன்னிலே பெதிர்த்து கோஷிக்கிற கோஷமும். இவை பெப்போது உண்டாயின வென்னில்;

சாறுபட அப்பன் அமுதம் கொண்ட நான்று—தேவர்களுக்கு மஹோத்ஸவமுண்டாம்படி யாக என்னப்பன் கடலைக் கடைகது அமுதம் கொண்ட காலத்திலே. சாறு—உதனமும் ஸாமும. சாறுபட—தீர்கோதார்படியென்று ஆகுபாய். (உ)

நானறிலவேழமணனும் தானத்தவே * பின்னும்
நானறிலவேழமலை தானத்தவே * பின்னும்
நானறிலவேழகடல் தானத்தவே * அப்பன்
ஊன்றியிடந்து எயிற்றில்கொண்டகாளே.

(ங)

அப்பன்	ஸர்வேசுவரன்	ஏழ் மலை	ஸப்த குலாசலங்களும்
ஊன்றி இடத்து	(பிரளயங்கடையான பூமியைக்)	கான்றில	சலியாதவையாகி
எயிற்றில் கொண்	குத்தியிடத்தெடுத்த எயிற்றின்	தானத்த	தங்கள் ஸ்தானத்திலேயே
ட காள்	மேலே கொண்டகாலத்தில்		யிருத்தன;
ஏழ் மண்ணும்	ஏழு நீவுகளான பூமி பேதங்க	பின்னும்	மேலும்,
	கானவை	ஏழ் கடல்	ஸப்த ஸாகரங்களும்
கான்றில	சமுத்தவையாய்	கான்றில	உடைகதொழுகாதவையாய்
தானத்த	தங்கள் ஸ்தானத்திலேயே யிருத்	தானத்த	தங்கள் ஸ்தானத்திலேயே
	தன;		யிருத்தன;
பின்னும்	மேலும்	ஏ	ஆச்சரியம்!

* * *—மஹாவாஹ மூர்த்திபாகி நிலத்தை யிடத்தெடுத்த வாலாற்றை யநுஸந்திக் கிஞ்சிப்பாட்டில், ஸாதலத்தில் கிடந்த பூமியை என்னப்பன் திருவெயிற்றினுலே இடத்தெடுத்தருளின போது ஸப்தத்வீபங்களும் ஸப்த குலபர்வதங்களும் ஸப்த ஸாகரங்களும் தம் தம் ஸ்தானங்களிலே நிச்சலமாயிருக்கும்படி பெடுத்தருளினான், இந்நென்ன ஆச்சரியம்! என்கிறார். ஒரு வ்யாபாரத்தாலே செய்ததாயிராமன் ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே ஆச்சரியமாகச் செய்த வித்தனைப்பென்று கூடுபடுகிறபடி. இங்கே கூட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்பின்;—“இவன் பெரிய வானைத் தொழிலைச் செய்பவ சிற்சச் செய்தேயும் முன்பு போலே ஒரு குறைபற உண்பாரு டுப்பாராய்ச் செல்லுகிறபடி. ஆதாமானவன் கூட சிற்றகையாலே இவற்றுக்கு ஒரு குறை வாராதே.”

முன் ஒரு காலத்தில் பூமியைப் பரப்பாகச் சுருட்டி பெடுத்துக் கொண்டு கடலின் மூழ் கிப்போன ஹிரண்யாக்ஷனென்னுமகானைத் திருமால் மஹாவாஹமாகத் திருவவதரித்துக் கொண்டு பூமியைக் கோட்டாற்குத்தியெடுத்திக் கொண்டு வந்து பழையபடி விரித்தருளி னான் என்பது வாலாஹவதா வாலாறு. அந்தக் கோலாஹலத்தில், ஸப்த த்வீபருபமான பூமி பேதங்களும் குலாசலங்களும் ஏழ்கடல்களும் ஒரு மாதுபாடலையாதே நிச்சலமாகி ஸ்வஸ்வ ஸ்தானங்களிலே யிருத்தன வென்பது இங்கு ஆச்சரியம். (௩)

காளுமொழி நிலநீருமொழி * விண்ணும்
கோளுமொழி எரிகாலுமொழி * மலை
தாளுமொழிச் சுடர்தாணுமொழி * அப்பன்
ஊளியொழி உலகமுண்டவானே.

(௪)

நான் எழவும்	காலவ்யவஸ்கை பேருமபடியாக	மலை தான எழவும்	மலைகள அடிபெயராத ப்பாச
நிலம் நீர் எழவும்	நிலமும் நீரும் நிலைகுலைந்து	சுடர்தாணும எழ	ககந்திரம முதலிய சுடர்ப்
	போகவும்		பொருள்கள் நிலைகுலைபவும்
விண்ணும் கொ	ஆகாசமும் க்ரஹங்களும் நிலை	அப்பன்	ஸா ச்வசுவரன்
ளும எழ	குணை யு போகவும்	ஊளி எழ உலகம்	ஆரவாரமுண்டாய்ப்படி உலகங்
எரி காலும் எழ	கெருப்பும் காற்றும் நிலைகுலைகது	உடை ஊண்	கீதா உடைருளின் உணவு
	[போகவும்]	ஏ	என்ன ஆச்சரியம்!

* * *—மஹாப்ரளயத்தின் அகித்தபடிவை இப்பாட்டில் அருளிச் செய்கிறார். கலை பென்றும் கால்குடபென்றும் முதலுர்த்தமென்றும் காழிகைபென்றும் வாமமென்றும் இர வென்றும் பகலென்றும் சொல்லுகிற காலப்பகுப்புகள் ஒன்றுமின்றியே காலவ்யவஸ்கை நிலைகுலைந்து போகப்பட்டதாம் பிரளயத்தில்; அது சொல்லுகிறது காளுமொழி என்று. கால லிபத்திக்குக் காரணம் ஆதித்யனுடைய கதிரேயாதலால் பிரளயத்தில் அவ்வாதித்தியன் இலனாகவே காலவ்யவச்சேதங்களும் இல்லையாயினவென்க. இங்கே கூட்டு ஸ்ரீஸூக்தி

காண்மின்;—“ஆண்டென்றும் மாணமென்றும் காணென்றும் கலை பென்றும் காஷ்ட பென்றும் சொத்துநெய்யெய்வம் ஆதிப்பதுகடைய மதநாநிபரகை வருநெய்யிறே; வயுவ தெய்தகளுன ஆதிதயன் உள்ளே புககாக் வதவெய்தகமான இகையும் போயித்தனைநிறே.”

நிலம் கீழும் வீண்ணும் கோளும் எரிகாலும் மலைகடர் தானுமெழ ப்ருதிவி முதலான பஞ்ச பூதங்களும் வகைருவாசலங்களும் காந்தர ஜயோதிஸ்ஸுங்களும் ஆகிய இகையெய்வ மும் உள்ளேபுக உண்டருளிளுனென்றித.

மலைதானுமெழ என்ற விடத்த ‘மலையும் தாளும்’ என்ற பொருளன்ற; மலைகளா ளுளவ தானோடே (அடியோடே) பறித்த உள்ளே புக என்றபடி. வேர்க்குருத்தோடே பூறிய வென்க.

ஊளியெழ—ஊளி பென்ற ஓசைக்குப்பெயர்; கீழ்ச்சொன்னவற்றையெய்வம் உறிஞ்சியுண்டிறபோது ஓசையுண்டாகுமே; அது சொன்னபடி. இனி, ஊளி பென்ற பசிக் கும் பேருண்டு; அப்பொருளை முக்யமாகக் கொண்டார் பக்ஷியாபிரவாகாரர்; “பசித்துண்டா ளென்று நோன்றும்படியாக” என்பது உரை. (ச)

ஊனுடைமல்லா ததர்ந்தவொலி * மன்னர்
ஆனுடைச்சேனை நடுங்குமொலி * வீண்ணுள்
ஊனுடைத்தேவர் வெளிப்பட்டவொலி * அப்பன்
காணுடைப்பாரதம் கையறைபேழ்தே. (ஊ)

அப்பன்	ஆசரித பகஷபாநியான கண்ண பிரான்	ஆன் உடை	வீரபுருஷர்களை புடைத்தான
		சேனை	சேனைகளானவை
காணுடை பாரதம்	ஆசரியமான பாரதபுத்ததத்தை	கடும்பும் ஒலி	கடும்புநிற சத்தமும்
கையறைபேழ்து	அணிவருத்தபோது,	வீண்ணுள்	வீண்ணுடைத்திடவே
ஊன் உடைமல்	வலியை பூட்டும் உணவுகளைத்	என் உடை தே	மதிப்பாக எண்ணப்பட்ட
லர் ததர்ந்த ஒலி	கொண்ட பெருமிகுக்கான	கர்	தேவர்கள்
	மலவர்கள் (தவசதவபத்தம்	வெளிப்பட்ட	(புத்த வினோதம் காண்கைச்
	பண்ணி) கெரித்துவிழுந்த	ஒலி	கா) வெளிப்பட்ட ஓசையும்
	ஒசையும்		ஆயின
ஊனா	அரகாகளினுடைய *		

*—கண்ணபிரான் பாரதப்போர் தீர்வதறித்தருளின சதிவைப்பேசுகிருரிப்பாட் டின். மலவர்கள் ஒருவரோடொருவர் பொருது கெரித்த விழுந்த கோசை அப்போது வலி தாவிருந்தது. வீரபுருஷர்கள் கிறைந்த ராஜசேனைகளானவை “கருஷ்ணன் ஸாநிபாய் திற் கிருன்” என்று கேட்டவாறே ரூடக் குழப்பிக் கூப்பிட்ட வெளி யிருத்திருந்தது. வீண்ண வர்கள் இந்த புத்தத்தின் அதிசயம் காண்கைக்காக வெளிப்பட்டு நின்று ஸ்தோதாயம் பண்ணு றிற முழுக்கம் விஞ்சியிருந்தது. ஆக இத்தகைய கோசைக்கள் திரும்பப்பெற்றத உடந்தது பாரதப்போர் எனறநாயிற்று.

மல்லர்—ஆயுதமொன்றும் கையினின்றியே உடனோடு உடல் கெரியப்பொருபவர் மலவர் எனப்படுவர். புத்தத்திற்கென்றே அவர்கட்கு அதிகப்படியான உணவுகளைவிட்டு வளர்ப்பர்களாதலால் ‘ஊனுடை’ என்று கிறப்படைமொழி கொடுக்கப்பட்டது.

ஆனுடைச்சேனை=பிஷ்மர் தரோணர் என்னும்படியான மஹாபுருஷர்களைத் தலைவ ராகக் கொண்ட சேனையாதலால் ஆனுடைச்சேனைபென்றது. கண்ணபிரான் புத்தத்தின்

ஒரு காரியமும் செய்யாமற்போனதும் அவன் பாண்டவ பகட்பாதிபாபிருக்கின்றனென்று கேட்டவரே அந்த சேனைபடங்கதும் கடுங்கும்படியாயிற்று. ஏனுடைத்தேவர் என்றது * ஸாஸுதூஸாஸிவஸுதூ: * என்பது முதலான பல தேவ வாக்விபங்களிலே ஒரு கோவை யாக எண்ணப்பட்ட தேவர்கள் என்றபடி. காணுடைப்பாரதம்—கிரும்பிக்காணவேண்டும் படியான ஆகாசை கிணக்கவல்ல பாரதப்போர் என்பது கருத்து. கையறை போழ்து—தொடங்கின காலத்தில் என்பது தேர்ந்த பொருள். “கையுமணியும் வருத்து அங்கோடிச் கோடுகைப் படைபொருத்தி நீங்களின்னபடி செய்யக்கடவிகோள் நாங்களின்னபடி செய்யக்கடவோமென்று கை தட்டிவிட்டபோது” என்பது ஈடு. (ரு)

போழ்துமெலிந்த புன்செக்கரில் * வான்திசை

குழுமெழுத்து உதிர்புனலா * மலை

கீழ்துயிளந்த சிங்கமொத்ததால் * அப்பன்

ஆழ்துயர்செய்து அகரைக்கொல்லுமாறே.

(சு)

போழ்து மெலிந்த புன் செக்கரில் வான் திசை குழும் எழுத்து உதிரும் புனலா ஆ அப்பன்	போதுபோனவாரே செக்கர் வானமிடுகிறவனவிலே ஆகாசமும் திருக்களும் குழகெய்யி ரத்தவெள்ளமாய்படி ஆசரித பகட்பாதிபாபி காலிம்ம மூத்தியாய்	அகரை கொல் தும் ஆறு	இரணியாகாரினைக் கொன்ற விதமானது
ஆழ் துயர் செய்து அனலிந்த துன்பத்தை வினை த்த	ஆல	மலைமேலுது பிளந்த சிக்க ஒத்ததும்	ஒரு மலைமையக் கீழேயிட்ட அதன் மேலேயிருந்து அம் மலைமையக் கீண்ட சிக்கம் போன்றிருத்தது.
		ஆல	ஆசரியம்

* * *—ப்ரஹ்மாதாழ்வானுக்காக இரணியனை வதைக்கும் போதுண்டான அதிசயத் தைக் கூறுவதிப்பாட்டு. தேவா மனிதர் முதலிய எவ்வுயிர்களாலும் பகலிலும் இரலிலும் வானத்திலும் பூமியிலும் கிட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் நனக்கு மாணமுண்டாகாதபடி வரம்பெற்றவன் இரணியன். இவன் தேவர் முதலிய பாவாக்கும் பல பல கொடுமைகளைப் பண்ணி அனைவரும் தன்னைவே கடுவுளாக வணங்கும்படி செய்து வருகையில், அவன் மக ன்ன ப்ரஹ்மாதாழ்வான் இளமை தொடங்கி மஹா விஷ்ணு பகதனுய்த் தந்தையின் கட்ட னைப்படி முதலில் அவன் பெயரைச் சொல்லிக் கங்கி கறகாமல் காரையணநாமம் சொல்லி வரவே கடுக்கோபம் கொண்ட இரணியன் ப்ரஹ்மாதனைத் தன் வழிப்படுத்துவதற்குப் பல வாறு முயன்றும் அங்ஙனம் வழிபடாதவனைக் கொல்வதற்கு என்ன வுபாயஞ் செய்தும அவன் பகவானுடைய அதுகாஹ பலத்தினால் ஒரு கேடுமின்றியிருக்க, ஒரு நாள் சாயங்கா லத்திலே அந்த ஹிணியன் தன் புத்தியை கோக்கி 'நீ சொல்லும் காரணனெனபான எங்கே யுளன்? காட்டு என்ன; * தூணிலுமுளன், துருப்பிலுமுளன், எவருமுளன்' என்று அக்குபா னன் உறுதியாய்ச் சொல்ல, உடனே இரணியன் இக்கு உளனெனவென்று சொல்லி எதிரில் நின்ற தூணைப் புடைக்க உடனே அநிலிருந்து திருமால் மதுஷ்யஸுபமும் சிங்கவடிவியும் கலாத நாகசிக மூர்த்தியாய்த் தோன்றி இரணியனைப் பிடித்து வசுதபடியில் தன மடியிது வைத் துக்கொண்டு தன் திருக்கையில் நகைகளால் அவன் மார்பைப் பிளந்து அழித்திட்டு ப்ரஹ் மாதனுக்கு அருள் செய்தானென்ற வாவாறு அறிக.

போழ்துபோய்ச் செக்கர் வானமிடுகிறவனவிலே [இரணியனது வாதத்தில் அகப்படாத ஸந்தயாகாலத்திலே] பன்னங்கண்டவிடமெங்கும் வெள்ளம் பாக்குமாபோலே ஆகாசமும் திசைகளும் கிரம்ப ரக்த வெள்ளம் கொழித்துப் பரம்பும்படி, ஒரு மலைமையக் கீழேயிட்டிக்

கொண்டு மேனேயிருத்த அதனை ஒரு மலை பினக்கின்றதோ வென்னளம்படி. கிபரபரித்தபடி. பென்னே! என்று கிபக்கிரார்.

கீழ்து—கிழித்த என்றமாம். *நற்றடியில் 'அகாரா' என்பது பாடமன்று அகாரா என்றே பாடம். தொகுத்தல் கிராம். அகாரா பென்றபடி. (க)

மாறுகிறத்து இரைக்கும்சாங்கள் * இன
ஜறுபினம் மலைபோல்புரன் * கடல்
சூறுமதேது உதிர்ப்புனலா * அப்பன்
கீறுட இலங்கைசெற்றகேரே. (எ)

அப்பன் இலங்கை கீறு பட செற்ற கோ மாறு கிபரத்து இரைக்கும் சாங் கள்	மலையியான ஸ்ரீராமபிரான் வகாபுரி பஸ்மமாம்படி தவம் ஸம் பண்ணின கோததி (என்கனே யிருத்ததெனரும்) எதிரெதிராக கிறைகைப்படடி சுத்திசிற சாக்கனாலே	இனம் துற பினம் மலைபோல் புரன் கடல் உதிரும் புனல் ஆ ஆறு மதேது	இனமினமால் துற துறன் ராகடிப்பினக்கனானவை மலை மலையாகப் புரன்விழிழவும் கடலானது சுத்த வெள்ளத்தாலே கிரம்பி ஆறுகளிலே எதிர்த்தோறும் படிபாடிவிருத்தது.
--	---	--	---

* * *—இலங்கையைப் பாழ்படுத்தின கிராம் கிபத்த கூறப்படுகிறது இங்கு. ஓயாதே அம்புகளைப் பெருகுகையாலே அம்புகளானவை ஒன்றோடொன்ற நாக்கி அதனா வெழுத்த வெளிக் கிசைத்திருந்தது. அக்கர் பினக்கனானவை துற துற இனமினமாக மலைபோலே புரண்டு கிழிந்தன. கடல் எத்தவெள்ளதாலே கிரம்பி ஆறுகளிலே வாவெ திர்க்க கின்றது.

பிரட்டி *கதிரெனெனவ ஒன்கெய் ஸ்ரீராமபிரான் மலைய * என்று சொன்ன படியே சுடுகாடாபிற்தென்றிருர் இலங்கை கீறுட வென்ற. ... (எ)

கோசரித்தான் கொடிக்கொழுகொண்டான் * பின்னும்
கோசரித்தான் எரியுமனலோன் * பின்னும்
கோசரித்தான் முக்கண்மூர்த்திகண்டார் * அப்பன்
கோசரிவாணன் திண்டேகள்கொண்டவனறே. (அ)

அப்பன் கோ சரி வாணன் திண்டோன கொ ண்ட அனது கோழி கொடி கொண்டான் கோ சரித்தான்	மலையியான கண்ணபிரான் முதுகுசாட்டியோடியான பாண [கூரணுடைய திண்ணிய தோள்களைத் துணித் து வெண்திசொண்ட அக்கா வததிலே யயிலக் கொடியாகக் கொண்ட ஸுடரமணியன் எதிர் கிலவாமல் சாயகதுபோ னார்.]	பின்னும் வரியும் அன லோன் கோ சரித்தான் பின்னும் முக்கண் மூர்த்தி கோ சரித்தான் கண்டார்.	அதற்குமேலே இவ்விததக்கொண்டிருத்த அக்கி யும் எதிர்கிலவாமல் சரித்தான், அதற்குமேத ம் முக்கண்ணான கிபிரானும் அப்படியே முதுகிட்டுப் போ னார் மயர்.
---	--	--	---

* * *—பாணனாயுத்த கிண்பங்குத்தாத்தம் கூறுவதிப்பாட்டு. பரிசுக்கார்த்தியின் கந்ததியிற் பிறந்த பாணனாண்டய பெண்ணாகிய உகை பென்பவன் ஒரு கான் ஒரு புருஷனோடு நான் கூடியிருந்ததாகக் கணக்கண்டு அனிடத்தின் கிருத்த ஆகை பறறியவளாய் த. 8—16.

தன் உயிர்த்தோழியான சித்ரவேகைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்து அவள் மூலமாய் அந்தப் புருஷன் க்ருஷ்ணனுடைய பெளத்தினும் பாதயம்மனது புதநிஹமாகிய அகிருத்தனென்று அறிந்துகொண்டு 'அவனைப்பெறுதற்கு உபாயம் செய்யவேண்டுப்' என்று அததோழியை வேண்டி, அவள் தன் யோகவித்தை மஹிமையினால் தவாரகைக்குச் சென்று அகிருத்தனைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து அந்தப் பாததிலே விட, உஷை அவனோடு போகக்களை அதுபவித்துவா, இச்செய்தியைக் காவலாளராலறந்த அந்தப்பாணன் தன் சேனையுடன் அகிருத்தனை யெதிர்த்து மாலையினால் பொருது நாகாஸ்திரத்தினால் கட்டிப்போட்டிருக்க, துவாரகையிலே அகிருத்தனைக்காணாமல் பாதவர்களெல்லாரும் கவனகீழ்ந்த போது, நாத முனிவனால் நடந்த வரலாறு சொல்லப்பெற்ற ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவான் பெரிய திருவடிபை நினைத்தருளி, உடனே வந்துநின்ற அக்கருடாழ்வானது தோள்மேலேறிக்கொண்டு பலாரான் முதலானோடுகூடப் பாணபுரமாகிய சோணிதபுரத்திற்கெழுந்தருளுபேர்தே அப்பட்டணத்தின் சமீபத்தில் காவல் காத்துக்கொண்டிருந்த சிவபிரானது பிரமத கணக்கள் எதிர்த்துவா, அவர்களை யெல்லாம் அழித்து, பின்பு சிவபெருமானால் ஏவப்பட்டதொரு ஜ்வாதேவதை மூன்று கால்களும் மூன்று தலைகளும்வளைய வந்து பாணனைக் காப்பாற்றப்போருட்டு யுத்தஞ்செய்ய, தானும் ஒரு ஜ்வாததை யுண்டாக்கி அதன் சக்தியினாலே அதனை தூதநிவிட்டபின்பு, சிவபிரானது அதுசார்களாய்ப் பாணனானது கோட்டையைச் சூழ்ந்துகொண்டு காததிருந்த அக்கி தேவர் ஐவரும் தன்னோடெதிர்த்துவா, அவர்களுயும் காசஞ் செய்து பாணனோடு போர்செய்யத்தொடங்க, அவனுக்குப் பக்கபலமாக சிவபெருமானும் ஸுப்ரம்மன்யன் முதலான பரிவாக்களுடன் வந்து எதிர்த்துப் போரிட, கண்ணன் தான் ஜ்ஞப்பனாஸ்தாததைப் பிரயோகித்துச் சிவன் ஒன்றும் செய்யாது கோட்டாவி விட்டுக் கொண்டு சோலடைந்தபோதும் படி செய்து ஸுப்ரம்மன்யனை, மகணபதிடையும உக்காக்களால் ஒறுத்து விட்டி, பின்னர் அநேகமாயிரம் கூர்பாக்கு ஸமானமான தனது சக்காயத்ததை யெடுத்ததப்பிரயோகித்து அப்பாணனது ஆயிர்த்தோள்களையும் தானாதானையாய் உதிப்போழுக அறுதது அஹுயினாயும் சிதைப்பதாக கிருச்சகையில் பாய்சிவன் அருகில் வந்து வணங்கிப் பலவாறு பிரார்த்தித்ததனால் அவவாணனை நான்கு கைகளோடும் உயிரோடும் விட்டருளிப் பின்பு அவன் தனனைக் கொழுது அகிருத்தனைக்கு உஷையச் சிறப்பாக மணப்பிரிக்க அதன்பின் பீண்டியந்தனன் என்பது பாணனாரபக கிருத்ததாதர்.

கோடிக்கோழிகொண்டான்— கோழியென்று பறந்துகூற பெயர். மயூரதவழினை ஸுப்ரம்மன்யன் முந்தற முன்னம பங்கப்பட்டானென்கிறார். [பின்னும் எரியுமனலோன் நேர்ச்சிந்தான்] ௪௦—“அவனவனிலே காற்பகதொன்பது அகரிசனம் பெரிய கிளர்ததியோடே பெரிந்து தோற்றிற்று; அவனைக்கொல் சினவிட்டவ.”

பரிவாக்களெல்லாம் பங்கப்பட்டி ருத்த பின்பு தலைவனும உதாத்ததென்கிறது மூன்றாமடி. (அ)

அன்றுமண்ணீரோகால் லின்மலைமுதல் *
அன்றுசுடர் தூண்டுபிறவும் * பின்னும்
அன்று மழையுயிர்தேவும்மற்றும் * அப்பன்
அன்றுமுதல் உலகம்செய்ததுமே. (க)

அப்பன்
முதல

ஸவாமியான சரவேசுவரன்
முத்துமழனம்

உலகம் செய்ததும உலகங்களைப் படைத்ததாம்,
அன்று தாத்விவாருகணத்திசிலயாம்

மண கீர ளரி கால வினா	பஞ்ச புதுகளைபும	பினனம்	அதகருமலை
மலை முதல	மலைகள் முதலானவதையும	மறழ	மேகைகளைபும
செயததும்	படைத்ததும்	உயிர்	மறழ்ஞல பிழைக்கும் உயிர்
அன்று	அதக் கூண்டதிலேயாம்;	தேவும	[களைபும]
உடர் ஓரணடு	சுதநான ஸ்ரீயன ஆயுத தீர்		மறழ்க்குக் கடவர்களை தேவா
	ஓடு சடாமயபாநனகளைபும		[களைபும]
பிறவும	மறழ்முனை ககைகாந் தெந்து	மதறம்	மறழ்முனை திரயக் வதாவரம்
	பதாரததவகளைபும		[களைபும]
செயததும்	உண்டாககளைபும	செயததும்	உண்டாககளைபும
அன்று	அதக் கூண்டதிலேயாம்	அன்று	அதக் கூண்டதிலே,

***— இப்பாட்டின கருததை இரண்டு வகையாக பிரவலிப்பாக்கள் பூநவாசரி
பாக்கள். ஆதிசுருஷிடிவைச சொவதுகிறதாக ஒரு பிரவலிப்பாக்கள். கீழே பாணஸூரனை
வென்றி கொண்ட விருத்தராமம் சொவலிருப்பதாலும் மேறபாட்டின கருஷ்ணதாச
சரித மொன்று சொவலிருப்பதாலும் இப்பாட்டையும் கீழ்ப்பாட்டோடே சேஷமாகி
பாணஸூரனுடைய சொருகைகடக்கினவன்று தான் இவ்வகை உண்டாயிற்றென்று ஆழ்வா
ரருளிச் செய்கிறா என்பதாக மறழ்வு பிரவலிப்பாக்கள். இவ் பிரவலிப்பாக்கள் 'அன்று'
என்று இப்பாட்டின அடிதோறும் வருவது வரண்கள் வென்ற வகையதிலே என்ற பொரு
ளிலாம். ஆதல ஸ்ருஷிடிவைச சொவதுகிறதாக பிரவலிப்பாக்கள் பகவதின் அன்றே என்றது
'எவ்வா ஸ்ருஷிடிவைச எக கூண்டதிலேயே' என்றபடி. "காமஸ்ருஷிடிவன்று; யுகபத்
ஸ்ருஷிடிவென்ற கருதது" என்பது பன்னிரவலிப்பாக்கள். (க)

மேய்கிரைகீழ்ப்பு மாயுள * கனை
வாயிரிவறநீர் பிளிறிச்சொரிய * தின
ஆரிரைபாடி அங்கேயொடுங்க * அப்பன்
நீமழைகாத்துக் குறைமெடுத்தானே. (கௌ)

மேய கிரை கீழ்ப்பு	மேயகிற பசுக்களானவை	தினம் ஆ கிரை	மேயும வளமுதமான திருவாய்
மாயுள	கீழே வாயிரிவறவையும	பாடி அங்கே	பாடியுள்ளது அங்கே அடங்
மாயுள	(கீழே மேயுதாச மனைபய் பிடி	ஒடுங்க	கும்படிபாசையும
	கனகாசுரன் பிடிபாடி	அப்பன்	கண்ணபிரான்
	கனகாசுரன் பிடிபாடி	நீ மறழ் காதத	வீகாச விழுதவான மறழ்முனை
கன வாயிரிவற நீர்	கனகாசுரன் பிடிபாடி		[தடுக்க]
பிளிறி சொரிய	கீழே வாயிரிவறவையும	அனாமலிந்த	கோவாததன் மனைபய் குடை
	உலையாக்கவம்	தான்	பகவத சகலஞ்சை.

*** திருவாய் பபாடியில் ஆப கள் வடககப்படி திருவாய்மொழிக்குகென்று சாரதத
சேரற முதலியவற்றையடக்கவும் கண்ணபிரான் அவநிந்தானாகரு இவ் கொட்டாமல
கோவாததன் பிழைத் தப இன்பு தானே ஒரு தெவதாய்மொழிக்கு அடியறை
முற்றும் அடியு செயதன்ட, மேலு இவ்வித பகவதகாபததினும் மேகககளை வலி எழுதாள்
விடாமழை பெயங்கக, கண்ணபிரான் அக கோவாததனககளைக் குடையாகத தூக்கிக்
கோககனையும் கோவலையும காததானினென்றவாறு பாவிததம் அப்போதைய
கிணைமைய இப்பாட்டின அதுபங்கிறா.

மேயகிற பசுக்களானவை புனதும் உயிழாதே அசையிட்டுக்கொண்டு கீழே புகவும்,
கீழேயுள்ள திருக்ககளைவாய் மனைமுடைபாகக கனகதபடியாலே கீழேயுண்டு

விழவும், சுனைகள் வாயளவும் கிறைந்த கீரைப் பெரிய கோஷத்தோடு சொரியவும், திருவாய்ப்பாடி படக்கலும் அங்கே பொடுக்கவும் அப்பன தீமழை காத்துக் குன்றமெடுத்தானென்றதாயிற்று. ... (க0)

குன்றமெடுத்தியான் அடியாரோடும் *

ஒன்றிநின்ற சடகோபனுரைசெயல் *

கன்றிபுனைந்த ஓராயிரத்தாளிவை *

வேன்றிதரும்பததும் மேலிக்கற்பார்க்கே.

(கக)

குன்றம் எடுத்த பிரான்	} கோவாததன மலையை யெடுத்த கண்ணிராறுடைய அடியாரானோடு கூட ஒருமைப்பட்டிராதின்ற கம்மாழ்வாருடைய அருளிச்செயலாய்	ஆயிரத்தாளிவை	} ஆயிரத்திறுனளே கலம் மிக்க தான தித்திருவாய்மொழி தனலா விருமங்க கற்குமவர் [கருக்கு பலகைகடான விஜயததைபுல் [கொடுக்கும்,
அடியாரோடும்		சுனரி புனைந்த	
ஒன்றி நின்ற		இவை பததும்	
சடகோபன்		மேலி கற்பார்க்க	
உரை செயல்		வேன்றி தரும்	

* * *—எமபெருமானுடைய விஜய பரம்பரைகளைத் தொடுத்த இததிருவாய்மொழியை முதலவலவர்கள் எவ்வாறு வகையான விஜயமுடி பெறுவார்களென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறது.

“குன்ற மெடுத்த பிரானடியாரோடும் ஒன்றிநின்ற சடகோபன்” என்ற சொல்லமைப்பை நோக்கித் திருகருநாகைப் பிரான பிள்ளான ஆயிரப்படியில் அருளிச் செய்கிறார் “ஆழ்வார்தாமும கோவாததனத்தின் கீழே ஆயிரோடே கூடி வின்று...” என்று. குன்றமெடுத்த பிரானுடைய அடியார்கள் குன்றமெடுத்த காலத்திலுமுண்டு, பிறகாலத்திலுமுண்டு. குன்றமெடுத்த காலத்தின் அக்குறைததின் கீழே பொதுகக் கின்றவர்களே அடியாராவா; அடியானோடு ஒன்றிநின்ற சடகோபன் என்றால், கீழே, பிள்ளாறுவைத்ததாக எடுத்துக்காட்டினதே பொருளாய். பிறகாலத்திலுள்ள அடியார்களைக் கொண்டு அந்த மருளிச் செய்கிற பெரியவாச்சான பிள்ளை; “கோவாதத கோததாணை பண்ணின உபகாரகனுனை க்ருஷ்ணன் திருவடிகளையே தஞ்சமாக நினைத்திருக்கும் புதி வையண்ணலாகளிலே தம்மையும் அகத்தமாக நினைத்திருந்த ஆழ்வார் அருளிச் செய்தவீது. மலையை யெடுத்த வனது மலைகளிலே பொதுககினவர்களைப் போலே எவ்வாறுதருகரு அந்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே பொதுக் குமவர்கள் வையணவர்கள், அச்செயல்செய்த தோற்று அடிமை புக்கவாய்ந்து இவர்” என்பது இருபத்திலாவியாய். கீழே, காட்டிய இரண்டு பிரவாசங்கள் களுக்கும் பொதுவாகவுள்ளது கீழ், —“கோவாதத கோததாணை பண்ணின நீரையிலும் அப்பேரதை யடிகளும் சுடுபட்டி நகருமவர்களைடே கூடி வந்து த முடி பீரைய பீரிக் குப் போகருவிடாகச சொன்ன பாசாய்ந்து” என்பது கீழே மூலிகை.

“வேன்றிதரும் பததும் மேலிக் கற்பார்க்கே” என்று ஆழ்வாரருளிய பலசுருதிக் கேற்ப இற்றைக்கும் இததிருவாய்மொழியை நடுத்தது விஜயவித்தி பெறுவது அநுபவவித்தம். (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளை சரணம். கற்பினை திருவடிகளை சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அவதாரிகை:—கீழ்த்திருவாய்மொழியை எப்பெருமானுடைய சில விஜய சேஷ்டிதம்
களைக் காணப்பெற்று அதுபலிதவாழ்வார அப்படிப்பட்ட மறதஞ் சில சரிதைகளையும்
வாயாப்பேசி, அந்தோ! இப்படிப்பட்ட பகவத ருணங்களை உறுபலிக்க இட்டுப் பிறந்தும்
ஸம்ஸாரிகள் அன்பவாய்விடுப்பது என்னோ வென்ற கியந்தம திருவுள்ளம் கொந்தும் பேசு
கிறதாய்தது இததிருவாய்மொழி. ... (*)

நற்பாலகருயத்தனை நானமுகஞாடெற்றகாட்டுளே.

(三)

புன் பரமுதல் ஆ	புல்லாந்தர பதாரததம் முதலாக	என்முதலாக	} ரோமன் படைத்த இவவுலகுத
	வம்	மபாதி கோடுகளை	
புன் பரமுதல் ஆ	நிக அசபமாவ - தம்பு முதலாக		
	கவும		
சல பால அபிமாத	{ (ராமகிருஷ்ணங்கள் கண்டாந்தர) கவுல தேசமனை அபிமாதபா புல்லா வரத்தித	கல பரமுதல்	} கலவ ஸ்வபாவததைபுடைத்தாரம் படி பண்ணுகுற;
இலில் கரமுதம்		உயரததனை	
சராசர முதல்	{ கதாவர துங்கமங்கனானை கலபால வததைபு	கதபார	} (உலகில்) கதை விரும்புமவர்களை
வம்		கதபார	
புன் பரமுதல் ஆ	{ முருகத்தினால் கதாந்தர அபிமாத முருகத்தினால் கதாந்தர அபிமாத முருகத்தினால் கதாந்தர அபிமாத	அவ்வாறு மற் தம் கதபார	} தவிர மற்முரு வயகதையைக் கதாந்தர அபிமாத

[illegible]

தங்களையிருக்கவும் அந்த சிவதீசுபு (சாட்டின் தன்மைப)த் தவிர்த்தருளினபடி சொல்லு
கிறது. (க)

காட்டில்பிறந்தவர் காரணற்களன்றியாவரோ *

காட்டில்பிறந்து படாதனபட்டுமனிசர்க்கா *

காட்டைகலியுமாக்கணை காடித்தடித்திட்டு *

காட்டையளித்துய்யச்செய்து கடகதமைகேட்டுமே. (உ)

சாட்டில் பிறந்து	{ (தன்வாசியவியாத) தூக்கொடிய உய்ய செய்து உஜ்ஜீவனப்படுத்தி
படாதன பட்டு	{ உவகத்தினே வகுத்து பிறந்து கடத்தமை கேட்டு பின்பு திருநாட்டுக்கு கடாத
மனிசர்க்கு ஆ	{ மம்ஸாரிகளும் அதுபவியாத மும் படியைக் கேட்டிருக்கும்
காட்டை கலியும்	{ கிடுவகவகின் அதுபவியாத சாட்டில்பிறந்து (அப்பெருமானுடைய திருகரு
அரக்கரை காடி	{ செய்ததான்றியறியாத மனிசர் வர் னங்கள் டையாடுகிற) சாட்
தடித்திட்டு	{ களுகாக டிலே பிறத்தவாகன்
காட்டை அளித்த	{ உவகததை றிம்மிக்வின்ற ராவ றாணற்கு ஆன் { காராயணஞான அந்த ஸ்ரீராம
	{ னாதி ராகுணங்கின் ஆராய் அன்றி ஆவரோ { னுக்கவகை மற்றெருவாக்கு
	{ து சொன்ன கொன்ற ஆன் { ஆட்படுவானோ?
	{ (இப்படியாக) காட்டை அளித்த

* * *—“அவதாரகார்பம் சமைத்தவனக்கே எழுந்தருளுகையன்றியே பதினோராவிர
மாண்டு எழுந்தருளியிருந்து கவிதத விவாதிப்பததைபருளிச்செய்திருர்” என்பது பன்னிர
விரப்படியின் அவதாரிகை. “தன்னை பொழியச் செவ்வாகமவைப் பிறப்பித்து இங்கே
பவர்களை விட்டுவைத்து, தானே பெழுந்தருளுகையன்றிக்கே கடக் கொண்டுபோனா
னென்று, கீழ்ச்சொன்னவதிற் சாட்டில் அதிக குணத்தை வருளிச்செய்திருர்” என்பது
பெரியவாச்சான் பின்னை ஸ்ரீனகத்தி.

காட்டில் பிறந்தவர் காரணற்களன்றி ஆளாவரோ? ஸ்ரீராமகுணங்கள் கையாடுகிற தேசத்
திலே பிறந்த பாகவசானிகள் அந்த ஸ்ரீராமபிரானுக்கன்றி பாளாவரோ? என்றபடி. ராவண
வதாரணபிறகு காண்முக்கடவுள் வந்த * மவசு தாராயணை டெவா—பவாப் காராயணோ
தேவ: * என றனகுதவான் இங்கு இராமபிரானை காராயண சப்தத்தினுளொளிச்செய்திறபடி.
சாட்டில் பிறப்பது காராயணனுக்கு [இராமபிரானுக்கு] ஆளாவதற்காகவே பென்பது முத
றடியின் கருத்து. மேல் மூன்றடியினாலே அவன் செய்த மறையபகாரத்தைச் சொல்லுகி
றது. கருமங்களுக்கு வசப்பட்ட மம்ஸாரிகளுக்கூட அருவருக்குப்படியான சாட்டிலே
வந்து பிறந்தானே! என்று இதை கினைத்து உருகவேண்டாவோ? காமெக்காகும் பத்துமாணம்
கர்ப்பவாணப் பண்ணினன் அவன் * ததஸு தாகமொ காலெ—ததச ச த்வாதசே மாலே* என்
னுப்படி பன்னிரண்டு மாணம் காப்பவாணம் பண்ணினானே! என்று இதையும் கினைத்து உருக
வேண்டாவோ? இப்படி பிறந்தது மாத்ரிமேயோ? சுப்பாரிகள் படாத பாடுகளையும் பட்
டானே!, ஸ்ரீவன் பிறந்தால் இருக்கும் கான காணா தன் மனைவியாகச் சேலிருந்து ஜீவித்
துப்போக துண்டே, அப்படியென்றாலே சாட்டி ஓட்ட ததிலும் தான மற்றேரிடத்திலுமாக
வர்கதிகவேண்டினது முதலாப் பட்ட பாடுகளையும் கினைத்து உருகவேண்டாவோ?
இப்படி படாத பாடுகள் பட்டது பாருக்காக? [மனிசர்க்கா] தங்களுக்காக அதுகாறாத
தாலே படுகிற இதை மறா குணத்தை குண ஹாசியாகச் சொல்லி கிதிகளும் நன்றிகெட்ட
மம்போல்வார்க்க:கவண்ணே இந்தனை பாடு பட்டது என்று, இதை கினைத்தும் உருகவேண்
டாவோ? இன்னமும் கிரோதி கிணனக்கன் பண்ணின படியையும் கினைக்க வேண்டாவோ?

சுற்றடிக்கு ஆளுயிர்ப்படி காண்மின்;—“இப்படி னோகத்தை கவித்தருளி *ததிஃ
ந: சு: த: காய:—பு: உ: ஹ: கி:வ:க:சு: * என்று பாஹமா கிண்ணப்பஞ் செயதபோதே

பெழுந்தருளாதே விவகிச்சேஷத்தாலே கிஷ்டப்ராபமான திருவகரில் சாசாஜ்ஜுத்த ஜாதத் தைபெய்வம் மீண்டுமெழுந்தருளியுப்பச் செய்து பின்னீத திருகாட்டினே பெழுந்தருளின இம் மஹாகுணத்தைக் கேட்டும் சேதனாயிருப்பார் *வயலாநாயகனோடுவா* என்று சொல் லப்படுகிற தசாதாமஜனான காரணனுக்கு அடிமையாகாதிருக்கும்படி பெய்வனே பென் கிருர்."

*ட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்,—*விபாசமனை காட்டை நல்கிற ராவணாதி கண்ட கரை.....அவர்களிருந்த கிடங்குகளிலே தேடிச் சென்ற கொன்ற வங்காதவாத்திலே விஜய ஸ்ரீபரிவ்ருதாங்க கொண்டெழுந்தருளி விறத, அவ்வளவிலே பஹமாதி தேவர்கள் வந்த * உதிதம் தாகுதம் காயதம்—பூகலமென* தீவாசுத * என்று காக்கள் அர்த்திததவை படைப வங்கனவா பாராதே தேவீர் செய்தருளிற்று; இனி தன்னுகடச்சோதியேற எழுந் தருளவமைபும என்ன; அவ்வளவிலே குதான் *காடகடப தேவீருடைப கிச்சேஷத்தாலே கிஷ்டப்ராபமாய்க் கிடக்கிறது; திருத்தாய்மானாயும் திருத்தம்யிமானாயும் திருப்படை கிட் டிதுள்ள ஜனங்களுக்கும், மீண்டுபுக்குச் சில காணெழுந்தருளியிருந்து *ககைகாலே நடவி, ரகித்தெழுந்தருள கேணுப்* என்ன, * கடல் ஞாலததன்மிககனென்னுப்டடியே பதினோர யிரமாண்டு எழுந்தருளியிருந்து ரகித்தபடியைச் சொலுகிறது—காட்டை யளித்தென்று."

உயயச்செய்து நடந்தமை பென்றது—கேடுவன் இருந்து, தன்னுணவது செல்லாதபடி பண்ணி அவர்களை பெய்வாய் கிட்டுப்போகாதே கடலே கொண்டுபோனபடியைச் சொன் னவாறு. (உ)

கேட்பார்கள்கேசவனகீர்த்தியல்லால் மற்றும்கேட்பரோ *

கேட்பார்சேவிகடு கீழமைவசவுகளேவையும் *

சேட்பால்பழம்பகைவன சிகபாலன் * திருவடி

தாட்பாலடைந்த தன்மையறிவாரையறிந்துமே. (உ)

கேட்பார	எம்பெருமானுடைய தீகதை களைபே காதாரகடிகட்பேவ ணுமென்றே விருப்பமுடைய வாகளுக்கும் கட கானகடேராமனை	திரு அடி	வல்லாயான கண்ணோரணு
செவிகடு	மிகத தன்னாய தாவணகளை	தான் பால் அடை	திருவடிகளிலே ஸாபுஜ்யமபெத்
கீழமை வசவுகளே	விட்டு தாவணகருமகருய	த்த தன்மை அறி	தபடியை யரிவாரா அறிதத
வையும்	கெடுபகாலத்தப பகைவனான	வாரா அறிததம்	வைத்தம்.
சேண பால் பழம்	சிகபாலனுக்கட	கேட்பார்கள	எல்லது கேட்க வேணுமென்
பகைவன் சிகபா லன்		கேசவன் கோத்தி	நிருகருமவர்கள்
		அலவரல மறதம்	எம்பெருமானுடைய கோத்திகளை
		கேட்பரோ	பொழிய வேண்டுமென்ற கேட பாடு."

* * *—விச்சலும கிந்திப்பது தவி வேளுனதுமற்சாத சிகபாலனுமுட்படத தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துககெண்ட மஹாகுணத்தைபறிந்தவர்கள் அப்படிப்பட்ட குணவா ணுடைய திருக்குணங்களை யன்றோ காதாக் கேட்கவேணுமென்கிருர்.

கேட்பார்கள் என்றது—செகிடராயிருக்க உவற்ககே செக்ப்புவலையுடையவர்கள் என்றபடி. கேசவன் கீர்த்தியைக் கேட்பதே காதாகு பாயோஜனமென்றதாயிற்று. * தொண்டர்க்கு இளியாக கேளாச் செகிகன் செகிபலவ கேட்டாமே* என்றார் திருமங்கையாழ்வாசுரம். காத குளாக் கேட்கவேண்டிய கேசவன் கீர்த்திகளின் ஒரு கீர்த்தியை பெருததுகாக்கின்றார் ரேல் ஸ்ரீநாமிகளில்.

எம்பெருமானை சித்திப்பவர்கள் பலருள் என்றாலும் செபாஸிப்போல் சித்திப்பவர்கள் இவர். அவன் சித்திப்பத எங்கனையிருக்குமென்னிங்; [கேட்பார் செலிகடு கீழ்மை வசவுகளே வையம்] இவகே 'கேட்பார்' என்றதற்கு ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்யும் பொருள் ஆச்சரியமானது. ஈடு;—“பகவத்கிந்தைக்கு ஜீவன் அவத்துக்கேட்கும் தன்னி பர்களும் கூடப் பொறுக்கமாட்டாமை செலி புரைத்து 'இரதனை அதிச் சொன்னாய், இப்படி சொல்லப்பெருய் காண், என்ற சொல்லுப்படியான கசவுகளே அவகை” என்பதாம். அதாவது பகவத் என்னிதிகளிலே வேதபாபணம் செய்தல் அருளிச் செயலோது தன் மீற்றும் பூரீமாயண பகவததோதி பாராயணஞ் செய்தல் முதலானவற்றிற்காக மஹாதாரியிகள் சித்தியேற்படுத்தி உபகரிப்பது போலே 'பகவானே இவரும் பகலும் சித்திப்பவர்களுக்கு காங்கல் சிதி வைத்திருக்கிறோம்' என்று சொல்லி மிகுந்த ஆதாத்நோடு பகவத் 'சித்தனைகளைக்' கேட்பாரும் சிலர் இருக்கக் கூடுமே; அப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் கூட செபர்சன் செய்யும் பகவத் கிந்தைகளைக் கேட்குமளவின் 'அப்பப்பி இவ்வளவு கடுமையாக சித்திக்கை தருதியன்ற; இது எக்கனாலும் கேட்கப்போகிச்சீ' என்று சொல்லிக் காலை மூடிக்கொள்ளப்படியிருக்குமாம். அப்படிப்பட்ட கொடிய சித்தகனும் செபாஸன். அவன் இப்பிறையின் மாதிரியான பகவானை; மற்றும் பக ஜன்மங்களிலே இப்படிப் பகவ வலையிருந்தானென்றதே கேட்பாற்பழும்பகைவன் என்ற. பூசிலவாவநா;—பாதிபவ மபாரத்து; * என்றார் ஆனவந்தாரும். அவனுக்கும் கூட தன் திருவடிவார்த்தில் அத்ரானிச் தேவகதனை வளித்திட்டானன்றோ அருட்கடலான எம்பெருமான். திருமழிசைப் பிரானம் திருச்சந்த விகந்தத்தில்* வைது சின்னை வண்ணவா பழித்தவர்க்கும் மாதில் போர் செய்து சின்ன செற்றத்திலில் வெந்தவர்க்கும் வந்து உண்பெய்தனாகுமென்பர்” என்றருளிச்செய்தார். செபாஸனிடத்தில என்ன கண்ண கண்டு எம்பெருமான் இவ்வளவு அருள் செய்தானென்னிங்; வைகிறவனாகருப பேர் சொல்லி கையகெணுமே; ஆகவே காமனங் தேர்த்தன னுக்குமம் பெரிதும்கண்டானவிற்து எம்பெருமான்.

திருவடிநாட்பாலடைந்த—திருவடிபென்றது எவையி வாசகம். * பூதத்திருவடி தான்கன்” என்ற இராமானுச துற்றாதாதியும் காண்க.

ஆ காட்பாலடைந்த தன்னபயற்குமே” என்றாலே போதுமாயிருக்க, “தன்மை பற்காணு பயற்குமே” என்றது ஏதுக்காக வென்னிங்; முதலடியிலே “கேட்பார்கள் மறதங் கேட்போ” என்று சொல்லியிருக்கையாலே, கேட்குபவர்கள் குணங்குளிடத்தி னன்றோகேட்கவேணும்; இப்படிப்பட்ட மஹாகுணங்குளர்கள் இவ்வாயற் போகவில்லையே. அன்னவர்கள் இவ்வுக்கி ஏர்கனென்பதை பயர்க்கு வைத்தம் அவர்கள் பக்கலிலே சென்று இத்தகைய மஹாகுணங்களைக் கேளாதே மறதங் கேட்போ என்றபடி. (க)

தன்மையறிபவா தாமவறாஎன்றியாவரோ*
பன்மைப்படாபொருளாதுடல் பாழ்கெடுங்காலத்து*
நன்மைப்புனல்பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணி* தன்னுள்ளே
தொன்மைமயக்கிய தொற்றியகுழைகள்சிக்கித்தே. (ச)

பன்மை படா } பன்மைபட்ட விரிவான பதா } பன்மை புனல் } தன்மைமிகுந்த காரண ஜலத்தை
பொருள் ஆதும் } ர்த்தங்கள் ஒன்றுமில்லாதபடி } பண்ணி } முத்தா முன்னம் வருக்து தது
இவ் பாழ் கெடுவ் } வெருளவும் குடியாய்விருத்த } }
காலதது } போது } (பிறகு)

கார்முக்களை பண்ணி	பிரமினப்படைத்து	குழல்கள் சிந்தித்து	இப்படிப்பட்ட மஹாகுணங்களை சிந்தனை செய்து
தன் உள்ளே	தன்னுடைய கவனப்படுத்தின் ஏகதேசத்திலே	தன்மை அறிபவர் தாம்	அவனுடைய அஸாதாரண லக்ஷ- ணத்தை அறியவல்லவர்கள்
தொன்மை மயம் இய	பண்ணுதான் ஸம்ஹரித்த பதார்த்தங்களை	அவற்கு அன்றி ஆன் ஆவரோ	அப்பெருமானுக்கொழிய வே- ருகுணனுக்கு அடிமைப் படவாகுமோ?
தோற்றிய	பழையபடி உடைகளை		

* * *—பாணபத்திலே மங்கிக்கிடந்த ஜகத்தை மீளவுமுண்டாக்கின மஹாகுணத்தை
யறிந்துவைத்தால் இப்படிப்பட்ட குணசாலிக்கேயன்றே ஆளாகப் பெறவேணுமென்றே.

தன்மை அறிபவர் — தத்வந்திதியை உள்ளபடியே யறியுமவர்கள் என்றபடி.
“விதிதூ டேவலாஸவதிநீழாரய திவேதிதூ வாலவாலவ சுதாஸதூமலு மலு
வாடிவிலாஸவதர் — விதிதூ தேஹஸம்பத்திரீச்வரய சிவேதிதம் பூர்வமேவ க்ருதா
ப்ரஹ்மம் ஹஸ்தபாதாதிஸப்யதர்” என்கிறபடியே கம்முடைய காண்காரமங்கள் பகைத்
திஷயத்தின் அவயிப்பதற்காகவே பாடக்கப்பட்டன வென்கிற தத்துவத்தை யறியும் விவே-
கிகள் என்றதாயிற்று. மற்றும் பகைகையாவும் சிர்வஹிப்பதண்டு.

தன்மைப் படைத்தவனுக்குத் தான் அடிமையாகவேணுமென்பதை ஒருவர் சொல்ல
வேணுமோ? “கஸுபெஜயா? காரணம் து பெஜய” என்றன்றே ஓதிற்று. முதல் தனிவித
நாகிய மூலக் காணப்பொருளை யறிந்த அதற்கன்றே ஆட்படவேணும். தேவ மதுஷ்யாதி
ரூபத்தாலே பலவகைப்பட்டு, கருமங்களுக்கேற்றவாறு கிள்தருமமான பதார்த்தங்கள்
ஒன்றுமில்லாத காலத்து, முற்பட கிள்குஷ்டிகையப் பண்ணி, பின்னே சதுர்முகியையும்
ஸ்குஷ்டித்து, தன் வய்கல்ப சுஹஸ்ததின் ஏக தேசத்திலே சேதாசேதகையல்த வஸ்துக்
களையும் ஸ்குஷ்டித்தருளின இந்த மஹா குணத்தை யறுணந்தித்தால் அந்த பாம காரணிகளுக்
கன்றி மற்றுமொருவற்கு ஆளாக வழியுண்டோ வென்றாயிற்று. ... (ச)

குழல்கள் சிந்திக்கில் மாயன்குழலன்றிச் சூழ்வரோ *
ஆழப்பெரும்புனல் தன்னுள முத்திய ஞாலத்தை *
தாழப்படாமல் தன்பாலொருகோட்டிடைத்தான்கொண்ட *
கேழல்திருவருவாயிற்றுக் கேட்டுமுணாந்துமே. (சு)

பெரு புனல் தன்னுள் ஆழ அழகதிய ஞா- லத்தை	எல்லையற்ற பிரைய ஹத்திலே மிக ஆழமாக அழகதிக கிடந்த பூமியை	கேட்டும் உணர்ச்- தம்	இத்திறான புராண முகங்களா- லே கேட்டும் மனனம் பண்ணி- யும் வைத்து
தாழப்படாமல் தன் பால் ஒரு கோடு இடை தான் கொண்ட	அகர்த்தப்பாநபடிக்கு தன் திருமேனியில் ஏ தேசமா யிருப்பதொரு கோட்டினி- டத்தில தானாகவே தூ- தெடுத்தக் கொண்ட	குழல்கள் சிந்தி- கில்	தம்பமுடைய அம்மதங்கள் விதிப்பதற்கு விரகு பாசகுமனவில்
கேழல் திரு உரு ஆயிற்று	ஸ்ரீ வராஹரூப மெடுத்த படிமை	மாயன் குழல் அன்றி குழ்வரோ	ஆசாரிய சேஷ்டிதருள அப்பெருமானுடைய திரு வடிவையொழிய வேருள- தை ஆசரிப்பரோ?

* * *—அழிந்த ஜகத்தை புண்டாக்கினவனவேயல்லாமல். அந்த ஜகத்தை பாண
யங்கொள்ள மஹாவாஹமாயெடுத்து எகித்த மஹாகுணத்தை யறுணந்தித்தால் அவன்
திருவடிகளே தஞ்சமென்றிருக்க வேண்டாவோ வென்கிறார்.

ஆழல்கள் சித்திக்கில் அருமாவது உபாயம்; 'ஊமக்கொரு உஜ்ஜ்வலோபாயம் சேமித்த கவத்தக் கொள்ள வேணுமே' என்று கித்திப்பாருண்டே; அங்ஙனே கிதைசெய்யுமளவில் என்றபடி. மாயன் கழலன்றிச் சூழ்வனோ?—சுப்பவர்க்கக்கண் காணிக வேண்டுமென்ற நினைத்தவனவிலே தன்னைப்பழியமாதிரியும் காரியஞ் செய்வத் துணியும் மாயவனது கழலையன்றி மற்றொன்றைப் பற்றவாருண்டோ? * பாசி துர்த்தக் கிடந்த பார்மகட்டுப் பண்டொருநான் மாகடம்பின் கீர்வாரா மாள விராப் பன்றிபாச் தேகடைய தேவர்* என்ற கர்ச்சிபார் திருமொழிப் பாசும் நினைக்கத் தும்.

ஆழப்பெரும்புனல் தன்னுளமுத்திய—ஆழமான மஹார்ணவத்திலே அழுந்திய என்ருவது பெரும்புனல் தன்னுள் ஆழவழுந்திய என்ருவது போலிப்பது. தாழ்ப்படாமல்—காணாம தத்திலே உருமாய்த்து போகாதபடி; தரைப்படாதபடி. ஒரு கோட்டிடை=கோடு தம்ஷ்டிரா.

கேட்டும் உணர்ந்தும்=கேட்பது ஒருகாள்; அதனை மறவாமல் மேன்மேதும் கம்மரிப் பது உணர்வாம். (இ)

கேட்டுமுணர்ந்தவர் கேசவர்க்கானன்றியாவனோ*
வாட்டமிலாவண்கை மாவலிவாதிக்கவாதிப்புண்டு*
கட்டங்கொள்தேவர்கள் சென்றிந்தார்க்கிடர்க்கிய*
கோட்டங்கைவாமனனாய்ச் செய்தகத்துக்கள்கண்டுமே. (ஈ)

வாட்டம் இவா வண்கை மாவலி வாதிக்க	} ஒருகாலும் குறையாத ஒளதார் யத்தையுடைய மஹாபலியா னவன் (தன் செருக்காலே) லைய	கோடு அமகை வாமனன் ஆய் செய்த உத்தம் கன் கண்டும்	} ஏற்றவையையுடைய ஸ்ரீகாமன முர்த்தியாய்ச் செய்தருளின மகோலா சேஷ்டிதங்கள் யறவந்தித்த கைத்தம்
வாதிப்பு உண்டு கட்டம் கொள் தேவர்கள் சென்ற இரத்தார்க்கு இடர் நீக்கிய		தரிம்மைப்பட்டு திரண்டு சென்ற பார்த்ததித தேவர்களுடைய இடரை நீக்கவதற்காக	

* * *—தன் மேன்மை பாராமல் தான் இரப்பானாய் வாமபாஹமசாரியாய் மஹா பலியின் செருக்கையடக்கித் தேவர்களைக் காத்தருளின மஹா குணத்தையறித்த கவத்து மற்றொருவர்க்கு ஆனாக வொன்னுமோ வென்கொள்.

"வாட்டமிலாவண்கை" என்று மாவலிக்கு விசேஷணமிட்டு அவனுடைய ஒளதார் யத்தைச் சிறப்பித்தக் கூறினது—எமபெருமானுடைய பாசகத்ததிற்கு கிருபகமாக. இத்திலே மாவலியான தகர்ப்புண்டு தன் பதவியை விழ்த்த கண்ணுங் கண்ணீருமாய் கின்ற பாசகனாயிரா கின்றான்; மஹாபலியோ யஜ்ஞததிலே கேடிகனாயிருத்த பார் எது கேட்டாலும் கொடுக்கக் கடவேனென்று ஒப்புபர்வற்ற ஒளதார்யம் கொண்டாடியிரா கின்றான்; இவ்விண் டையும் பார்த்தானெப்பெருமான்; இந்த உதான் பக்கலிலே காம் பாசகனாய்ச் சென்று இத்திலுடைய அபேகிதத்தைப் பூர்த்தி செய்ப இயலுமென்று துணித்த குறட்பிரமசாரி யாய் பிசுபுகனாய் வந்தான்; ஆகவே இங்கு "வாட்டமிலா வண்கை மாவலி" என்றது கன்று. இந்த அழகை பட்டர் ஸ்ரீரங்காஜந்தவத்திலே ஷெதெதூஷாயென்று பாதுகாத்த திவையது வாரதொயிர் வாரலி—கைதப்பெளதார்பேந்தாயாச்சுரகிஹிமபாயச் வாம நோர்த்தி த்வமானி;* என்றருளிச் செய்தார்.

வாதிக்க—பாதிக்க; வாதிப்பண்டு—பாதிப்பட்டு. ஸ்வயம் என்கிற வடமொழிப் பகுதியுணர்க. ஈட்டங்கொள் தேவர்கள் சென்றிரந்தார்க்கு—சென்றிரந்த ஈட்டங்கொள் தேவர்கட்கு என்று போலிததகொள்வது இவ்விடத்தில் பெரியவாச்சான் பின்னை யருளிச் செயல் காண்மின்;—“நச்வாபிமாஸிகணாய ‘ஒருவர் பகைச் செயல்க்கடலோமல்லோம்’ என்றும் ‘எல்லார்க்கும இடுமதொழிய ஒருவர் பக்கம் ஒன்றம் கொன்னக்கடலோமல்லோம்’ என்றயிருக்குமவர்களைப் தம்மின் தாம் சேர்ததயன்றிக்கேவிருக்கிற தேவர்கள் ஆபத்தின் மிகுதியாவே தம்மினே பொருமிடரூப் பக்காபிமாஸிகணாய்ச் சென்ற இரந்தவர் களுக்கு.” என்று

ஈழ்பின்னையிடு;—காமணிகளைப் போலே ஒருவர் சச்சாயம் ஒருவர் பொருளே, தலை யறுப்பாரும் தலைபறுப்புண்பாருமாய்த் திரியக்கடவ ஜாதிய்தே. இப்படி சோச்சேந்தி யாவிருக்கிறவர்கள். ஆபததயிகவாதே தந்தாம் அபிமானங்களைப் போகட்டு எல்லாரு மொருமிடரூப் வந்து விழுந்தார்கள்.”

இடர்க்கீரீய=‘உங்கள்’ கோரிகளைவின்படியே உங்கள் அபேகிததைத் தலைக்கட் டித் தருகிறேன்’ என்கிற ப்.திஜஞாவசனதநானே துக்க சிவருதநிலைப் பண்ணிக் கொடுத்த என்றபடி. [கோட்டங்கை] கோடு + அம கை = கோட்டகை; கோடு என்ற கொளளகை கைச் சொன்னபடி; அதாவது கையேற்கை. செய்த கூத்துக்கள் = உதறுப்போலே பரோ ஹாமான சேஷ்டிதங்களை பென்றபடி. கண்டும் = கண்ணுவே காண்பது போலே சாந்தாவ களால் அறிகையும் ஆஸ்திகர்கட்கு ப்.தயகாமேயாதவால் இங்கனே சொல்லக் குறையிவ்வி- (சு)

கண்டும்தெளித்தும்கற்றா கண்ணற்காளன்றியாவரோ *

வண்டுண்மலர்ததோங்கல் மார்க்கண்டேயனுக்குவாழுகாள் *

இண்ணைச்சடைமுடி வீசனுடன்கொண்டுசாச்சேல்ல *

கொண்டங்குத்தன்னொடும் கொண்டுன்சென்றதணாகதுமே

(எ)

வண்டு உண் மலா	வண்டுகள் மதபாணம் பண்ணு	கொண்டு	அவனை விவசிகரித்த
தொங்கல்	நிற புமாலையையுடைய (பால	தன்னோடும்	தன்னோடே கூட்டிக் கொண்டு
மார்க்கண	கணு) மார்க்கண்டேயனு	கொண்டு	
டேயனுக்கு	கரு	உடன் சென்றத	பிரியாதே விருந்தபடிப்பை
வாழும் காள்	ஆபுஷுகாக	உடார்த்தம்	புராணத்தி முகத்தாலே யறிந்தம்
இண்ணை சடை	நிபிடமான ஐடாமண்டலத்தை	கண்டும் தெளிந்	கண்ணாக கண்டும் கொஞ்சாத
முடி ஈசன	யுடையவரான சிவபிரான	தம கதரா	தெளிந் தம் கற்றவர்கள்
உடன் கொண்டு	தன்னோடுகூட அவனை யழைத்	கண்ணதரு அன்றி	கண்ணப்ரா ணக்கவலது
உடா செல்ல	துக்கொண்டு பேசிக்கொண்	ஆன ஆவரோ	வேருருவர்க்கு அடிமை
அங்கு	டே செல்ல		யாவரோ
	அந்நிலையிலே		

* * *—தேவதாதா பஜகப் பண்ணிக் கிடந்த மார்க்கண்டேயன் விஷயிகரித்த லாகிற மஹா குணத்தை யநுசந்தித்தான் அப்பெருமானுக்கன்றி பாளாவரோ வென்கிறார்

“கண்டுத் தெளித்தவகற்றா” என்றவத உருபு பிரித்தக கூட்டி “கற்ற தெளிந்து கண்டா” என்ற அக்கயிப்பர் கற்பின்னை. முதலிலே பொன்னைக் கற்பது; பிறகு அதிலே மன்னத்தினால் தெளிவு பிறப்பது; பிறகு அவ்வந்தம் கண்ணாற கண்ட மாதிரியேயாவது; ஆக விவ்வுனே முறைபாதலாம். பிரிய லிதகுகளை ச்வணம் பண்ணித் தவகளிலே மனமம் பண்ணி அவற்றை, னாகா தகரித்தவர்கள் கண்ணனுக்கன்றி யாளாவரோ? என்கை.

மருகண்டு வென்னும் முனிவர் பின்னை பின்பாக் குறைபாட் பிரமனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்தபோது. பிரமன் பரம்பசுமராகி 'முனிவரே! அறிவிக்காமையும் அங்கதீர்தவமும் பெரும் பிணியும் தீய குணங்களுமுடையனாய் தூது பிரபம் உயிர் வாழ்பவனான புத்திரனை கிரும்புகின்றீரோ? அன்றி, உர்மைபான புத்தியும் அழகு பொலிந்த வடிவமும் ஆரோக்யமும் கற்குணமுமுடையனாய்ப் பதினாறுபிராயமே வாழ்பவனானருமாரனை கிரும்புகின்றீரோ? சொல்லும், என்ன? முனிவர் 'ஆயுள் சிறிதேனும் அறிவும் அழகும் குணமும் சிறந்த பிணியிலனாகும் ஸத்புத்திரனையே வேண்டுகின்றேன்' என்று தம் கருத்தைகூற, கான்முகக் கடவுள் அவ்வாறே¹ அதுக்கூறித்தனர். அங்கனம் ஊழ்கினைபாற்பதினாறு பிராயம் பெற்றுப்பிறந்த புத்திரான மார்க்கண்டேயன் தனது அப்பாயுள்ளைக் குறித்து வருந்திய தாய் தந்தையரைத் தேற்றித் தான் விடுகைக் கடந்த வருவதாகச் சொல்லி, தீர்க்காயுள்ளைப் பெறதற் பொருட்டுத் தினாநேரமும் சிவ பூஜை செய்த வருகையில், ஒரு நாள் பமன் துதரை பதுப்ப, அவர்கள் மார்க்கண்டேயனது தவக்கனவால் அகளை அணுகமாட்டாது அவன் செய்யும் சிவ பூஜைச் சிறப்பைக் கண்டஞ்சி வெருண்டோடி யவனிடம் செப்தி சொல்ல, பமனும் கோபித்துத் தனது மந்திரியான காலனை ஏவ, அவன் வந்து கப்பலக்களாலழைக்கவும் மார்க்கண்டேயன் வரமாட்டேனென்று சொல்லிகிட பிறகு பமன் மிகக் கொதித்துத் தானே கோரித் வந்து மார்க்கண்டேயனைக் காண்பாசத்தாற் கட்டியிழுக்கை தொடங்குகையில் அம்முசிருமாரன் சிவலிங்கத்தைத் தழுவிக்கொள்ள, பமன் சிவலிங்கமுமுட்பட வலித்திழுக்கும்போது சிவ பிரான் ஸ்ரீமங்காரபண்ணைச் சித்தை செய்து அவனது திருவருள் பெற்றது அங்கு சின்று வெளிப்பட்டு பமனைக் காரணதாததத் தன்னி முனி மகனுக்கு என்றும் பதினாறு² பிராயமாகவே அனைக கம்பகாமமானடி இனிது வாழும்படி தீர்க்காயுள்ளைக் கொடுத்தருளினன் என்பதாகப் புராண வரலாறு.

இங்கனம் சிவபிரான் மார்க்கண்டேயனுக்கு அருள் செய்தது திருமாலினருளால் தான் பெற்ற சக்தியினாலேயே பென்பதாம், அச் சிவபிரானுக்கு அந்தாரத்மாவாய் சின்று தொழில் செய்தவன் ஸர்வேச்வரான ஸ்ரீமங்காரபண்ணை பென்பதமாயிவ உண்மைபற்றி அவ்வரலாற்றை பாயோஜககர்த்தாவின் காரியப்போதை திருமாலின் மேலேற்றிக் கூறு வதுமுண்டு. திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழியில்³ உள்ள கான் மறை மாமுனி பெற்ற மமந்தனை மதியாத வெங்குற்றற் தன்னையஞ்சி, சின்சனெனச் சாணுப்த் தகலிங் காலையுகமுனிதொழியா, பின்னைபென்றும் சின் திருவடி பிபாவண்ண மெண்ணிய போருள் எனக்கும் அன்னதாருமென்றடியினை யடைந்தேன் அணிபொழில் திருவாங்கத்தம் மாணே⁴ என்ற பாசுரத்தில் இக்கதையை சிவபிரானுடைய பரந்தாகமேயில்லாமல் அருளிச் செய்துள்ளார்.

சில புராணங்களில் மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்குபபோது, பாயசிவனே மார்க்கண்டேயனுக்கு அபயபளித்ததாகக் காணப்படினும், மஹாபாரதத்தில் ஆரண்ய பருவத்தில்

¹ புராணபேதத்தால் இக்கதை சிறிது பேதப்படுவதுமுண்டு. பிரமனுடைய அதுக்கூறுத்தினால் மருகண்டு முனிவர்க்குப் பிணனை பிறந்ததாகவும், அப்பிணனை ஒரு நாள் விதியில் விளைவாகக் கொண் டருக்கு மிருப்பைத் தாய் தந்தையர் ஆனந்தமாகக் கண்டுகொண்டிருக்ககால 'இப்பிளனைக்கு ஆயுள் குறுகிறது' என்று ஆகாசவாணி பொன்று செலிப்பட, அதனால் அத்தாய் தந்தையர் மிக்க வருத்தம் கொண்டதாகவும், அதுகண்ட மார்க்கண்டேயன் 'இதற்கு நீக்கன வருத்தவேண்டா, அவ்வாபத்தை எனே போக்கிக் கொள்ளுகிறேன்' என்று அவர்களைத் தேற்றித் தான் சிவபூஜை செய்யத் தொடங்கின னென்பதாகவும் சில புராணங்கள் கூறும்.

தூற்றத் தொன்னுற்றிரண்டாமத்பாயத்தில் மார்க்கண்டேயன் தானே நருமபுத்திரனா கோக்கிச் சொல்லுமளில் ஸ்ரீமங்காராயணனுடைய வார்த்தைகளை அநுவதிக்குமிடத்து "வித்யவதேரவி விபுஷேகம் மெவ ஸாணம் மது" * [பித்ருபக்தோஸி விப்ராரோ மாரஞ்சல சாணம் கத:] என்றன்ன ச்னோகத்தினும் இவன் ஸ்ரீமங்காராயணனைச் சாணம் புருந்தவனென்பது என்று கினங்கும்.

ஸ்ரீ பாகவதத்தினும் பன்னிரண்டாம் மகத்தத்தில் எட்டாமத்பாயத்தில் "ஆராதயத் ஸ்ருஷீகேசம் ஜிக்வே ம்ருத்யும் ஸ-தர்ஜயம்" என்ற ம்பஷ்டமாகச் சொல்லிற்று. ஸ்ரீமங்காராயணனை ஆரதித்து, வெகவ்வொன்றாத பமனையும் வென்ஞெழுந்தான் என்றது.

மார்க்கண்டேயன் இன்னும் செஞன் வாழ்த்த வருகையில், மஹாப்ரஸபத்தைத் தான் காணவேணுமென்று ஆசைகொண்டு எம்பெருமானைப்போற்றிப் பிரார்த்தித்து அவனும் காணும்போது, மஹாப்ரஸபத்தில் ஸ்ரீமங்காராயணனொருவனைப்பற்றி மற்றதத்தேவரெவரையும் பிழைத்திருக்கக்காணாதவனாய் அப்பெருமானது திருவயிற்றினுள்ளே அனைவரையும் கண்டு முடிவில் தான் நற்கதி பெறுதற்பொருட்டுத் திருமாளையே சாணமடைப, அப்பெருமான் அவனைத் தனது திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொண்டானென்பது மார்க்கண்டேய சரித நிரத்தின் முடிவு.

இப்பாட்டில் "இன்னுடச்சடைமுடி வீசன்" என்றருளிச் செய்ததன் கருத்தை அடியறித்து ஆசாரிபர்கள் வெளியிட்டருளின அழகு வாசாமகோசம். ஆளுவிப்படி ஸ்ரீமூக்தி காண்மின்,—"மாதா பிராக்கணாளே மஹாதபனா ஸப்தனாய் அகவாதம் உபகாசிதஸ்யிருந்த மார்க்கண்டேயன் தன்னுடைய ஆபார்த்தமாக ருதனை பாச்சாயிக்க, அவனும் 'மத்ஸமீஷித ஸித்திக்காக கானும் பரமபுருஷனை கோக்கி தவஸூரையை பண்ணி வர்த்திக்கிறது' என்று சொல்லித் தன்னுடைய தபோவேஷத்தைபுக் காட்டி அவனுடைய திருவடிகளையே ஆச்சரிப்போம் வாவென்று அவனைக்கொண்டு ருதன் வந்து ஆச்சாயிக்க."

உணர்ச்சேல்ல=உசாசிச்செல்ல. உசாவுதல் வார்த்தையாடுதல்.

.... (எ)

சேல்லவணர்ந்தவர் சேல்வன்றன்சீரன்றிக்கற்பரோ *

எல்லையிலாத பெருந்தவத்தால்பலசெய்மிறை *

அல்லலமரணைச் செய்யுமிரணியனாகத்தை *

மல்லலியிருவாய்ச் செய்தமாயமறிந்துமே.

(அ)

எல்லையிலாத பெருந்தவத்தால் பல செய்மிறை	அபரிமிதமான மஹாதபஸ்ஸு- கணாளே பலவகையாகச் செய்யப்பட்ட வேகபீடையை புடையனாய் (விசேஷித்த) தேவர்களுக்குத் தூன்பதைனை புண்புணணி எவனான	மல்லல் அரி உரு ஆய் செய்த மாயம் அறிததும் செல்ல உணர்ந்த வர்	பெரிய காரிகை வடிவையுடைய னாய்க் கொண்டு இருபினவா கசெய்த ஆசாரியத்தை யறிந்துவைததும் புரத்தியான ஞானத்தைப் பெற் தவாகன
அமரண அல்லல் செய்யும்	விரையாஸூரனுடைய உடலை,	செல்லன் தன் ரோ அன்றி கற்பரோ	வக்ஷய்பதியான அப்பெருமானு டைய திருக்குணங்களையன்றி வேறொன்றைக் கற்பரோ?

* * *—என்க ஸூர்ததியாய்த் தோன்றி ஆச்சரிதாசுணம் பண்ணின மஹாருணத் தைப் பேசுகிறதில். சேல்லவணர்ந்தவர் என்றது=உணர்ச்சி எவ்வளவு தூய் செல்லவரோ அவ்வளவும் செல்ல விவேகிக்கவல்லவர்கள் என்றபடி. ஸுச்வர்ப கைவல்யங்களில் மாத்திரம் நின்றவிடாதே என்னை விஷமான பகவதனுபவம் வரையிலும் உணர்ச்சியைச் செல்லவிட்ட

வாகன் என்றபடி. அன்னவர்கள் * திருவுக்குத்திருவாகிய செல்வனுடைய சீர்க்கையே ஆன்றோ கற்பார். இப்போது தாம கிவகித்த சீர் இன்னதென்கிறது மேல் மூன்றடிகளில. அனகிறந்த தபண்ணுக்களைச்செய்து அதனும் அபரிமிதமான வாக்களைப் பெற்று, அப்படி வாக்கொடுத்த தெய்வங்களுக்கும் கண்ணீர்பாய்கிட்ட இரணியனது உடலை, பெரிய வடிவு கொண்ட நாளிம்ஹமூர்த்தியாய்த தோன்றிப் பினத்த ஆச்சரியத்தை யறிந்துவைத்தும் அந்த ஆச்சரிதவாத்னல்ப ருணத்தைவல்லது வேறென்றைக் கற்பாரோ?

மல்லல்=பெருமை; "அபரிமித பரிமாண க்ருணிம்ஹரூபநானாய்க் கொண்டு" என்பது ஆறுபிரப்படி. "உலாவிவாழ என்னும்படியே ஹிரன்பன்" ருணப்படியாய்ப்படியாகப் பெரிய வடிவைக்கொண்டு" என்பது 80. "ருணப்படி=ருணம்பு அடி. வாரமாதாமென்றபடி.

சேய்தமாயம்—* நாலிஹதநாழனை வலலபலாஹதமிநா! உலெது வலலவலெது * என்ற ஆழ்வான் காட்டின மரபுகள். ... (அ)

மாயமறிபவர் மாயவற்காளன்றியாவரோ *

தாயம்சேறுமொருநூற்றுவாமங்க வோரைவர்க்காய் *

தேசமறியவோராரதியாய்ச்சேன்று சேனையை

நாசம்செய்திட்டு * டடத்தகல்வார்த்தையறிந்துமே.

(க)

தாயம்சேறும்	தாயாதி முறையில் சண்டை செய்து கொடுத்த தாயோத காதிசன் தொலைய	டடத்த கல வார்த்	தன்னடிச் சேர்திச்செழுத்தருளி னென்கிற கல்வார்த்தையை பறித்தும்	
ஒரு நூற்றவர் மங்க		தை அறிதும்		
ஒர் ஐவர்க்கு ஆய்		மாயம் அறிபவர்		மிகவும் ஆச்சரியமான பகவத் தைனை பறியுமவர்கள்
தேசம் அறிய		மாயவற்கு அன்றி		அப்பெருமானுக்கல்லாத மற்றொருவர்களுக்கு அடிமை பாவரோ?
ஒர் சாரதி ஆய்		ஆன் ஆவரோ		
சேனையை நாசம் செய்திட்டு	எல்லாச் சேனைகளையும் அழியச் செய்து			

* * *—பஞ்சபாண்டவர்களுக்குக் கையாளாவிருந்து இழிநொழில் செய்து பார்த்த ஸாரதி பென்று பேர்பெற்றது தாழின்று அசிஷ்டவர்க்கக்கலை அகற்றின மஹாகுணத்தைப் பேசுகிறார்.

தாயம் சேறும்—தாயப்பாத்தியாவே சேறுகிற என்றபடி. பங்காளிமுறையாலே சண்டை செய்தமைவைச் சொன்னபடி.

தேசமறியவோர் சாரதியாய்ச் சேன்று—இற்றைக்கும் அர்ச்சாவதாராதிறுங்குட அனை வருமறித்துகொள்ளுமாறு பார்த்தஸாரதி என்று பேர்பெற்று கிற்குணன்றோ. தேசமறிய என்றகிடத்து பெருகை யருளிச் செய்வ 5 காணீர்; * காட்டின எவாதந்தர்யபாரதந்தர்யங்கள் வ்யவஸ்திகமானகிடத்திலும் ஹஸ்பததிலேயேறே அவை பாயோகிப்பது. பர்த்தாவும் பார்ப்பவைக் காலைப்பிடிப்பது ஹஸ்பததிலேயேறே. இப்படியிருக்கச் செய்தேயிறே இகந் ப்ரஸித்தமாய்ப்படி தன்னைத் தாழ்கிட்டது."

நடந்த—திருநாடேற வெழுத்தருளின என்றபடி. *சுலாஸாஸாவதாணம் வுலிவதா: வுலயாஹோதா: ஹோஹபிஸா கமதூவா: மதா ஹம் ஹோதாஹோதா: என்ற மஹாபாரதச் சிலாகம் இங்கே யதுஸந்திப்பது. (சு)

வார்த்தையறிபவர் மாயவற்காளன்றியாவரோ *

போர்த்தபிறப்போடு கோயொழுப்பொடிதப்பிவை

பேர்த்து * பெருத்துன்பம்வோறநீக்கித் தன்தாளின்கீழ்ச்

சோத்து * அவன்செய்யும் சேமத்தையெண்ணித்தேளிவுற்றே.

(30)

வார்த்தை	சாமச்சலோகமாகிற கல்வார்த்தை	தன் தாளின் கீழ்	தன்னுடைய திருவடிகளின்
அறிபவர்	வையறியுமவர்கள்,	சோத்து	கீழே சேர்த்துக்கொண்டு
போர்த்த பிறப்	ஸ்வரூபவினக்கத்தை மறைத்	அவன் செய்யும்	இப்படியாக அவன் செய்தரு
பொடு கோயொழு	தினற பிறப்பு வியாதி கிழத்த	சேமத்தைஎண்ணி	ளும் கேட்குமன்களை யறஸந்தித்து
ழுப்பொடு இறப்பு	னம மாணம் முதலானவற்றை	தெளிவு உற்று	தெளிவு பெற்று வைத்து
இவை போத்து	விட்டுக் கழியும்படி பண்ணி	மாயவற்கு அன்றி	அப்பெருமானுகளல்லது வே
பெரு துன்பம்	கைவல்யாநுபவமாகிற மஹா	ஆன் ஆவரோ	ஞெருவாகரு அடிமை
வோ அற நீக்கி	கர்த்தத்திலும் புகாமே காத்து		யாவரோ?

* * *—ஸர்வதர்மந் பரித்யஜ்ய இவ்வாதி சாமச்சலோகமாகுளிச் செய்த மஹாகுணத் திலே வீடுபட்டுப்பேசுகிறார். வார்த்தை யறிபவர் என்றது—“மாமேகம் கரணம் வ்ராஜ—ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்ற வார்த்தையை யறியுமவர்கள் என்றபடி. முழுக்ஷ—ப் படியில் சாமச்லோக பாகாணத்தின் முடியில் இப்பாகாததை சாமச்சலோகார்த்தமாக நிர் வஹித்தருளினபடி காண்க. * ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி * என்றதின் அர்த்தமே மேல் மூன்றடிகளாலும் பேசப்படுகிறது.

போர்த்த பிறப்பு = ஆத்மஸ்வரூபம் தெரிபாதபடி அறிவைக்கொடுக்கும் ஜன்மம். கரும மடியாகப் பிறக்கிறோமாதலால் பிறக்கப்பிறக்க ஒளிபழுவி “ஊர்ணாகிகன் தக்கனையும் ஈச் வானையும் மறந்து” என்கிறபடியே கிடக்கிறோமன்றோ. [கோயொழு] அதற்கு மேலே * உடன் பிறந்தே கொத்துள் விபாதி * என்னும்படி பல பல கோய்களும் வந்து புகும். [ழுப்பு] இடி க்முந்தாற்போலே வந்து கிற்கும் கிழத்தனம். [இறப்பு] இப்படியிருக்கச் செய்தே திட ரென்ற ஒருநாள் கேளும் மாணம். இவற்றைவெல்லாம் தொலைத்து. அதாவது மீண்டு மீண் டும் பிறத்த அர்த்தப்படாதபடி செய்தருளி யென்றபடி. இதற்குமேல் பெருத்துன்பமாவது —ஜன்மம் தொலைத்த பின்பும கேக்கடியதான கைவல்ய மோக்ஷமாகிற மஹானர்த்தம். அதையும் ஸ்வாஸைமாகப் போக்குகையாவது அதிலே நசையறும்படி பண்ணுகை. ஆக இவ்வளவு கண்ணமாகியுஞ் செய்து, தன் தாளின் கீழ் சேர்த்து—பாதகோகை போலே தன் திரு வடிகளின் கீழ் அக்ஷிப்பித்துக் கொண்டு. அவன் செய்யும் சேமத்தை யெண்ணி = இதற்குப் பெரியவாச்சான் பின்னையருளிச்செய்வது காலீர்;—“இவனுக்கு ஒன்றுஞ் செய்யாதாைப் போலே என் செய்வோமென்றிருக்கு மென்னுதல, திக்கைக்காயத்தக்கு சிவவான சித்ப ஸாலிகளோடே சேர்த்து யாவநாதமபாகியாக்கு மென்னுதல.”

“எண்ணித் தெளிபுற்று வார்த்தை யறிபவர் மாயவற்காளன்றி யாவரோ?” என்று அக்ஷிப்பது. (30)

தேளிவுற்றுவீவ்ன்றிரின்றவாக் கின்பக்கதிசேய்யும் *

தேளிவுற்றகண்ணனைத் தேன்குருகூர்ச்சடகோபன்சோல் *

தேளிவுற்றவாயிரத்துள் இவைபத்தும்வல்லாரவர் *

தேளிவுற்றசிந்தையர் பாமருழவலகத்துள்ளே.

(31)

தெளிவு உற்ற வீவு இன்றி நின்றவர்க்கு	ஸ்வரூபத்தில் தெளிவு பெற்ற அதத தெளிவுக்கு ஒரு காலம் விச்சேதமின்வரமலிருப்பவா கட்டு	தெளிவு உற்ற ஆயிரத்துள்	தெளிந்த ஆயிரத்தினுள்ளே
இன்பம் கதி செய்யும்	இன்பமே கடிவெடுத்ததான கதியைச் செய்கிறவனாய்	இவ்வ பத்தம் வன்வார் அவர்	இத்திருவாய்மொழியை ஒத வன்வர்கள்
தெளிவு உற்ற கண்ணனை	தெளிவு தானே கடிவெடுத்த திருப்பவனான எம்பெருமா னைக் குறித்தது	பா மரு ரு உலகத்துள்ளே	பாபபூமிஷ்டமான உலகத்தி லிருந்துவைத்தே
தென் குருவர் சடகோபன் சொல்	ஆழ்வார அருளிச்செய்ததான	தெளிவு உற்ற சொந்தபா	தெளிவு பெற்ற மனமுடைய வாரா.

* * *—இத்திருவாய் மொழியைக் கற்பவர்கள் இவ்விருள் தருமானத்தில் இருக்கச் செய்தேயும் தெளிந்த சுகைதவாயிருப்பர் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறது. தெளிவுற்ற நின்றவர்க்கு, வீவு இன்றி நின்றவர்க்கு—உபாயமும் உபேயமும் அவனே பென்று தெளிந்திருக்குமவர்களுக்கு; இந்தத் தெளிவு இருக்கச் செய்தேயும் சிவர் ஆபாஸ புத்திகளைக் கொண்டு வாதங்கள் செய்து புத்திபேதத்தை புண்டாக்க முயலக்கூடும்; அப்போதும் தனாதே பிருக்குமவர்கள் விவீன்றிநின்றவர்; ஆக, ஒருபடிபாறும் சரிப்பிக்க வொண்ணாத திண்ணிய அப்பவனையமுடைவார்க்கு என்றபடி. புத்தம் செய்யமாட்டேனென்று சின்ற அர்ஜுனன் கைதையக் கேட்டுத் தலைக்கட்டி “ஆஸ்தேஷி மதவநெஷா கஸி ஷேத வததம் தவ—ஸ்வோஸ்யி கத வநேததம: கசிஷ்யே வசனம் தவ.” என்று தனும்புதல் தீர்த்த சின்றுனன்றோ; அப்படிப்பட்டவர்களைச் சொல்கிறது. இவ்விடத்தில் ஈடுபுப்பத் தாருயிரத்தில் ஒரு வன்வாரம் அற்புதமாகவுள்ளது காணீர்;—“அர்ஜுனன் தான் எம்பெருமானைப் பெற்றானே இவ்வியே?” என்று கம்பிள்ளை கஞ்சியைக் கேட்டாராம். அதற்கு கஞ்சியாருளிச் செய்த உத்தரம்: அர்ஜுனன் பெற்றானே இவ்வியா என்கிற கிசாரம் உமக்கு எதற்காக? வார யார் பெற்றார்கள் என்று அவர்களைப்பெயர் ஆராய்ந்துபார்த்தோ நாம பற்றவேணும். எம்பெருமானுடைய அருளிச்செயல் என்ற இவ்வளவே கொண்டு நாம பற்றவேணுமெயொழிய, பெற்றவர்களைப் பார்த்தன்ற காணும். குளிர்ந்த தண்ணீர் கண்டால் தாறுத்தவன் குடிக்கக் காணுகின்றோம்; இது குடித்த வார யார் தாறும் தீர்த்தார்கள் என்று கிசாரித்துப்பார்த்ததா குடிக்கின்றோம்; இவ்வியே”—என்று அருளிச் செய்தாராம்.

இன்பக்கதி செய்யும் தெளிவுற்ற கண்ணனை—இன்பமயமான கதி—அர்ச்சிராதிகதி; அதைப் பண்ணத் தருமவனென்கை. சேதனன தெளிவுமன் கலங்கியே கிடந்தாலும், இவன் தெளிவாத இழவுதீர எம்பெருமான் தான் தெளிந்திருந்து காரியஞ் செய்வனென்க, இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான கிஷயமாக ஆழ்வாருளிச் செய்த, தெளிவுற்றவாயிரம்—இங்கே கட்டு ஸ்ரீகாலத்தி காண்கின்;—“கற்புத்ததிலே கலங்கின கீரனது ஓரே பாதேசங் களிலே வதது தெளிந்த உபயோக யோக்பமாமாய் போவே, அதிகருதாதிகாமாய் களமும் பலாப்பிசுணாமோலே ஒன்றை கிஷ்கர்ஷித்ததப் பிரிக்க வொண்ணாதபடியாயிருக்கிற வேதார்த் தமானது ஸர்வாதிகாமாய் ஸர்வஸம்சயங்களும் தீர்த்த தெளிந்தது இவா பக்ககிலே வந்த வாதே.”

இப்படிப்பட்ட ஆயிரத்தினுள் இத்திருவாய்மொழியை வன்வர்கள் இவ்வாழ்வார் தம்மைப் போலவே தெளிவு படைத்த கெஞ்சுடைவாரவர் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டி னாராயிற்று. ... (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சாணம். கம்பிள்ளை திருவடிகளே சாணம்.
திருவாய்மொழியில் ஏழாம்பத்து ஐந்தாத் திருவாய்மொழி உரை
முற்றுப்பெற்றது.

ஏழாம்பத்து ஆளுந்திருவாய்மொழி பாமருழவுலகும்.

உரையவதாரிகை:—கீழ்த்திருவாய்மொழியின் பரோபதேசம் ஸ்பஷ்டமாக இல்லைபாயினும் பரோபதேசத்திலேயே முழுநோக்காயிருக்கும். * கற்பாரிராமபிரானைவல்லால் மற்றுங் கற்பரோ * காரணற்காளன்றிபாவரோ * கண்ணற்காளன்றிபாவரோ * என்று இங்கனே பாட்டுத்தோறும் படர்க்கைபாகவே அருளிச் செய்திருந்தாலும் முன்னிலைபாக அருளிச் செய்வதிலேயே ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் ஊன்றியிருக்கும். பாகிகான்! இழந்து போகிறீர்களே! என்று ஸம்ஸாரிகளை நோக்கிப் பரிதபித்தக் கூறுதலும், அப்படி இழுவாதே கொள்ளுங்கள் என்று உபதேசித்ததமே கீழ்த்திருவாய்மொழிகு ப்ரமேயமாயிருக்கும். அங்கனே பிறருடைய இழவுக்கு சொந்து பேசின ஆழ்வார் தம்மை சிறுபித்துப்பார்த்தார். பிறர் இழந்திருப்பது காஸ்திக்யத்தாலே; அப்படிப்பட்ட இழவு தமக்கு இல்லைபானாலும், எம்பெருமானைப் பரிபூர்ணமாக அநுபவிக்க வேணுமென்கிற கிருப்பம் தமக்குக் குறையற உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் அவ்வநுபவம் பெருமையினாலேயான இழவு பொறுக்கவொண்ணாதிருந்ததனால், தம்முடைய சூர்த்தியெல்லாம் தோற்றப் பாமபத காதலுடைய திருச்செவியளவும் படும்படியாகப் பெருமிடறு செய்து கூப்பிடுகிறார் இததிருவாய்மொழியில்.

அம்மங்கியம்மாள் என்னுமாகிரியர் "இத்திருவாய்மொழியின் சப்தாசிகளை காம்வாயாற்சொல்லவும் காதாற் கேட்கவும் அதிகாரிகளே தவிர, இதின் ஆழ்வார்க்குச் செல்லுகின்ற சூர்த்தி இப்படிப்பட்டதென்று எடுத்துரைக்க காம் அதிகாரிகளல்லோம்" என்பாராம்.

பாமருழவுலகும்படைத்த பற்பகாபாவோ *

பாமருழவுலகும்ளந்த பற்பபாதாவோ *

தாமரைக்கண்ணுவோ தனியேன்தனியாளாவோ *

தாமரைக்கையாவோ உன்னைவென்றுகொல்கோவதுவே.

(க)

பா மரு ழு உல கும் படைத்த பற்பகாபா ஓ	} பலவகைப் பொருள்களும் நிரம்பி புனை முவுலகங்களுமுண்டா கவின் ஓ பத்மரோபனே!	தாமரை	} செத்தாமரைபோன்ற திருக்கண் கையுடையவனே! தனியேன் தனி } துணையற்றவனான என்னை ஆனா ஓ } அனாதாரணமாக ஆன்பவனே!
பா மரு ழு உல கும் அனந்த பத் ம பாதா ஓ		தாமரை கையா ஓ உன்னை சோவது என்று கொல	

* * *—ஒவ்வோரவயவத்தாலும் ஒவ்வோர் அதிமாதுஷ சேஷடிதத்தைச் செய்தருளின பாமபோக்க னுனவுள்ளை காண் என்றைக்குக் கிட்டுவெதென்கிறோ. திருகாபிக்காவர் செய்த காரியத்தை முதலடியில் அருளிச் செய்கிறார். * உய்யவுலகு படைக்கவேண்டி உத்தியில தோற்றினாய் காண்முகனை * என்கிறபடியே முவுலகங்களையும் படைக்குமவனான பிரமனை நாபிக்கபலதநில் உண்டாககினது பற்றிக் கொப்பூழ்ச் செத்தாமரையே முவுலகும் படைத்ததாகச் சொல்லுகிறபடி. பிரானே! உன்னுடைய பாதவத்தை கிரணயிப்பதற்கு வேறு சில ப்ரமாணங்கள் தேடவேணுமோ? உனது திருகாபிக்கமலத்தான் போதாதோ? என்கிறார். * முதல்வா! நிகரிலகு காரருவா நின்னகத்ததன்றே புகரிலகு தாமரையின் பூ * என்று இவர் தாமே பெரிய திருவந்தாதியில் அருளிச்செய்தது காண்க. பட்டரும் பூரீங்காஜஸ்தவத்தில் * விமோத ஶாய்வஜோ விபிரஸிவ திஷாநஃ ஸமவதா தடி நஜ்ஜஹ்வி வரவதிதி விவிநாயதி நஃ * என்றருளிச் செய்ததுங் காண்க.

படைத்தவுலகங்களைப் பிறர் பறித்துக்கொள்ள, அவற்றை மீட்டுக்கொண்ட திருவடி
யின் செயலைச் சொல்லுகிறார் இரண்டாமடியில். *அடிச்சிபோத்தனை மிசை நீ யணியாய் ஆழி
யங்கண்ணாவுன் கோலப்பாதம்* என்றும் *சிற்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்* என்றும் நான்
ஆசைப்பட்டிருக்க, ஆசையின்வாதார் தலைபிலே திருவடியை வைக்கும்வனாயிருக்கின்றாயே!
என்று சொல்ல சொல்லுகிறபடி. இரண்டடிகளிலும் பாமரு என்பதற்குப் பனவகையாகப்
பொருள் கொள்வர்; பா—பதார்த்தங்கள்; அவை மருகியிருந்துள்ள மூவுலகம். பா—பாபம்;
அது மிக்கிருந்துள்ள மூவுலகம். பா வென்று பாம்புதலாய், அதையுடைத்தான மூவுலகம்.

தாமரைக்கண்ணாவோ! என விளித்தவுடனே 'தனியேன் தனியானாவோ' என்றதனால்,
திருவிருத்தத்தில் "பெருங்கேழலார் தம்பெருங்கண்மலர்ப்புண்டரீகம் கம்மேல் ஒருங்கே பிறழ
வைத்தார் இவ்வகாலம், ஒருவர் கம்போல் வருங்கேழ்பவருளரே" என்று அருளிச்செய்த
படியே முதலிலே தம்மை விஷயிகரித்தவை இத்திருக்கண்களையென்று காட்டினபடி. இவ்
விரும் தருமாஞாலத்தில் நான் அதிவித்யனன்றோ; உன் திருக்கண்கள் என்னைபாண்டது மற்
றொருவர்க்கு சிலமோ? கண்ணழகக்காட்டி என்னை உகையுளகப்படுத்தி இப்படியோ உபே
ஷித்து வைப்பது என்கிறார்.

தாமரைக்கையாவோ! அக்ரூகைக் கையால் தொட்டு அனைத்தாயே, கண்டாகர்ணனைக்
கையால் தொட்டு விஷயிகரித்தாயே; அவ்வளவுக்கும் நான் உரியேனல்லேனோ? என்கிறார்.
இப்போது எனக்கு அதுவொன்றும் செய்யவேண்டா; இன்னநான் என்னை நீ சோப்பெறு
வாய் என்று ஒரு காளிட்டுக் கொடுக்கலாகாதோ வென்கிறார் உன்னை யென்றுகொல் சேர்வ
துவே பென்று. ... (க)

என்றுகொல்சோவதந்தோ அரனநான்முகனேத்தும் * செய்ய

நின்றிருப்பாதத்தையான் நிலரீரோகால் * வீண்ணுயிர்

என்றிவைதாம்முதலா முற்றமாய் நின்றவெந்தாயோ *

குன்றேத்தானிரைமேய்த்து அவைகாத்த எம்குத்தாவோ. (உ.)

வெம் நீர் வரி கால் } பஞ்ச பூதங்களும்
வின }
பயிர் } பிராணிவர்க்களும்
என்ற இவை } ஆசிய இவை முதலாக
தாம் முதல் ஆ }
முற்றம் } வைபவ பதார்த்தங்களும்
ஆய் நின்ற என் } தானே யென்னலாய்படி நின்ற
தாய் ஓ } ம்மையே!
ஆ சிறை மேய்த்து } பகக்களின் உட்டங்களை
மேய்த்து }
குன்று எடுத்து } கோவாதனை மலையைக் குடை
அவை காத்த } யாக வெடுத்து அப்பசகளை
ரகித்தருளின }

எம்குத்தா ஓ } குட்குத்த முதலிய உத்துக்க
ளில் வல்லவனான எம்பெரு
மானே!
அரன் நான் } சிவனும் பிரமனும் துதிக்கும்படி
முகன் ஏததும் } யான
நின் செய்ய திரு } உனது சேவையை
பாதத்தை }
யான் சேவது } யான் சோப்பெறுவது எக்கா
என்று கொல் } னோ?
அத்தோ } ஐயோ!

* * *—மீண்டும் அதாவே வாய் வெருவுதலாய்ச் சொல்லுகிறார். கீழ்ப்பாட்டில் 'என்று
கொல் சேர்வது' என்றாரே; அதற்கு ஒரு மறுமார்த்தம் பெற்றிலர். அத்தோடு அத்தோ என்
தையுக் கூட்டியபழுகிறார். நான் முடிந்தேனென்கிறார். திருவடிக்கு 'அரன் நான்முகனேத்
தும்' என்ற அடைமொழி கொடுத்தது—அவர்கள் துதிப்பதனால் திருவடிக்கு ஒரு பெருமை
நன்குக்காக வந்து; அழிப்பதும் ஆக்குவதுமே தொழிலாயிருக்கின்ற அவர்களுக்கூட

ஆசைப்படுந்திருவடிபன்றோ; நான் ஆசைப்படச் சொல்லவேணுமோ வென்றவாறு. அவர் கள் ஏத்துவது ப்ரபோஜகார்த்தாத்துக்காக; நான் ஏத்துவது க்வயம் ப்ரபோஜகமாக என்றன ராய்.

நில நீரோகால் என்று தொடங்கி, சேதநா சேதநாத்மகமான மைந்தவஸ்துக்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருப்பவனே! என்கிறார். பிரானே! உனகில் எப்பொருளைக் கண்டாலும் அவற்றை நீயாகவே நினைத்து மகிழ்ச்சிக்கொள்ளும்படியானவனே நான்; ஆயினும் அனாதாணமான வன் திருவடிகளைப் பெற்றாலுள்ளது என் ஆசை தீராதேயென்று காட்டுகிறபடி.

குன்றெடுத்து ஆகிணாமேய்த்து அவைகாத்த—ஆகிணாமேய்க்கைக்காகக் குன்றெடுக்க வேண்டிய அவசியமில்லைபாதலால், 'ஆகிணாமேய்த்துக் குன்றெடுத்து அவை காத்த' என்று போஜித்துக்கொள்வது. (உ)

காத்தவெங்குத்தாவோ மலையேத்திக்கல்மாரிதன்னை *

பூத்தண்டுழாய்முடியாய் புண்கொன்றையஞ்செஞ்சடையாய் *

வாய்த்தவென்கான்முகனே வந்தென்னாருயிரியானால் *

ஏத்தருங்கீர்த்தியினாய்! உன்னையெங்குத்தலைப்பெய்வனே. (௩)

மலை ஏத்தி கல் மாரி தன்னை காத்த எம் கூத்தா ஓ பூ தண் குழாய் முடியாய்	கோவர்த்தன மலையைத் தாக்கி நின்ற கல் மலையைத் தடுத்த வனும் கூத்தில வலவனும் மான எம்பெருமானே! அதிகைய குளிர்கத திருத்தொழாய் மாலையைத் திருமுடியுடை யவனே!	வாய்த்த என் கான்முகனே வந்த அரு கீர்த்தி யினாய் நீ வகது என் ஆர உயிர ஆனாய்	பிரமனுக்கு அந்தர்யாமியே! தடுத்தத் தலைக்கட்ட முடியாத புகழையுடையவனே! நீ யாகவே பரததஸ்விகாரமாக வகது எனக்குத் தாரகனாக ஆனாய் பின்பு
புணை கொன்றை அம் செம் சடை (பாய்)	சிவந்த றுடையிலே கொன்றை மாலையைப் புணைத்துள்ள சிவ னுக்கு அநாதாயாமியே!	உன்னை எங்கு தலைப்பெய்வன்	உன்னை எங்கே கிட்டியதுபலிப் பேன்

* * *—சீழே "குன்றெடுததாநினை மேய்த்து அவை காத்த வென்கு ததாவோ" என்று கோவர்த்தன உத்தரண வ்ருத்தார்த்தத்தைக் கூறிக்கூவின ஆழ்வார மீண்டுமிப்பாட்டிலும் "காதத வெங்குத்தாவோ மலையேத்திக் கல்மாரிதன்னை" என்று அதுதன்னையே கூறிக் கூவுவது அந்தாதித்தொடை யமைதிக்காகவன்று; ஈடுபாட்டின் நிகுதியாவாம். "மலையேத்திக் கல்மாரிதன்னை" என்ற சொல்தொடையை நோக்கி கம்பின்னையருளிச் செய்வது பாரீர்—"கல் லானே வர்ஷிக்கையாலே மலையை பெடுத்தப் பரிஹரித்தான்; கீரலே வாஷிததானுகை கடலை பெடுத்த நோக்குங்கூனும்" என்று இதனால். இன்னதைக்கொண்டு இன்ன காரியஞ் செய் வதென்கிற நியதி எம்பெருமானுக்கினை பென்பதும் எர்வசக்தனென்பதும் விளக்கப்பட்ட தாம். கல்வர்ஷத்திலகப்பட்டானையோ ஈஷிக்கலாவது? ஸ்வஹாபா வந்ததடி வகஷிஷணிக் என்கிற ஸம்ஸாரதுக்கவர்ஷத்தில் அகப்பட்டானை ஈஷிக்கலாகாதோ? ஒரு ஸாரக நோவபட் டாலோ ஈஷிக்கலாவது? அவ்ஷாரகப்பட்ட நோவை நானொருவனை பட்டால் ஈஷிக்கலா காதோ? என்னுடைய ஈஷணத்துக்காகவும் ஏதேனும் மலையெடுக்க வேணுமோ? மலையெ டுத்த தேனைக் காட்டினால் போதுமே யடியேனுக்கு.

"பூத்தண்டுழாய் முடியாய்! புண்கொன்றையஞ் செஞ்சடையாய்! வாய்த்த வென் கான்முகனே" என்ற விளிகள் மூன்றினாலும் * ஸ்வஹா வநாஸிவா என்ற உபநிஷத்தை அதுவதித்தபடி. "முனியே கான்முகனே முக்கண்ணப்பா" என்றும் "அசியை அயனை யாணை" என்று மருளிச்செய்பவரன்றோ இவ்வாழ்வார். தரிமூர்த்திகளின் ஸாம்பவாதமோ

ஐக்பவாதமோ ஆழ்வார்க்கு கிவகிதம்போதும் என்ற சிவரீகிப்பதசிறிதம் பொருந்தாது, ஏனெனில், இவ்வாழ்வார்தாமே பெரியதிருவந்தாதியில் * முதலாதிருவுருவம் மூன்றென்பர், ஒன்றே முதலாகும் மூன்றுக்குமென்பர் முதல்வா, சிகரின்கு காருருவா! சின்னகத்ததன்றே, புகரின்கு தாமரைபின் ஸ்ர * என்ற பாசாததினால் ஸ்வப்பத்தமாகப் பாதத்வ சிர்ணயம் செய் தருளியுள்ளாராதலால். [அப்பாசாதத்தின் திவ்யார்த்ததீபிகையுரையில் கிரிவு காண்க.] ஸகல காரணபூதனான பெருமானே! பிரமன் கிஷ்ணு சிவன் என்கிற திவ்யமூர்த்ததிகள் தலைவராவா என்று சிவர் சொல்லுவர்; மேற்சொன்ன மூன்று மூர்த்திகளுக்கும் வேறொரு தத்துவம் தலை வாயிருக்குமென்று மற்றொரு சிவர் சொல்லுவார்கள்; உன்னிடத்திலுள்ளதான திருகாபிக்கம லமே உனது பாத்வத்தை வெளியிட வல்லதாயிருக்கும்போது இந்த வாதங்கள் எங்கனே பொருத்தம்? என்பது மேற்குறித்த பாசாதத்தின் தாற்பரியமென்றுணர்க.

வந்து என்னாருயிரீ—எனக்கு அபேகையுமின்றியே யிருக்க ரீயே வந்து என்னை கிஷ்ரீ கரித்து உன்னாலல்லது செவ்வாதபடி பண்ணி எனக்குத் தாமகமாயிருப்பவனே! என்றபடி.

உன்னையெங்குத் தலைப்பெய்வனே!—ரீ உயிராய் என் உடலாயிருக்கும்போது, உடல் தான் உயிரை வந்து கிட்டுவதென்று ஒன்றுண்டோ! ரீயே பெறுகித்ததுக்கொள்ளவேனுமே பல்லது கானாகப் பெறுவதென்பதுண்டோ? என்றாயிற்று. இங்கே *டு;—“என் ஓர் உபாயாநுஷ்டீனம் பண்ணி உன்னை பெய்கே வந்து கிட்டப்புகுகிறேன்? என்னாலே வந்து கிட்டுகையென்று ஒன்றுண்டோ?”

எங்குததலைப்பெய்வனான எழில்மூவுலகம்ரீயே *
அங்குயாமுக்கட்பிரான பிரமபெருமானவன ரீ *
வெங்கதிராவச்சிரக்கை யிகதிரான முதலாத்தேயவம் ரீ *
கொங்கலாதண்ணாதுழாயமுடி என்னுடைக்கோவலனே.

நெகரு அலா தண அம் துழாய முடி என்னுடை கோவலனே	} மதவோடு கட மலாத செவ் பிரமன் பெரு வீத துழாயயணந்த மயி மான் அவன் முடிவையுடையனாய் எனக ரீ குப பரம பிரகயனான கோ வெம் கதிர வசரி பாவ திருவனனே! மகை தீரதி ரன் முதலா தெய்வம் ரீ	} அப்படிப்பட்ட கான்முகக் கடவு ளும் ரீயிட்ட வழக்காயிருப்பாகன். வெவ்விட பிரதாபம் பொருநதிய வழாயததைக்கை கயிலே யுடைய இத்திரன் முதலான தெய்வங்களும் ரீயிட்ட வழக்கை, (முன்பின்பு)
எழில் மூ உலகம் ரீயே		
அங்கு உயா முக் கண் பிரான்	} அந்த வேகத்திலே உயாதவ கான எவக னான சிவபிரானும் தலைப்பெய்வன்	} கான என முயற்சியினாலேயே உன்னை வந்து கிட்டுவேனோ

* * *—சர்வஸ்வாதபதனாய் ஆசரிதபவ்யனாய் போக்பதை அளவிறந்திருப்பவனான வனனை அகிஞ்சனனான கான் என்கே கிட்டுவதென்கிறார். எழில் மூவுலகம் ரீயே—உலகத்திவ் அவ்வோபதார்த்தங்களுகளுள் உபாததீபெல்லாம் ரீயிட்ட வழக்கு என்றபடி. இப்படியே மேலடிகளிலும் கொள்க. முக்கண்ணனுக்குள்ள ஏற்றமும் பிரமனுக்குள்ள ஏற்றமும் இத்திரனுக்கும் அவனைச்சேர்ந்த மறமுண்டான தேவர்களுகருமுள்ள ஏற்றமுமெல்லாம் ரீயிட்ட வழக்கென்றபடி. பிரமன் சிவனீர்திரன் முதலானார்க்குண்டான ஐச்வரியமெல்லாம் பிரானே! உன்னதீனமாக வன்றோ விருப்பது; அப்படிப்பட்ட ரீ என்னுடைய பிரதிபந்தகம் களையும் போக்கி என்னையுன் திருவடிகளிலே சேர்த்தருளவேனுமென்று கருத்து.

என்னுடைக்கோவலனே யென்போல்லாக்கருமாணிக்கமே *

உன்னுடையந்திமலருலகமவை மூன்றும்பரந்து *

உன்னுடைச்சோதிவேள்வத்தகம்பாலுன்னைக் கண்டுகொண்டிட்டு *

என்னுடையாருயிராருங்கனேகொல் வந்தெய்துவரே.

(கு)

என்னுடை கோவலனே	என்னுடையவென்று அபிமா னிக்கவாழ்படியான கோபா வனே!	பரந்து	சாபவ்யப்பட்டிருந்து,
என் பொல்லா கரு மாணிக்கமே	துண்பாத மாணிக்கம் போன்ற எனக்கு இனிபளுவனே!	உன்னுடை சோதி வென் வத்த அகம்பால் உன்னை கண்டு கொண்டிட்டு	உனக்கே மனாதாரணமாய் வில காண தேஜோராசி ரூபமா யிருகிற ஸ்ரீவைகுண்ட லோ கத்திலே யிருகிறவுன்னை காணப்பெறுமாறு
என்னுடை ஆரு யிரார்	என் ஆத்மாவானவர்,	எங்கனே கொல்	எப்படி வந்து சேருவர்?
உன்னுடை உத்தி மலர் உலகம் அவை மூன்றும்	உனது திருகாபியிலே மலர்ந்த மூவுலகங்களிலுமுள்ள விஷ யங்கெல்லாவற்றிலும்	வகது எய்தவர்	

* * *—மெளனிக விஷயங்களிலே கைகழிந்திருக்கிற என் ஆத்மா உன்னை எங்கனே
கிட்டக்கடவதென்கிறார். நடு;—“பலன் உம்மதானபின்பு கீதும் சிறிது யதும் பண்ண
வேணுங்காணுமென்ன; கீ ஸ்ரஷ்டித்த லோகங்களின் விஷயங்கள்தோறும் அகப்பட்டுக்கிடக்
கிற நான் உன்னைப் பெறுகைக்கு ஒரு ஸாதனத்தை யநுஷ்டித்தவந்து பெறுகையென்று
ஒன்றுண்டோ வென்கிறார்.”

என்னுடைக் கோவலனே!—பாண்டவர்கள் என்னுடையவென்று உன்னை அபிமா
னிற்கும்படி உன்னையவர்களுக்கு கீ விதேயனுக்கினதுபோல எனக்கும் விதேயனுக்கியிருக்
கின்றாயன்றோ என்றபடி. எம்பெருமானுடைய சேகுணத்தை யநுபவித்துச் சொல்லுகிற
படி.

என் பொல்லாக்கருமாணிக்கமே!—இது வடிவழகிவிடுபட்டுச் சொல்லுகிறபடி. பொல்
லா என்பதற்கு இரண்டு படியாகப் பொருள்கொள்வர். எதிர்மறையிலககணையால் நல்ல
கருமாணிக்கமே பென்னுதல்; பொன்னல்—துணைத்தல்; பொல்லா—துணைபடாத; அயலார்
அநுபவிபாத புதிய ததும் போன்றவனே பென்னுதல்.

உன்னுடையந்திமலருலகமவை மூன்றும் பரந்து=“தூண்மீகாவெ, தூ ளுதலாகவெ—
காவையத்தி அர்வகிஷயங்களிலும் பாவணமான என் ஆத்மா” என்பது ஆரூபிப்படி யரு
ளிச் செயல். உன்னுடைய திருகாபியிலே விஸ்த்ருதமாகாநின்றள்ள ஸகல லோகங்களிலு
முண்டான சப்தாதிவிஷயங்கள்தோறும் பாவணனாயிருப்பது என்னுடைய நிலைமை என்று
தம்முடைய படியைப் பேசிக்கொள்ளுகிறார். கீயோ எட்டாத நிலத்தினிருக்கிறாய்;
உன்னை எங்கனே கண்டுகொள்வது—என்கிறார் மூன்றாமடியினால்.

என்னுடை ஆருயிரார்—இது சேஷித்துச் சொல்லுகிற வாதத்தை. * வயிறுமித்திவ்
காரார் புருதுவார் ஐயரிவரல்லால் * (சிறிப திருமடல்) என்ற கிடத்திற்போல. மிகவும் துச்
சமான என்னுடைய ஆத்மாவானது என்றபடி. பிரானே! உனக்கே அஸாதாரணமாய் நி
வதிகதேஜோரூபமாய் * அத்யக ஸாதாரணம் ததி லுராதடி என்று சொல்லப்படுமதான ஸ்ரீவை
குண்டத்தை யிருப்பிடமாகவுடைபையாயிருக்கிற வுன்னை பாக்குதி பாக்குதங்களிலுண்
டான ஸம்பத்தமும் ஈற்றமும் அற்று எங்கனே நான் வந்து சேரப்போகிறேனென்றாயிற்று.

வந்தெய்துமாறறியேன் மல்குநீலச்சுடர்தழைப்ப *
செஞ்சுடர்ச்சோதிகள்பூத்தொரு மாணிக்கம்சேர்வதுபோல் *
அந்தாமேல்செம்பட்டோடு அடியுந்திகைமார்வுகண்வாய் *
செஞ்சுடர்ச்சோதிவிடவுறை வென்திருமார்பினையே. (சு)

மல்கு நீலம் சுடர்	குறைவற்ற நீலமன்ன புரையாது	செம் சுடர்	செவ்வழியை கொளியைப்
தழைப்ப	மேன்மேலும் வளர,	சோதி விட	பாப்ப
செம் சுடர்	செவ்வ கொளியையுடைத்தான	உறை	கண்வளர்த்தருள்வீற்ற
சோதிகள் பூத்த	சில கிரணங்களைப் பரப்பின	என் திருமார்பின	எனது திருமார்பை
ஒரு மாணிக்கம்	கொரு மாணிக்கம் சாய்த்து		
சேர்வதுபோல்	கிடாகுமாபோலே,		
	திருவடிவளம் திருவுந்தியும்	வந்த எய்தும்	வந்த கிட்டும் வரை யறிவின்றி
அடி உந்தி வக	திருக்கைகளும் திருமார்பும்	ஆற அறிவேன்	வேன்.
மார்பு கண வாய்	திருக்கண்களும் திருப்பனை		
	முமாயிடு துறை		

* * *—உன்னைப் பெறுகைக்கு என்பக்கம் ஓர் உபாயமில்லை; நீயே வந்த விஷயீ கரிக்கவேண்டுமென்றோர். 'உம்மான் ஒரு உபாயாதுஷ்டானம் பண்ணமுடியாதாகில் இழந்த கிற்கலாமே' என்க, அந்தோ! இழக்கலாம்படியாயோ உன்படியிருப்பதென்கிறார். எம் பெருமான் திருவனந்தாழ்வரன் மேலே சாய்த்து கிடக்கும்போது திவ்யரூபத்தின் நீலச் சுடர் மங்காவின்றது; தீதகவாடை திருவடிகள் திருவாழ்க்கைமலம் திருக்கை திருமார்பு திருக் கண் திருப்பவளம் ஆகிய இவற்றினின்ற செவ்வ சுடையுடைத்தான தேஜஸ்குப் பரணியா வின்றது. இந்த விசைமக்கு ஒரு துஷ்டாத்மயின்கொர் "செஞ்சுடர்ச் சோதிகள் பூத்தொரு மாணிக்கஞ் சேர்வதுபோல்" என்க. 'செஞ்சுடர்ச்சோதிகள்' என்றதற்கு கிவானம் மூன்று மடி. மாணிக்கத்தின் கந்தானத்தில் திருமார்பினைக் கொள்வது. கமலமலர்மேல் செவ்வா ளான பிரட்டி கிளங்குந்திருமார்பையுடையனா பெருமான் தீதாம்பாய் முதலானவற்றி லிருந்து செவ்விய கிரணங்களைப் படர்ச் செப்துகொண்டு சாய்த்திருப்பதானது செஞ்சுடர்ச் சோதிகள் பூத்த ஒரு மாணிக்கப்பாறை சாய்த்துகிடப்பதுபோலுள்ளது என்க வருணித்த வாறு.

அந்தாம் என்க இடுப்பைச் சொன்னுதிறது. "செம்பட்டோடு" என்றவிடத்து, ஒடு- உற்றைப்பொருளது. செவ்விய பட்டாடைபாய் என்றபடி.

"கோயிலிலே கண்வளர்த்தருளுகிறவுண்டி" என்று ஆரூபிப்படியில் பின்னான் திருப்பாற்கடலிலே நீர் உதத்தாதபடி திருவனந்தாழ்வரனைப் படுக்கையாகக்கொண்டு அதிலே நாராவர்ணபாபிருப்பதொரு மேல்கிரியை கிரித்தாப்போலே அவன் சாய்த்தருள்" என்பது சுட்டு புதிதென்கதி

என்திருமார்பன்தன்னை யென்மலைமகள்கூறன்றனை *
என்றுமென்னுமகளை யகம்பால்கொண்டகான்முகனை *
நின்றசகீபதியை நிலங்கீண்டெயில்முன்றேரித்த *
வென்றுபுலம் துரந்த விசம்பாளியைக்காணேனே. (எ)

என் திரு மா	திருமாவாயிருக்கிற தன்மையை	என்றும் காமனை	எப்போதும் ஸரஸ்வதியை அந்த
பன் தன்னை	எனக்குப் பரகாசிப்பித்தவனும்	அகம்பால் கொண்	ரங்க மழிவியாகக் கொண்ட
என் மலை மகள்	பார்வதிபதியைப் பரகாரமாக	ட என் கான்	கான்முகனைப் பரகாரமாகவுடை
உறன் தன்னை	வுடையனாயிருக்கிறபடியை	முனை	யனாயிருக்கிறபடியை எனக்கு
	எனக்கப்பாசாசிப்பித்தவனும்		பரகாசிப்பித்தவனும்

இப்பாட்டின், மூன்றாமடியின் முடியில் 'எரித்த' 'எரித்து' என்கிற பாடபேதங்கள் காண்கின்றன. 'எரித்து' என்ற பாடங்கொள்வது சாலப்பொருத்தம். 'எரித்த' என்ற பாடங்கொள்வதானால், கீழே 'விவக்கிண்டெயின்' என்ற கிடத்து 'விவக்கிண்ட' என்ற பதம் பிரித்துக்கொள்க. தொகுத்தல் கிகாஹென்க. (அ)

ஆளியைக்காண்பரியாய் அரிகாண்கரிடாய் * அரக்கா
ஊனாயிட்டன்றிலங்கைகடத்து பிலம்புக்கொளிப்ப *
மீளியம்புள்ளைக்கடாய் விறல்மாலியைக்கொன்று * பின்னும்
ஆளுயர்குன்றங்கள்செய்து அடர்த்தானையும் காண்டுக்கொலோ. (அ)

ஆளியை காண	}	யாளியைக் கண்ட குதிரை	}	விறல் மாலியை	}	பிரபலஞான மாலியைக்
பரி ஆய்		போனவும்		கொன்ற		கொன்ற
அரி காண	}	சிக்கத்தைக் கண்ட கரி போல	}	பின்னும்	}	அங்கனவிலும் விடாதே
நரி ஆய்		வும்		ஆன		கிவையும் நூர்களை ஆன புலி
அரக்கா	}	சாகுதவாகன்	}		}	கிவ [கொன்ற]
அன்ற		அக்காலத்தில் அசைத்தினுவே				
ஊனாயிட்ட	}	சதறிக்கொண்டு	}	உயர் குன்றங்கள்	}	பருப்பருத்த மலைகளாகக்
இலங்கை கடத்து		வக்காபுரியை விட்டு		செய்த		குவித்த
பிலம்புக்கு	}	பாதாளத்திலே புருத்த ஒளிக்	}	அடர்த்தானையும்	}	அவர்களை வழித்த பெருமானையும்
ஒளிப்ப		கும்படியாக				
மீளி அம்புள்ளை	}	பெருமீளக்கனாய் அழகியவனான	}	என்றும் கொல் ஒ	}	காணப்பெறுகோமோ?
கடாய்		கருடனை கடத்தி				

* * *—மாளி முதலான, பாதிகவவர்க்கத்தை மீளிர்த்தருளின ஸர்வேச்வரனைக் காணப்பெறுகோமோ! என்கிறார்.

ஊகேசனென்றும் இரக்கதனுக்கு மாணியவான், மாளி, ஊமாணியென மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்ததும், அவர்கள் தலம்புரிசை பெருமைபெற்று இலங்கையிற் குடிபுருத்த கிவாழறம் செய்துகொண்டு பல மககளைப் பெற்றதும், தேவர்கள் கிவபெருமானை அடைக்கலம் புருத்து அவர் சொன்ன அபாயத்தினால் ஸ்ரீராமராயனைச் சாணமடைந்ததும், அவர் அவர்கட்கு அபயமளித்ததும், அது தெரிந்த ராகுனர்கள் கோபக்கொண்டு படைபெடுத்தத் தேவனோடுத் தென்றதும், அப்பொழுது எப்போதான் கருடவாழனத்தினேறி அங்கு வந்து தோன்ற, அவரைச் சூழ்ந்து அரக்கர் அப்புராரி பொழியப்புகுந்ததும், பிறகு அரக்கர் கட்டும் திருமாலுக்கும் பெருந்த புத்தம் டெக்கதும், அதில் மாளி மாணமடைந்ததும், மற்ற பாலியவான் ஊமாணியென்றிருவரும் திருமாலுடன் போர புரிந்து பாஜபமடைந்து மற்ற முள்ள இலங்கையையுங் கூட்டிக் கொண்டு பாதாளனோகம் போய்ச் சேர்ந்ததும் உத்தா ஸ்ரீராமராயனத்தின் (5, 6, 7, 8 பாக்கங்கள்) கிரிவாகக் கூறப்பட்டவை. அவ்வாறே இப்பாட்டில் அநுஸந்திக்கப்பட்டுள்ளது. மேற்கொண்ட மூவரும் ஒருவனான ஊமாலியின் மகனான கைகன்க்கு இரக்கனை முதலியவர்கள் பிறந்தனென்பதும் அறியத்தக்கது. இப்படி கிரோதி கிரகைச் செய்யுறியலகினனான பெருமான் எனது கிரோதிகளைப்படங்கறுஞ் செற்று எனக்குக காட்சி தருவதென்றாகக்கோ என்றாவிற்று. (அ)

காண்டுக்கொலோகெஞ்சமே கடியவீணையேமூயலும் *
ஆண்டிறல்மீளிமொய்ம்பினரக்கன் குலத்தைத்துடித்து *
மீண்டுமவனதம்பிக்கே வீரீரீரிலங்கையருளி *
ஆண்டுதென்சொதிபுக்க அமரரீயேற்றினையே. (அ)

கெஞ்சமே கடிய வினையே முயலும்	மனமே மிகக் கொடிய பரஸிம்மை ரூப மான தீவினைகளிலேயே முயற் சி செய்பவனாய்	மீண்டும் அவன் தம்பிக்கே	பின்னையும் அவனுடன் பிறந்தவனை விட கூறுழ்வானாக்கே
ஆன் நிறல் மீளி மொய்யம்பின் அரக்கன்	பெனருவும் மிக்கவனாய் வீர ரூப பராக்ரமசாலியாய் சிக்கம் போன் தவனாய் பெருமிகுக்கையுடையனான இராவணனென்னும்	விரி நீர் இவங்கை அருளி ஆனாடு	கடலிடத்துள்ள வங்கா ராஜ் யத்தை யருள் செய்து அயோத்யையி லெழுந்தருளி கெடுகாலம் அரசு புரிந்து தன்னடிச் சோதியான பரமபதத் திலே சென்று சோத்த
குலத்தை தடித்து	குடும்பத்தை தொலைத்திட்டு	அமர் அரி வற்றினை காண்டும் கொல் ஓ	சித்யஸூரிகாதனை பெரு மாளை காணப்பெறுவோமோ

* * *—கிரிஷ்ண பசுபாதத்தாலே ராவண குலத்தை கிச்சேஷமாக முடித்து அவ
னுக்கு வங்காராஜ்யத்தையும் கொடுத்துத் தானும் அபிஷித்தரூப் ராஜ்யம் பண்ணித் தன்னடிச்
சோதியேற வெழுந்தருளின ஸ்ரீராமபிராக்ஷ, அந்த மேன்மைபோடேயிருக்கச் செய்தே நாம்
காணவல்லோமோ கெஞ்சமே! என்று தமது திருவுள்ளத்தை கோக்கியருளிச் செய்கிறார். (க)

ஏற்றமும்வைகுத்தத்தையருளும் கமக்கு * ஆயர்குலத்து
சுற்றிளம்பிள்ளையொன்றாய்ப்புக்கு மாயங்கனையியற்றி *
கூற்றியல்கஞ்சனைக்கொன்று ஐவர்க்காய்க்கொடுஞ்சேனைதடித்து *
ஆற்றல்மிக்கான் பெரியபரஞ்சோதிபுக்கவியே. (க0)

என்று இள பிள்ளை ஒன்று ஆய் ஆயர் குலத்து புகரு மாயங்கனே இயற்றி கூற்று இயல் கஞ் சனை கொன்று ஐவர்க்கு ஆய்	அப்போது பிறந்த விலகலான மான பச்சைப்பசுக் குழந்தை யாய்க்கொண்ட திருவாய்ப் பாடியிலே சென்று சேர்க்கு பல பல அற்புதச் செயல்களையே செய்து யமன்போன்ற கம்மனையும் முடித்து [பிறகு] பஞ்சபாண்டவர்களுக்குப் பகை பாதிபாழிருந்த	கொடு சேனை தடித்து ஆற்றல் மிக்கான் பெரிய பரம் சோதி புகை அரி ஏற அரு வைகுத்தத்தை கமக்கு அருளும்	கொடிய ப்ரதிபகைவேனைகளை யழியச்செய்து [இவ்வளவு செய்தும்] மிகுந்த கெஞ்சாதல் கொண்டவனாய் பரமபதஞ் சென்று சோகத ஸூரி யான எம்பெருமான எப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் கிடைக்க வரிதான பரமப தத்தை கமக்குத் தாதருளவன்.
---	--	---	--

* * *—ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்திற்குத் தேவதஸாகக் கூறும் பாசாமிது.
கெஞ்சை கோக்கின கிளி மூலத்தின் இவ்வியாகிதூய, முதலடியின் 'கமக்கு' என்றருப்பது
கொண்டு இவ்வனே கொள்ளக் குறைவிக்கலை. "தம் திருவுள்ளத்தை ஆச்வஸிப்பிக்கிறார்"
என்பது ஆறுவிரிப்படியருளிச்செயல். "ஏற்றமும் வைகுத்தத்தை யருளும் கமக்கு" என்கி
விது பாசாத்தின் முடிவிலே அக்வலிக்கக்கடவது.

சுற்றிளம்பிள்ளையொன்றாய் ஆயர்குலத்துப்புக்கு —'எது இளம்பிள்ளை' என்றாவது "எனது
இளம் பிள்ளை" என்றாவது பகுத்துக் கொள்ளலாம். இரண்டு வகையிலும் கருத்து ஒன்றே.
மிக இளமை தங்கிய பிள்ளையென்றபடி. இங்கு இது சொல்லுவது எதற்காகவென்னில்,
அவன் கமக்குப் பாம புருஷார்த்தம் தாவேணுமானான் கம் பக்கனிலே எதேனும் கைம்முதல்
இருக்கவேணுமே; அஃதில்லாமல் தந்தருளமாட்டானே; அஃதொன்றுமில்லையே என்று
தளரவேண்டா; கம்முடைய படியைப் பார்க்கவற்பாத பேதைக்குழலிகாள்! என்று அவ
னுடைய ஸ்ரேஷ்டத்தைச் சொல்லுகிறது.

மாயங்களையிற்றி—ஆபுதசாணியே புருத்த ஆபுதங்களை முறிப்பது, வண்ணைக் கொண்டு பரிவட்டங்களணிந்து கொள்வது, குவவாயிட மதபாணியின் கொம்பை முறிப்பது, மல்லுரைத் தகர்ப்பது ஆக இப்படிப்பட்ட ஆச்சரியங்களைச் செய்தமை சொல்லுகிறது. இச் செயல்களைச் செய்தபின்னர் அடுத்துச் செய்தது கம்மவதமாரைவாரவே "கூற்றியல் கஞ்சனைக் கொண்டு" என்றது. உடையமுறுவியையும் பிரிக்கும் ஸ்பரவமுடைய வயலைப் போன்று பூர்வஸூதேவ தேவிகளுக்கு உயிரான கண்ணைப் பிரித்ததனால் * கூற்றியல் கஞ்சனைஞர்.

பருவம் கிரம்புவதற்குமுன்பே செய்த செயல்களினால்; இனிப் பருவம் கிரம்பியபின் செய்தது சொல்லுகிறது ஐவர்க்காய்க் கொடுஞ்சேனை தடித்து என்ற. இவ்வளவு செய்தும் ஒன்றுஞ் செய்பாநான்போல் அமைத்துட்டானானென்றது—ஆற்றல்மிக்கான் என்ற. (க0)

* புக்கவரியுருவாய் அவண்ணுடல் கீண்டுக்கத் *

சக்காச்செல்வன்றனைக் குருகாச்சடகோபன்சொன்ன *

மிக்கவோராயிரத்தினிவை பத்தும்வல்லவாவரை *

தோக்குப்பல்லாண்டிசைத்துக் கவரிசெய்வோழையரே.

(கக)

அ அரி உரு ஆய் புக்கு அவணை உடல் கீண்டு உகத்த	அப்படிப்பட்ட கொ கடிவை புடையருய்ததோன்றி இரணியசாணுடைய உடலை இருபினவாக்தெ திருவுள்ள	இவை பததம் வல்லவாவரை	இத்திருவாய்மொழியை முத வல்லவாரணை
சக்கரம் செல்வன் தன்னை	முகாத திருவாழியையுடைய திருமா வைக்குறித்த	ஏழையர் தொக்கு	திருவாட்டிலுள்ள திப்பாப்பை ரம்முகைன்
குருகா உடலோ பன் சொன்ன	ஆழ்வார அருளிச்செய்த	பல்லாண்டு இசைத்த	மண்ணாசாலனம் பண்ணி
மிக்க ஓர் ஆயிரத்தன்	கிசர் தெராத ஆயிரத்தினுள்ளே	கவரி செய்வார்	சாமரை கீததல் முதலிய கிரு தெவாரக்ணைச் செய்வார்கள்.

* * *—இத்திருவாய்மொழியைக்கற்றார் * மதிமுகமடக்கைதவர் கிரும்பிப் பல்லாண்டு பாடி ஸத்கரிக்குப் படியான பெருமைகையப் பெறுவர்களென்ற பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டு இற பாசாயிது.

புக்கவரியுருவாய்—அவ்வரியுருவாய்ப்புக்கு என்ற அவயிப்பது. அகாச்சுட்டு கிணை ணப் பொருளது, வாகாமாகோசாமாப்படி பாடி கிணைநனமான லிம்ம கிணைநனதப் பரிக்காணித்தவனாய் சதரு கிணைத்திலே புருத்த என்றபடி. அவண்ணுடல் கீண்டு உகத்த—இரணியனுடலைப் பிளத்தொழித்தது *செறக்கனுடைய கிரோதி தொலைப்பெற்றோம்' என்ற திருவுள்ள முகாதபடி. [சக்காச் செல்வன் தன்னை] இரணியனுடலைக் கீண்டகாலத்தின் பூர்வஸூதர் சனாழ்வானுடைய பணியொன்றுமின்றியே; அப்படியிருக்க இங்கே சக்காச் செல்வனென்பா னேன்? என்னில்; எந்த ஸமயத்திலும் சக்காத்தாழ்வானுடைய பணி இருந்தே தீரும். அவ னது பணியில்லாவல் ஒரு காரியமும் கடைபெறுது; ஸூதர்சன சதகத்தில் * ஸாஜியசெவதாஷு- டுஷ்டு, தவ வரஸூ- டுவவதாவிதீ தஜீம-கதாஷு என்பதனால் இவ்வர்த்தம் வ்யக்தமாகும். சாமாவதாரத்தில் அப்புகளிலும், வாராவதாரத்தில் தம்ஷ்டையிலும், காலிம்வாவதாரத்தில் ககங்களிலும், பாசாமாவதாரத்தில் மழுவினும்.....இப்படியே ஒவ்வோவதாரத்திலும் ஒவ்வொரு வஸ்துவின் திருவாழியாழ்வானுடைய சக்திபாலேசமுளதென்பர்.

ஏழையர் கவர் செய்வார்—ஏழையரென்று வந்தீகளுக்குப்பெயர்; * குழவிசும்பணி முகில் திருவாய்மொழியில் "மதிமுகமடந்தைபரேந்தினர் வந்தே" என்னப்பட்ட திவ்யாப் ஸாஸனங்கள் இங்கே விவரிதர்கள். அவர்கள் திரைக்கொண்டு இப்பதிகம் வல்லார்க ளைப் பொலிக பொலிக வென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணிச் சாமரை விசுதல் முதலான கைங்கரியங்களையும் செய்வர்களென்றதாயிற்று. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சாணம்

உம்பிள்ளை திருவடிகளே சாணம்.

வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சாணம்.

ஏழாம்பத்து—ஏழாந்திருவாய்மொழி—ஏழையரால்.

உரையவதாரிகை:—கீழ்த் திருவாய்மொழியிலே ஆழ்வார் கூப்பிட்ட கூப்பிடு பாம பதத்தளவுஞ் சென்று பாவாண-தேவனுடைய திருச்செவியில் விழுந்திருக்குமே. அது கேட்ட அப்பெருமான் ஆழ்வாரை ஒருவாறு தேற்றிக்க உருவெளிப்பாடு தோன்றச் செய்தருளினன். அதாவது அவனுடைய திவ்யாவயவங்களை மாகஸஸாஷாத்தகா விஷய மாகப் பெற்றாராழ்வார். கண்ணுக்கு பாதபக்ஷமாகத் தோற்றாமே கொஞ்சுக்கு மாததிரம் ஸாஷாத்தகா விஷயமாக உருவெளிப்பாடாம். அது இத்திருவாய்மொழியில் செல்லா நின்றது. இது பிராட்டிமீனாமவிலே விந்து பேசுந் திருவாய்மொழி, தாய்மார்களையும் தோழிமார்களையும் கோக்கி "எம்பெருமானுடைய வடிவழகு எனக்கு பாதபக்ஷ மாகாகா மாய்த் தோற்றித் தனிதனையும் திரளவும் ஒருமுகஞ்செய்த ஸைவா சிந்தறே! இந்த கவிவுக்கு ஆற்றுவேனா? என்று அவமந்த பேசுகொளையிற்று பாரங்குச காவலி.

கீழ் ஐந்தாம்பத்தில் * எங்கனையோ வண்ணமீர்கான் * எனகிற இருக்குறுக்குடிப் பதிகமும் உருவெளிப்பாடாய்ச் சென்றது; அதிற்காட்டி இத்திருவாய்மொழிக்கு வாகி பென்னென்னில்; அக்கு ப்ரீதியும் அப்ரீதியும் ஒரு சிவாயிதக்கு; இவரு அப்ரீதி தகையெ டுத்திருக்கும். தொடங்குப்போதே "இணைக்கூற்றக் கொலே!" என்னகடாவே எவையத வத்தினுறைப்பு தெரியவரும். (க)

* ஏழையராலியண்ணுமீனைக் கூற்றங்கொலோவறியேன் *

ஆழியங்கண்ணப்ரான் திருக்கண்கள்கொலோவறியேன் *

குழவும்தாபரைகாண்மலர்போல் வத்துதோன்றுங்கண்ணர் *

தோழியர்காளன்னைமீரென்செயகென் துயராட்டியேனே.

(க)

தோழியாகான அண்ணமீர் ஏழையர் ஆவி உண்ணும இணை கூற்றம் கொலோ அறியேன் ஆழி அம் கண்ணப்ரான் திரு கண்கள் கொலோ	தோழிமாகளே' தாய்மார்களே! பெண் பிறகதாருடைய உயிரை; முடிக்கவல்ல இரண்டு மருத் புகளே இவை! அறிவின்றியேன்; (அன்றியே) கடல்வண்ணஞ் சண்ணப்ரா னுடைய திருக்கண்கள்தானே!	அறியேன் குழவும் தாமரை கான் மலாபோல் வத்து தோன்றும் கண்ணர் துயராட்டியேன் என செய்கேன்	அறிவின்றியேன், காற்பறமும் அப்போதலாகத் சொதாமையப் பூப்போலே வத்து தோன்றி சிந்தன காண மின், துயருறுகின்ற கான் (துயர் தீர வதற்கு) என்ன செய்வேன்?
---	--	--	--

* * *—எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களிலிருந்து வந்து தன்னை கலிகின்றபடியைப் பேசுகிறான். * கரியவாகிப் புடைபாந்து மிளிர்ந்து செவ்வரிபோடி நீண்டவப்பெரியவாய்கள்கள் என்னைப் பேசுதலை செய்தனவே? என்று திருப்பாணாழ்வாராத் துடிக்கப் பண்ணின திருக்கண்கள் தம்மையும் துடிக்கப் பண்ணுகிறபடி சொல்கிறார். மந்தமுன்ன அவயவங்கள் கிடக்க முதலிலே திருக்கண்கள் வந்து கலிவானேன்? என்னில்; ஆசார்பற்றிரு தபத்திலே “அதுக்கு ஹேது ஈழிதோறும் சோம்பாது ஒன்றிப் பொருளென்றனி மகிழ்த்த முறையாய் சின்று தூதுகாத்து போரு புணர்ந்து கண்காண வந்து ஆள் பார்க்கிறவன் உண கினதிலவ்வை கவியிடு செய்ப இணக்குப் பார்வை தேடிக்கழலவிஞான முருகின் முழுது மோட்டின பெருங்கண் எஞ்ஞயிலக்கற்று அன்பொடு கோக்கான திசையிலே ஆக்கையில் புகு முழுந்து மாறிப்படித்து தளங்குகிறவர் மேலே படப்பக்ககோக்கறப் பண்ணின கிசேஷகடா சூம்” என்று பாக்கவருளிச் செய்தபடியும், ஆழ்வார் தாமே (திருகிருத்ததநில்) “பெருங்கேழ வார்தம் பெருங்கண் மலர்ப்புண்டரீகம் கம்மேல் ஒருங்கே பிறழவைத்தார்” என்றருளிச் செய் தபடியும் இவரை முதன் முதலாக கிஷிகரீத்தவை திருக்கண்களேயாதலால் அந்த வறவு கொண்டு அவை முதலிலே வந்து தோன்றினபோதும், பெண்களின் உயிராக் கொள்ளை கொள்கின்ற இரண்டு ம்ருதயுக்களோகிலை” என்று சொல்லுவானேன்? உகந்து அதுபலிக் கலாகாதோ வென்னில்; அவயவிபான அப்பெருமான் தானே வாகுத்தாக வந்து தோன் றினானுதில் உகந்து அதுபலிக்கலாய்; அப்படியில்லைபே. அவந்தான் ஒரு கிரோதம் செய் வாய்போன்று தனது திவ்யாவயவங்களைத் தனித்தனியே போகவிட்டுக் கூத்து பார்க்கிறா னாகையாலே உகப்பின்றிக் கே கலிவேயாயிற்று; அதனால் “ஏழையராவ் புண்ணுமினைக் கூற் றக்கொலோ!” என்று அவறிப் பேசுகிறபடி. ஏழையவென்று கந்தரீகளுக்குப் பொதுவான பெயர்.

ஆழியங்கண்ணிரான் திருக்கண்கள் கொலோ—எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களே யிலைவ என்று ஆழ்வார்க்குத் தெரியாமையிலில்லை; அது முத்தறமுன்னம் தெரிந்திருக்கச் செய் தேயும் ‘ஏழையராவ்புண்ணுமினைக் கூற்றக்கொலோ’ என்பதும் ‘திருக்கண்கள் கொலோ அறியேன்’ என்பதும் அத்திருக்கண்கள் ஹிம்மலிக்கிற ஹிம்மலை சொல்லுமிக்கும் பாசமா யிற்று. * உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமலாக் கண்ணன் * என்று கேட்டி ருக்க, அந்தோ! இப்படி கொலைசெய்யுக் கண்களாவதே! என்று திருவுன்னம் சொத்து சொல் லுகிறபடி.

இத்திருக்கண்களுக்குத் தப்பிப் பிழைக்கலாகாதோவென்ன; ஐயோ! அவை ஏதேனா மொரு பக்கதிலே தோன்றினால் வேறு பக்கம் கோக்கி உய்யலாமே; அப்படிக்கில்லாதபடி மூலபலத்தினன்று பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம் பெருமானேயானாப்போலே எத்தப் பக்க மாகத் திருப்பி சின்றுதும் இவைவேயாய் கேடுகுரு பொருள் தோன்றாதபடியாயிற்றே; தோழிமார்களே! தாய்மார்களே! உங்களுடைய ஹிம்மலைக்கு நான் ஆற்றவேனா? இத் திருக்கண்களின் ஹிம்மலைக்கு ஆற்றவேனா? என்ன செய்வேன் சொல்லுங்களென்கிறா னாயிற்று.

ஆட்டியும் தூற்றியும் நின்ற அன்னையின்னை நீர்கலிந்தேன் *

மாட்டுயர்கற்பகத்தின் வல்லியோகொழுந்தோவறியேன் *

சட்டியவெண்ணெயுண்டான் திருமுக்கேனதாலியுள்ளே *

மாட்டியவல்லிளக்கின் சுடராய கிற்கும்வாலியதே.

(உ)

வாலியது ஓர் கனி கொல்	விலகணமாயிருப்பதொரு படி மே?	அதிகேன்	அறிவென்றேனில்லை;
வினையாட்டி பேன வல் வினை கொல்	இப்பழத்தை இப்போதேயுதப் விகைப் பெருத பாவத்தை புடையேனான வென்னுடைய வலிய பாவமே ஒரு வடிவு கொண்டதாயிருக்கிறதோ?	கீலம் கெடுமுகில போல் திருமேனி அம்மான்	சுதத்தப் பெருதத மேகம் போன்ற திருமேனியையுடைய பெருமானது தொண்டை வாய் தொண்டைகளியின் நிறத்தை புடைததான அதரமானது
கோலம் திரள்	செனத்தாயம் செனநுமாயம் முதவான கவனகெனல்லாம ஒருசேரத் திரண்ட	எனும் திசையுள் எவலாம்	பாரத்த பாரத்த திசையெல் லாம்
பவளம் கொழு துண்டம் கொலோ	பவளத்தினுடைய கொழுவிய தொரு முறியோ?	என் தின் உயிரைக் கடுத்து தோன்றம்	எனது தினிய உயிரை கலிகைக் காக கடுத்து தோன்ற சின் தது.

* * *—எம்பெருமானது திருப்பவளத்தினழகு வந்து கல்கிறபடியைச் சொல்லுகி
ருள். முன்பு பிஞ்சாய்ப் பிறகு பக்குவமாய்ப் பின்பு அதுபவ போக்யமல்லாமற் போகுஞ்
சில பழங்களுண்டே; அப்படியல்லாமல் எப்போதும் ஒருபடிப்பட்டே இருக்கும் கனியோ?
என்பது வாலியதோர் கனிகொல் என்பதன் கருத்து.

வினையாட்டியேன வல்வினைகொல்?—பாபத்தைப் பண்ணின வென்னுடைய பாபமா
பக்குவமாக அங்கே குடியேற்றோ? அமருதமே விஷமாய்படியான பாபத்தைப்
பண்ணினேன் எனன்றோ. போக்யவஸ்துவே பாபகமாலும் போக்தாக்களின் பாபமே
பல * னோ வலிதாயிருக்கவேண்டும்.
பன்

கோலந்திரள் பவளக்கொழுந்துண்டங்கொலோ?—செனத்தாய் ஈரமுதாயமே வடி
வந்ததோ வென்னலாமபடியுள்ள பவளத்தினுடைய கொழுவிய துண்டமென்னலாயிருக்
கெனினோ? இவ்வனே பவளாகுதச் சங்கிதது, அவைபெல்லாமல்; கீலமுகில் வண்ணனுடைய
விறகையேனமே பென்ற துணிந்து கூறுகின்றான் முன்றாமடியில். இது என்னை முடிக்கைக்
திருப்ப வலாததிசைகளிலும் வந்து தோன்றுகின்றதே! என் செவ்வெனென்கிருள். (ந.)
காக எ.

இன்னுயாக்கேனடியாமேல் வலையுயிரைநீலவிற்கொல் *
மன்னியசீர்மதனன் கருப்புச்சீலைகொல் * மதனன்
தன்னுயிர்த்தததை கண்ணபெருமான புருவமவையே *
என்னுயிரமேலனவாய் அடுகின்றன வென்றின்று.
(ச)

தின் உயிரைக்கு	இனிமையான உயிரைக் கவன தற்காக	மதனன் தன் உயிர்ததை கண்ணன் பெருமான	மன்மதனுக்கு அபிமதனான பிதா வாசிய கண்ணப்பரானுடைய
ஏழையாமேல் வலையுயர்	பெண்பிறந்தார் மேலே தானே விரைந்த கலிகைதான்	புருவம் அமைவோ என் உயிர மேல	அசுதத் திருப்புருவங்களே எனது உயிரையே கணிசிதது
கீலம் துணை வில் கொல்	கீல நிறத்தைடைய இரண்டு விரகனோ?	என் ஆய் என்றும் கின்றே அடுகின்றன	என்றும் ஒருபடிப்பட கின்ற கலியாநிதன்.
மன்னிய சீர் மத னன்	நிபாசமுருண்டையான மன் சிதனுடைய		
கரும்பு சில கொல்	புழையான வில்தானே கரு		

* * *—எம்பெருமானுடைய திருப்புருவத்தினழகு வந்து கொண்டுவருது கல்கிற
படியைக் கூறுகின்றான். 'தன்னைச் சார்ச்சுமதுவேபோல் புருவ வட்டமழகிய' என்ற
துண்டான் பாசுத்தின்படி புருவத்திறகு கிலை உவமை கூறுவதுண்டாதலால், காயிசி
ருணத்தின் பிராணியே இராகப் பெற்ற இரண்டு விறகனோகிவை! என்கிறான். அங்

ஊத மன்மதனுடைப ஸௌந்தர்ய சிகேதனமான இஃ— கோதண்டமோ? என்கிறான். இவனும் * ஸக்ஷாம்மத மன்மதனேயன்றோ. இவைபெயர்வாமல்; ஸௌந்தர்ய ஸார னான மதனனுக்கு ஜன்மபூமியான கண்ணிராணுடைப புருவங்களேயிவை. இவற்றுக்கு என்னுயிரை மாப்ப்பதொன்றே கருமம்; இவற்றுக்கு எவ்வனே தப்பிப்பிழைப்பேனென்கிறான்.

ருக்மிணிப் பிராட்டியினிடத்து மன்மதனுடைப அம்சமாக பாத்பும்பன் பிறந்தன னாதலால், மன்மதன் கண்ணிராணுடைப புதல்வனென்பது தூற்கொள்கை. “காமர்தாகை” “காமன் தன் தாகை” என்ற அருளிச் செயல்களாக் காண்க. (ச)

என்றுகின்றேதிகழும் செய்யவீன்கடர் வேண்மின்னுக்கொல் *

அன்றியென்னுவிடமுணிமுத்தங்கொலோ வறியேன் *

குன்றமெடுத்திரான் முறுவலெனதாவியடும் *

ஒன்றுமறிசின்றிலேனென்னைரோனக்குய்விடமே: (ரு)

ஒன்றும் சின்றே திகழும் செய்ய கடர் கடன்	} எப்போதும் ஒருபடிப்பட சின்ற விளக்குமதாய். சிவந்த கடரை வெளிப்படுத்து மதான வெண்ணிறமான மின்னலோ!;	குன்றம் எடுத்த பிரான் முறுவல்	} கோவர்த்தனமலையைக் குடை யாகவெடுத்த பெருமானுடைய மத்தநாஸமான,து எனது ஆவி அடும் என் ஆத்மாவைத் தப்பிப்பாசின் றது;
வேண் மின் கொல்		அன்னைமீர் தாய்மார்களே !	
அன்றி என ஆவி அடும் அணி முத்தம் கொலோ அறியேன்	} என்னுயிரை மாய்க்கின்ற அழ கிய முத்தசிறையோ!; அறிசின்றிலேன்;	எனக்கு உய்வு இடம்	} கான் பிழைக்கு முபாயம செய்தும் அறிவிதோளில்லை.
		ஒன்றும் அறிசின் நிலேன்	

* * *—எம்பெருமானுடைப புன்முறுவலின் அழகு வந்து கலிகிற படிபைக் கூறு கின்றான். தோன்றி மாயும் மின்னல் போலல்லாமல் எப்போதும் மாறுதே விளக்கா சிற்ப தாய் செய்ய கடரை வெளிப்படுத்தா சின்ற மின்னலோவென்று முதலடியால் உல்லேகிக்கிற படி. திருமுத்து சிறை வெண்ணிறமுடைததாதலால் அது மின்னாகக் கூறப்பட்டது. திருப் பவனத்தின் சிவப்பு சிறமும் முன்னோடுகிறபடியால் செய்யகடரைச் சேர்த்துக்கூறியபடி. என் பிராணனை முடிக்கவந்த திருமுத்து சிறைநானேயோ வென்பது இரண்டாமடி.

குன்றமெடுத்த பிரான் முறுவல்=இத்திரன் பசிக்கோபத்தினால் ஏழுநான் விடாமழை பெய்கிகக, கோவலனையும் கோசினையையும் காத்தருள வேண்டிக் கோவர்த்தன மலையைக் குடைபாக வெடுத்துத் தாங்கி சின்றபோது * கொடியேறு செந்தாமரைக் கைவிரல்கள் கோலமுமழித்தில வாடிற்றில வடிவேறு திருவுகிர் கொந்தமின மணிவண்ணன் மகியுமோர் சம்பிரதம் * என்னும்படி அவனிகையாக சின்ற நிலையை கோக்கி ‘அப்பா! நீ தேவதையா? பசுனா? கந்தாவனா?’ என்று இடைபர்கள் கேட்க, *ஹம் வொ ஸ்ர தவொ நாதா—* என்று சொல்லிச்சிறித்த சிலைதன்னை இப்போது உருவெளிப்பாட்டில் கண்டான் போதும். (ரு)

உய்விடமேழையர்க்குமகராக்குமரக்கர்கட்கும் *

எவ்விடமேன்றிலங்கி மகரம்தழைக்கும்தளிர்கொல் *

பைவிடப்பாம்பணையான் திருக்குண்டலக்காதுகளே *

கைவிடலோன்றுமின்றி அடுகின்றனகாண்மின்களே. (சு)

ஏழையர்க்கும் அகரர்க்கும் அரக்கர்க்கும்	பெண்டுகளுக்கும் அனாராக்கிணர்களுக்கும்	பைலிடம் பாம்பு அணையான்	படமெடுப்பதும் விஷத்தைக்கச் குவிதமான பாம்பைப் படுக் கையாகவுடைய பெருமானு டைய
உய்வு இடம் எவ் விடம் என்று இவ்வகி	பிழைக்கும் விரக எது? என் றுமபடி விவகரிக்கொண்டு	திருக்குண்டலம் காதுகன் கைவிடல் ஒன்றும் பின்னி	திரு மகாகுண்டலங்கொடியுடைய காதுகன் தானே ஒயல்வலாமல கிரகதரமாக
மகரம் தழைக்கும் தளிர்கொல்	மகாவடிவாபத தழைத்தன சில தளிர்கொள்	அடுகின்றன காணமின்கள்	கலியாசின்றன, காணுகொள்.

* * *—அவனுடைய திருமகாகுண்டலங்களும் திருக்காதகளும் கலிகிறபடி சொல்
துகிறான். அனாராக்கிணர்களுக்குப் அபகைகளுக்கும் தப்பிச் சென்று பிழைக்குமிடமேது
என்று சொல்லுவனபோல் கிளங்கி மகாரகாரமாய்த் தழைத்தன சில தளிர்கொள் இவை!
என்கிற உண்மை முன்னடிகளிற் போதும். இதனால் திருக்காதகள் பன்மைப்போல்
திருமகாது சொல்லிற்றாயிற்று.

ஏழையர்க்கும் அகரர்க்கும் அரக்கர்க்கும்—அனாராக்கிணர்களையும் அபகைகளையும் சொ
லெடுத்தது அவயவசோபையைக் கண்டு பாதைப்படுவதில் வாசிபற்றிருக்கையாலே. அகா
ரும் அரக்கரும் அழகு கண்டால் பொதுக்கமார்ப்பதே முடிவாகன்; அபகைகள் அதுபகிக்
கப்பெற்றதே முடிவாகன்.

கிரோதிகளுக்கும் கிட்ட வேண்ணாதபடி கிஷததை உமிழ்பவனான திருவணந்தாழ்
வானமேலே சாய்ந்தருளின எப்பெருமானுடைய குண்டலக் காதுகளே இவை. அந்தோ!
இவை இடையில நிறிது கிட்டு கண்கையன்றிக்கே ஒயலின்றி கலிகின்றனவே! என் செய்வே
னென்கிறான். (சு)

காண்மின்களன்னையாகாளேன்று காட்டும்வகையறியேன் *
நாளமன்னுவெண்திங்களகொல கயகதாக்கட்குச்சிலகொல *
சேணமன்னுநால்துடந்தோள் பெருமானறந்திசுதுதலே *
கோள்மன்னியாவியடும் கொடிபேணுபுகோளீழைத்தே. (எ)

அனையாகாள காணமின்கள் என்று	தாய்மாதவின காதுகவிகான்! கேண் மன்ன என்று சொல்லி	கால நட தோள் பெருமான் தன்	உயாததி பொருகதிய காண்கு பருத்த திருத் தோள்கொடி டைய எம்பெருமானது
காட்டும் வகை வரிபேண	(உய்களக்க) காட்டும் வித மற்றின நிலேன்	திரு ததவி கோள் மன்னி	திருநெற்றியே கிடுகிதுப்பொருகதி
காள மன்ன வெண்திங்கள் (மகால்)	புல பகித்த அரட்ட * தான்!	கொடியான உயர் பகை இடைத்த	பாசியான வெண்ணுடைய பிரா ணனை முடிக்கையிலே துணிகது
கயகதாக்கட்கு கடுக இவை கொள்	துளசிடப்பட்டவாகளக்க * கொப்பதொரு வேலை	ஆய் அது கண் அதுமாவை கலியாசின்றது.	

* * *—திருநெற்றியினது குவித்து கலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறான். அவவழைகளை
லார்க்கும் காட்டவேணுமென்றும், அதைக்கண்டு தான் படுகிற பாட்டை எல்லாரும் பட
வேணுமென்றும் இவளுக்கு ஆசையுள்ளது; ஆனால் அவவழகு எடுத்துக்காட்டாததக்கதாக
இல்லையே; தனக்குப்போலே அவர்களுக்கும் உரு வெளிப்பாடு உண்டானாலாவது காண்மின்
களென்று சொல்லிக்காட்டலாம். அதுவந்திலை. ஆகவே “அனையர்கான்” காண்மின்க

என்து காட்டும் வகைபறிவேன்” என்ற தனர்கின்றான். அவ்வழகு என் கைக்குப்பிடி படவில்லை; உங்களுக்கோ உரு வெளிப்பாடு உண்டாகவில்லை; எங்கனே காட்டுவேன்? காணே யனுபவித்து காணே கவிவுபடுவேனித்தனை என்றானாயிற்று.

நீங்கள் கண்டாவென்ன? காணாவிடிவென்ன? உங்களுக்குக் காட்டவேண்டிய அவ சிபந்தான் எனக்கென்ன? காண் அனுபவிக்கிறேன் போங்கள் என்று சொல்லி இரண்டா மடியிலே அனுபவிக்கிறான். [நாள்மன்னு வெண்திங்கள் கொல்! ஸந்தார்கட்கு நச்சிலைகொல்!] அஷ்டயிபனவான காளோடே மன்னி அர்த்தகாணாகையானே கனங்கமற்று வெளுத்த சங் திரனோ? அங்ஹை நச்சவடிவாயிருப்பதொரு இனியோ! என்கிறான். இவ்விடத்து ஈட்டிலே— “மேன்காற்றிலே காட்டப் பரிஹாரமாம் மருந்தாயிற்று இது” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது. உலகின் விபாதிக்காந்தர்மேல் மேன்காற்றுப்பட்டவாதே ரோகம் அபிவிருத்தியடையும் என்று சொல்லுவார்கள். பகவத் விஷயமாகிற மருந்து அதற்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கும்; மேன்காற் றுப் பட்டால் நீரும் என்கை. அபத்தப்பங்கடையும் ஸ்லிக்கும்படியான ஒளஷதம் என்றபடி.

நீழிரண்டுகளால் பேசப்பட்ட வஸ்து இன்னதென்கிறது மூன்றாமடி. திருத்தோ ளழகாலே என்னை வீடுபடுத்திக்கொண்ட பெருமானுடைய திருசெற்றியே என்னை விப்பாடு படுத்தாவின்றதென்கிறான். [கொடியேனுயிர் கோளிகழ்த்து—கோன்மன்னி ஆகியடும்] பரவியேனான வென்னுடைய உயிரினழகை அழித்துக்கொள்கையிலே கிருப்பதகைப்பண்ணி மிடுக்கையவனம்பித்து என்னுந்மாவை கவிபாவின்றது என்றபடி. தோற்புகாயே போகை யன்றிக்கே ஸத்தையை வழிபாவின்றதென்கை. (அ)

கோளிறைத்தாமரையும் கொடியும்பவளமும்விலும் *

கோளிறைததன்முத்தமும் தளிரும்குளிர்வான்பிறையும் *

கோளிறையாவடைய கொழுஞ்சோதிவட்டங்கொல் * கண்ணன்

கோளிறைவாள்முகமாய்க் கொடியேனுயிர்கொள்கின்றதே.

(அ)

கோள் இறை தாம ரையும்	{ தன்னுடைய வெளியே தனக்கு ஆபரணமாகப் போரும்படியான தாமரையும் [திருக்கணகளும்]	குளிர் வான்	{ குளிராத பெருந்த பிறையும் [செற்றியும்] ஆகிய இவற் றோடே உய
கொடியும் பவளமும் விலும்	{ கற்பகக் கொடியும் [திருமுக்கும்] பவளமும் [திருவதாமும்] விலும் [திருப்பருவங்களும்]	பிறையும் கோள் இறைவா உடைய கொழு சோதி வட் டங்கொல்	{ தன்னுடைய தனக்கு ஆபரண மாயிருக்கிற பூரணமான ஜ்யோதிர் மண்ட லமோ!
கோள் இறை தன்முத்தமும்	{ தன்னுடைய தேறல்வையே தனக்கு ஆபரணமாகவுடைத் தான குளிர்ந்த முத்தும் [நச் தபங்கதியும்]	கண்ணன் கோள் இறை வானமுகம் ஆய்	{ கண்ணபிரானது தன்னொளி தானே தனக்காப ரணமான அழகிய முகமென் றொரு வியாஜததையிடந்
தளிரும்	{ தளிரும் [திருக்கணம்]	கொடியேன் உயிர் கொள்கின்றது	{ கொடியேனான வென்னுடைய உயிரைக் கொள்ள கொள்ளா கின்றது.

* * *—கீழே ஏழு பாட்டுக்கள் கடத்தன. அவ்வேழு பாட்டுக்களிலும் ஏழு அவய வங்கள் கவிந்தமை சொல்லிற்று. அவையெல்லாம் திருமுகமண்டலத்தினுள்ளே அடங்கிய வைபாதலால் அவையெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து திருமுகமண்டலமென்று பேர்பெற்று கவிதிற படிபைச் சொல்லுகிறாள்ப்பாட்டில்.

அவங்கா சாந்தரத்திங் ருபகாதிசபோக்தி பென்றொரு அவங்காமுண்டு; *வயந் தீரோஜ்ஜுவலாதி திஹாணி வீதாஸாபா—பச்ச நீரோத்பலதவத்தவாத் கிஸ்ஸாந்தி சிதாச் சா:* என்று வடநூலார் உதாஹரணம் காட்டுவர். இரண்டு கருகெய்தல் பூக்களிலிருந்து

உர்ணமயான அம்புகள் புறப்படுகிறபடி பாராய் என்று இதனால் சொல்லுகிறது. இரண்டு கண்களிலிருந்து கட்டாசுபாதங்கள் விழுகிறபடியைச் சொன்னவாறு. இந்த வகையிலே இப்பாட்டில் முன்னிரண்டிகள் அமைந்துள்ளன. தாமரை, கொடி, பவனம், கிம், முத்து, தளிர் பிறை என்று சொல்லப்பட்டவை உபமேயத்தை மறைத்து உபமானத்தை மாத்திரம் சொன்னபடி. முதற்பாட்டில் "ஆழியக் கண்ணிரான் திருக்கண்கள்—தாமரை காண்மலர் போல் வந்து தோன்றும்" என்றபடியே இங்குக் கண்களைத் தாமரையாகச் சொல்லிற்று. இரண்டாம்பாட்டில் "மாட்டுபர்கற்பகத்தின் வல்லி—கட்டிய வெண்ணையுண்டான் திரு மூக்கு" என்றபடியே இங்கு மூக்கைக் கொடியாகச் சொல்லிற்று. மூன்றாம் பாட்டில் "கோலந்திரன் பவனக் கொழுந்தண்டம்—அம்மான் தொண்டைவாய்" என்றபடியே இங்கு அதத்தைப் பவனமாகச் சொல்லிற்று. நான்காம்பாட்டில் "இன்னுயிர்க் கேழையர்மேல் வையுயிரினைவிட—கண்ணபெருமான் புருவம்" என்றபடியே இங்குப் புருவத்தை கிண்ணாகச் சொல்லிற்று. ஐந்தாம் பாட்டில் "என்னுயிடுமணிமுத்தம்—குன்றமெடுத்த பிரான் முதுவல்" என்றபடியே இங்கு முதுவலை முத்தாகச் சொல்லிற்று. ஆறாம்பாட்டில் "மகரத் தழைக்குத்தளிர்—திருக்குண்டைக் காதுகள்" என்றபடியே இங்குக் காதுகளைத் தளிர்களாகச் சொல்லிற்று. ஏழாம்பாட்டில் காண்மன்று வென்றிக் கண்—பெருமான் தன் திருதுதல்" என்றபடியே இங்குத் திருசெற்றியைப் பிறையாகச் சொல்லிற்று. ஆய் இவற்றையெல்லாம் சேர்த்துக் காணும்போது "சோதினென்னாம் ஒன்று சேர்த்த சேர்த்தியோ! (அதாவது, இயோதிர்மண்டலமோ!) என்னவாம்படி திருக்கையாலே மூன்றாமடியில் 'கொழுஞ்சோதி வட்டங்கொல்' என்றான். உண்மையில் இவைபெல்லாம் ஒன்று சேர்த்த எம்பெருமானுடைய திருமுகமண்டலமென்று காண்கிறபடியால் அது நற்றடியால் சொல்லப்பட்டது ... (அ)

கோள்கின்றகோளிருளைச் சகிந்திட்டகொழுஞ்சுருளின் *

உள்கொண்டகீலகன்னூல் தழைகொலன்றுமாயன்குழல் *

விள்கின்றபூந்தண்ணூழாய் வினைநாறவக்தென்னுயிரை *

கள்கின்றவாறநியீன்கைமீர் கழருகின்றிறே.

(க)

கோள்கின்ற கோள் இருளை	உலகத்தை யெல்லாம் வியாபித் தினை மீதுக்கையுடைய இருளை	விள்கின்ற பூதனா	(அததிருக்குழலானது)
கொள்கிட்ட கொழு சுருளின்	பன்னிப் பன்னிச் சுருட்டப் பெறற சிறகை வெரு சுருளி றுடைய	துழாய் வினை நாறவந்து	அவர்த்தமுடிய குளிர்த்த திருத் துழாயின் பரிமளம் வீசும்படி வகது
உள் கொண்ட கீலம் கல் தூல் தழை கொல் அன்று	(கையழுக்குப் படாமல்) உள்ளே தாறப்பட்ட நீல சிறகைத் துடைய அழகிய தாவனோ! அதுவனது	என் உயிரை கள்கின்ற ஆறு அன்னாமீர் அறி யீர்	என் ஆத்மாவை கொள்ள கொள்ளும் விதத்தை தாய்மார்களே! கீலகன் அறிவின் தீர்க்களிலலை.
மாயன் குழல்	எம்பெருமானுடைய திருக்குழல் கற்றை என் நினைவிலே சொல் வததகுமத்தனை;	கழருகின்றிறே	வினை ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லிப் பொடிக்கின்றீர் களே

* * *—திருக்குழல் கற்றையினழகு வகது கன்கிற படியைச் சொல்லுகிறது. இதில் முன்னடிகள் வெகு விலகடினமானவை. திருக்குழலை ஒருவாறு உண்மையும் பண்ணுவதும், அந்த உண்மையும் உரியதன்று என்று உதறித்தள்ளுவதும் திருக்குழலின் ஒப்பில்லாமையைக் காட்டுதற்காகவென்க. உண்மையும் செய்தபடி எங்கனே பென்னிம், பிராயகாலத் தில் பிரபஞ்சத்தைபென்னாம் வியாபியா சின்ற இருள் உண்டே, அதைப் பிடித்துக்கொ ணர்ந்து அதில் அனாரமான அம்சத்தைக் கழித்துப் பரமனாரமான பாகத்தை நூல்தூற்ப

கை செரித்து வைதார்களாம்; இப்போது இப்படிப்பட்ட வசவுகளுக்கு இறையும் பயனில்லை போயின் என்ருளாயிற்று. * கதிராயிரமி கலந்தெரித்தாரொத்த கீள் முடியிலே எனது கொஞ்ச ஐக்கியப்பட்டதானபின்பு என்னை மீட்கவிலே உங்களுக்குண்டான கைச் சாமனார் கண்ட கனகிலும் பழுதாமத்தனை பென்ற தனக்கட்டினான். (க0)

கட்கரியாமன் சிவனீந்திரனென்றிவாக்கும் *
கட்கரியகண்ணனைக் குருகார்ச்சடகோபன்சொன்ன *
உட்குடையாயிரத்து ளிவையுமொருபத்தும் வல்லார் *
உட்குடைவானவனோடு ஒரு பென்றும்மாவாதே. (கக)

கட்கு அரிய	} மனிதர் முதலானுடைய கண் ணுக்கு இவக்காத	உட்கு உடை ஆயி	} எம்பெருமானை உன் னபடி பேசும் கவ்வமைவாய்த் ஆயி ரத்தினுள்ளே
பிரமன் கென் இத் திரன் என்ற இவாக்கு		இவையும் ஒரு பத் தும் வல்லார்	
கட்கும் அரிய கண்ணனை	} கண்ணுக்கும் காவனாயினான் எம்பெருமானைக் குறித்த	உட்கு உடை காவனோடுவன்	} ஆற்றல் மிக்க சித்யலூகிகளோடு கூடினவர்களாய்
குருகா சடகோ பன் சொன்ன		தம உடன் ஆய் மாயார்	

* * *—இத்திருவாய்மொழியை ஒதுமவர்கள் எம்பெருமானைப்பிரித்து வருந்தாதே சித்யலூகிகளோடே கூடி சித்யாறுபவம் பண்ணப்பெறுவர்களைன்று பயனுரைத்துத் தனைக் கட்டுகினார். "மனிசர்க்குத் தேவர்போலத் தேவர்க்குத் தேவாவோ" என்றருளிச் செய்த பாசாத்தின் படியே இதில் ஒன்றையடிக்க அமைத்திருக்கின்றன. பிரமன் சிவனீந்திரன் முதலானார் கம்முடைய கட்டினனுக்கு இவக்காகாதரப்போலே அவர்களுடைய கட்டினனுக்கு இவக்காகாதவன் எம்பெருமான்; அவன்றன்னைக் குறித்து ஆழ்வாரருளிச்செய்தவாயிரம்.

உட்கு உடை ஆயிரம்—உட்கு—சக்தி; எம்பெருமானுடைய கவரூப ரூபருண கிபூதி சேஷத்தனக்களை உன்னபடியே புனாக்கவல்ல சக்திவாய்த் ஆயிரம் என்றபடி. மேலே, உட்குடை வானவர்—எம்பெருமானை இடைவிடின்றி அனுபவிக்கவல்ல சக்தியுடையார் என்க. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சாணம் கம்பிண்டி திருவடிகளே சாணம்.
வடக்குத் திருவிநிப்பிண்டி திருவடிகளே சாணம்.

ஸ்ரீ:

ஏழாம்பத்து—எட்டாந்திருவாய்மொழி—மாவாவாமனனே.

உரையவதாரிகை:— கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே ஆழ்வார் உருவெளிப்பாட்டாலே கோவுபட்டார். அந்த கோவைப் பரிணாிக்க எம்பெருமானுள் ஆகாததன்றே. ஆனானும் இவ காரணங்களாலே அவன் திருவுள்ளம் ஒரு மைய கிசேஷத்தை எதிர்பார்த்திருந்த படியாலே தாமதிக்கலாயிற்று. அந்தத்திருவுள்ளத்தை ஆழ்வார்தாம் அறிவாதவால்வரே. அறித்து

வைத்தும் ஆறியிருக்குமிபங்கினான்றோ. உயிர் துறந்த முடியவேண்டும்படியான விரைமை
 கோர்ந்திருக்கச் செய்தேயும் எம்பெருமான் தன்மை முடியவொட்டாதே கடத்துகிறபடியைக்
 கண்டு மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டார். இப்படியொரு ஆச்சரியமிருந்தபடியென்! என்று எம்
 பெருமானையே கோக்கிக்கூற, ஆழ்வார்! இந்தவொரு ஆச்சரியந்தானே என்னிடத்தில் நீர்
 அறிந்தது! என் கிசித்திரங்களைபெல்லாம் காட்டுகிறேன் பாரும் எனது சொல்லி எம்பெரு
 மான் தன்னுடைய வருத்த விபூதிவந்தைக் காட்டியருள, அது கண்டு ஆழ்வார் கிம்மித
 ராய்ப் பேசுகிறார் இத்திருவாய்மொழியில். (*)

மாயாவாமனனே மதுகுதாநீயருளாய் *

தீயாய்நீராய்நிலனாய் விசம்பாய்க்காலாய் *

தாயாய்த்தக்தையாய்மக்களாய் மற்றுமாயமுற்றுமாய் *

நீயாய்நீரின்றவாறிவையென்ன நியாயங்களே. (க)

மாயா	ஆச்சரியமான செயல்களை புடையவனே!	தாய் ஆய் தக்தை } மாதா பிதாக்களாய் ஆய் }	
வாமனனே	வாமனாதாரஞ் செய்தவனே!	மக்கள் ஆய் மற்றும் ஆய்	வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளைகளாய் அவ்வாதனைபுமாய்
மதுகுதா	மதுகடையர்களைத் தொலைத்த வனே!	முறதம ஆய்	சொல்லிசொல்லாத எல்லா முமாய்
நீ அருளாய்	உன்படியை நீயே அருளிச் செய்யவேணும்!	நீ ஆய்	அனாதாரணமான தன்மை வாய்த்த நீயாய்
நீ ஆய் நீர் ஆய் நிலன் ஆய் விசம் பு ஆய் கால் ஆய் }	பஞ்ச பூதக்கருமாய்	நீ நின்ற ஆறு பூவை }	நீ நிற்றே துத்தத் தன்மைகள் என்ன நியாயங்கள் என்ன வணக்கனோ!

* * *—கிசித்திரமான காரியங்களையும் காரணங்களைபுமெல்லாம் விபூதியாகவுடையனா
 யிருக்கிறபடியை வறுமத்தித்து இவைபென்ன படியெனென்று விபப்புக்கொண்டு அவனைபே
 கேட்கிறார். இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற ஆச்சரியங்களுக்கெல்லாம் ஸங்க்ரஹமாக
 தொடங்கும்போதே மாயா! என்று கிளிகிறார். அதற்கொரு வகையிங்காட்டுகிறா வாமன
 னே! என்று. அன்றே பிறந்த அன்றே வளர்ந்த மாவளி பக்கலிலே சென்ற அவன்
 முன்னே சின்று தான் சொன்னவைபெல்லாம் செய்பவேண்டும்படி வாரத்தத சொல்லி,
 சிற்றடியைக் காட்டிப் பெரியவடியாலே யனத்துகொண்டு எக்கிரை கண்ணைத் துரும்பாய்
 கினற் மன்னு கழுவினை வானிற் சுழற்றி இப்படி செய்த செயல்களெவ்வொன்றும் ஆச்
 சரியமன்றோ மதுகுதா—கிரேதிரிசுனைதில் மதுகடையர்களைக் கொன்றது ஆச்சரிய
 மான செயலாயிருக்கும். ஒரு ஸமய கிசேஷத்திலே மதுகடையர்கள் எம்பெருமானை
 பெதிர்த்துப் பெரும்போர்புரிய, எம்பெருமான இவர்களைத் துடையாவிடுக்கிக் கொன்றரு
 ளினாலென்று ப்ரஸித்தம். ஆழ்வான் ஸுந்தரபாஹுந்தவத்தின் திருமாஸிருஞ்சேகரையழகு
 ருடைய திருத்தடைகளுக்கு கிசேஷணியிடும்போது “விஷ்டா-ஷ்டப-கெடவகீடெள”
 என்றார். பட்டரும் ஸ்ரீரங்கரஜந்தவத்திலே அழகியமணவானனுடைய திருத்தடைகளை
 வருணிக்கும்போது “ஷ்டிவஷ்ட-கெடவஷ்ட ஸ்ரீரங்கரஜந்தவகீட-கரவிர-வஷ்டவஷ்ட
 ஷ்ட-ஷ்டிவ வரிவ வயவஷ்ட-வஷ்டா...ஸ்ரீரங்க-ஹ்ரோவெஷ்ட” என்றருளிச் செய்தார்.
 இது வொரு ஆச்சரியமான செயலாதலால் இங்கு மதுகுதா! என்றது.

நீயருளாய் என்றது—நீ க்ருபை பண்ணவேணுமென்றபடியன்ற; எனக்குத் தெரிய
 வருவிச்செய்யவேணுமென்றபடி. மேலிற் பாசாங்களிதுமிப்படியே பொருள் காண்க.

தீயாய் நீயாய் நிலனாய்—தீயாயிருப்பது தீயாயிருக்கமுடியாது; தீயாயிருப்பது தீயாயிருக்கமுடியாது; அவ்வவற்றின் தன்மை வெவ்வேறு பட்டதாதலால் ஒன்று வேறொன்றாயிருக்கமுடியாது. எனினும், எம்பெருமானாகையினே தீயாயும் தீயாயும் நிலனாயும் தீயாயும் வாயுவாயுமிருப்பது ஆச்சரியமே. இப்படியே, தாயாயிருப்பவன் தந்தையாயிருக்கமுடியாது; தந்தையாயிருப்பவன் தாயாயிருக்கமுடியாது; இவர்கள் தாம் மக்களாயிருக்கமுடியாது, எனினும் எம்பெருமானாகையினே தாயாயும் தந்தையாயும் மக்களாயும் கைவலித பத்துக்களாயுமிருப்பது ஆச்சரியமே.

நீ தீயாய் நின்றவாறு —தீயாயும் தீயாயும் தாயாயும் தந்தையாயுமிருக்கிற கிருப்பு ஸாதாரணமாகமெனப்படும். அஸாதாரணமிகாததோடு கூடியிருக்கும் தீயாயான கிருப்பானது 'தீயாய் நின்றவாறு' எனப்படுகிறது. ௪௮—"பாமபதத்தினே ஸூரிபோக்யஸூயிருக்கிற கிருப்போடு ஜகநாகாஸூய் நிற்கிற கிரியோடு வாயித போக்யமாய்படியிறே இவர்க் குப் பிறந்த ஜ்ஞானவசத்பம்."

இவை என்ன தீயாயங்களே!—இது கிம்மயப்பட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தை; இது இன்னபடியென்று எவர்க்குத் தெரிகிறதெனினும்; தெரியவருவிச் செய்யவேண்டுமென்றாயிற்று. (௪)

அங்கண்மலர்த்தண்டுழாய்முடி அக்கதனேயருளாய் *

திங்களும்ஞாயிறுமாய்ச் சேழும்பல்கடாயிருளாய் *

பொங்குபொழிமழையாய்ப் புகழாய்ப்பழியாய்ப்பின்னும் *

வேங்கண்வெங்குற்றமுமாய் இவையென்னவிசித்திரமே. (௨)

அம் கண் மலர் தண்டமுழாய் முடி	{ அழகிய மதுவைகொண்ட பூக்களைபுடைத்தான குளிரந்த திருத்தழாய் மாலைபை வணித்த மயிர்முடியையுடைய எம்பெருமானே!	இருள் ஆய் பொங்கு பொழி மழை ஆய் புகழ் ஆய் பழி ஆய் பின்னும்	{ இருளாயும் பொங்கிப்பொழியும் மழையாயும் சேர்த்தியாயும் அபகேத்தியாயும் இன்னமும்
அக்கதனே அருளாய் நீ திங்களும் ஞாயிறும் சேழும்பல்கடாய்	{ அருளிச்செய்யவேணும்; சக்திரண்டும் ஸூரியனுமாயும் ஆய் } விலகுகுணமாயும் பவகையுமாய் ஆய் } என சக்ததிரங்கனாயும்	வெம் கண் வெம் உற்றமும் ஆய் இவை என்ன விசித்திரம்	{ க்ஞானம் கண்களையும் க்ஞானப்பாவத்தைபுழுண்டய மருத்புனாயும் நிற்கிற இரத பாகாரங்கள் என்ன வேடிக்கைகளே!

• • •—கீழ்ப்பாட்டில் 'நீ தீயாய் நின்றவாறு' என்று அஸாதாரணமான ஆகாரத்தை அநுஸந்தித்தோ; அதனை வாய்கிட்டுப்பேசி பதுபலிக்கிறார்—அங்கண்மலர்த்தண்டுழாய் முடியச்சகதனே! என்று. திங்களும் ஞாயிறுமாய்—'யலா பூகூலாதரஜ்யம்; பூதாவதூதர யலா' என்றபடியே இருவர்க்கும் இரண்டு காரியங்கள் நியதங்களாயிருக்குமே; தாயத் தையாற்றுவதும் தாயத்தை கிளைப்பதும். இவையிரண்டுமவனிட்ட வழக்கு. சேழும்பல்கடாய்—அவாவர்களுக்கு வாக்கூடிய தன்மை தீமைகளுக்கு ஸூரிசகங்களாய்க்கொண்டு சக்தத்திரங்கள் க்ஞானங்கள் முதலியவற்றுக்கும் நிர்வாணகனென்றபடி. இருளாய்—கடாயிருப்பவனும் தானே, கடர்க்கு எதிரான இருளாயிருப்பவனும் தானே. உலகில் ஒளிபைத் தேடுவார் சிலரேயாவர்; இருளைத் தேடுமவர்களே பணாவர்; காமுக்கர்க்கும் கன்னர்க்கும் இருள் தேட்டமாயிருக்குமே; அன்னவர்க்கும் உதநியாய்ப்படி இருளாயிருப்பவன்.

பொங்குபொழிமழையாய்—கலை ப்ராணிகளுக்கும் ஜீவிக்கலாம்படி பபிர்களை யுண் டாக்கி வளர்க்கும் மழையும் தானாயிருக்கும். புகழாய்ப்பழியாய்—* தோன்றில் புகழொடு தோன்றக, அஃதிலார் தோன்றலில் தோன்றமை என்று * (திருக்குறள்) என்றபடி எல்லா ரும் கிரும்பக்கூடிய புகழும் தானாய், வேண்டாத பழியும் தானாய். வெங்கண் வெங்கூற்ற முமாய்—இவ்வுலகங்கள் அதிபர்வருத்தியில் கைவளர்த்தபோது குணிக கோக்குமது தகிர்த்து வெவ்விப கோக்கையுடைய யமன்போன்ற ஸம்ஹாரகனாய். யமனுக்கும் யமனாயிருக்கிற படிவைச் சொன்னுகிறது. உபசிஷத்தில் * ஸுதத-ய-அஹதாவலெவ.நிஷ * என்று ஒதிற்று. கைவளருக்கு யமன் ஊறுகாய் என்றது. உலகில் ஊறுகாயின் தன்மை எப்படிப்பட்ட தென்று பார்க்கவேணும். ப்ராணாதம் முதலியவற்றை உட்கொள்வதற்கு ஸாதனமாயிருக் கும் அது; ப்ராணாதங்கொள்வதாம் உட்கொள்ளப்பட்டபிறகு அது மிச்சப்பட்டிருந்தால் அதை யுமெடுத்து உட்கொள்ளுகிறோம். இதுபோல ம்ருத்யுவைக் கருகியாகக்கொண்டு எல்லா வற்றையும் அந்தமடைகித்து, பிறகு அந்த ம்ருத்யு தன்னையும் வயமடைகிக்குத்தன்மை இது னால் தெரியவரும்.

இவையென்ன விசித்திரமே அருளாய்—இப்படி சோச்சேர்த்திபான பதார்த்தங்களெல் லாமுமாயிருக்கிற தன்மை மிக விசித்திரமாயிராவின்றது. இதனைத் தெரியவருளிச் செய்ய வேணும். (உ)

சித்திரத்தோவலவா திருச்சக்கரத்தாயருளாய் *

எத்தனையோருகமும் அவையாயவற்றுள்ளியலும் *

ஒத்தவொண்பல்பொருள்கள் உலப்பிலனவாய்வியவாய் *

வித்தகத்தால்கிறிற்றி யிவையென்னவிடமங்களே.

(ங)

சித்திரம் தோ வலவா	} விசித்திரமாகத் தேரை கடத்த வல்லவனே!	ஒத்த விய ஒன்	} ஒருபடியாலே ஒத்தும் மற்றொரு படியாலே வேறுபட்டிருக் கிற அழகிய பல எண்ணிறந்த பதார்த்தங்களுமாய்
திரு சக்கரத்தாய்		பல் உலப்பு இல் வன பொருள்கள் ஆய்	
அருளாய்	} நீயருளிச் செய்யவேணும், க்ருதம் முதலான புகைகளுக் கெல்லாம் நிர்வாஹகனாய்	வித்தகத்தால் நீ	} ஆச்சரியப்படத்தக்க தன்மை -யோடே நீ நிற்கின்றாய்,
எத்தனை ஓர் உக மும் அவை ஆய்		கிற்றி	
அவற்றுள் இயலும்	அந்த காலக்களுக்குள்ளே கடப் பதாய்	இவை என்ன விட மங்கள்	இவையென்ன சோச்ச சேர்த் திகளோ!

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் 'வெங்கண் வெங்கூற்றமுமாய்' என்றோ; மண்ணின் பாயம் கீக்குவதற்கு வடமதுகாயிற் பிறந்த பிறகியிலேயே, * மலைபுராதோன் மன்னவரும் மாரத ரும் மற்றும பலர் குணிய நூற்றவரும் பட்டழியப் பார்த்தன் இவைவியாத திண்ணேர்மேல் முன்னின்று அதனை கடத்தின விசித்திரம் விளைவுக்குவா, சித்திரத்தோவலவா திருச்சக்கரத்தாய் என்று கிளிக்கிறார். தேரை கடத்தும்போது விசித்திரமான பலபல காரியங்கள் செய்தமை யுண்டு. பெரியாழ்வார் தமது திருமொழியில் (4-2-7.) *மன்னர் மறுகமைத்துனன்மார்க் கொரு தேரின்மேல், முன்னக்குகின்ற மோழையெழுமித்தவன் * என்கிற ப்ராணத்தினால் ஒரு விசித்திரமான இந்நிலாமைருளிச்செய்கிறார்; அதாவது—அர்ஜுனனுடைய தேர்க்குநி னாகன் தன்னீர்க்கு கிடாய்த்து இளைத்தவனில், அவன் பக்கம் பாடிபாதிபான கண்ண பிரான், கடினமான ஸ்தனத்திலும் கீர்காய்பு அறிபவன்வனாதலால், அவ்ரு வானுணர்ந்த னைப் பிரயோகித்துக் கீழுள்ள கீரை வெளிக்கிளப்பிக் குதிரைகளைகிட்டு நீருட்டிப்புரட்டி யெழுப்பிக்கொண்டு போந்து பூட்டிக்கொண்டுவந்து முன்னே கிறுத்த, இதைக்கண்ட மாற்

தாசொல்லாம் 'இக்கண்ணனுக்கு அர்ஜுனன்பக்கம் பசுபாதமிருந்தபடியென்! இனி காம் இவனை வெல்லுகைபென்று ஒன்றுண்டோ?' என்று குடம்மறுகினாம். இப்படியாகச் செய்த பல பல கிசித்திரங்கள் காணத்தக்கன. பாரதப்போரின் பீஷ்மாசார்பர் ஒரு அரிப பெரிய வார்த்தை சொல்லுகிறார்—'கான் ஓர் அம்பிளவேயே பாண்டவர்கள் ஐவரையும் அவர் களது சேனைத்தொகையையும் அவனிடையாகச் சாடிவிடுவேன்; ஆனால் மாயவானுள் தன்னை பிரான் அங்குத தேர்ப்பாகனாய் அமைத்ததனால் என் வண்ணம் சிறிதும் பயன்படாதொழிகின் றது; அவன் தேரை நடத்துகிற கிதம் கிசித்திரமாயன்றோ கிரகின்றது என்று. அப்படி எதிரிகளும் கியக்கும்படியான நிறைமையத் திருவுன்னம்பற்றிச் சித்திரத்தேர்வலவா வென் றருளிக்கொடுக்கிறார்.

'சித்திரத்தேர்வலவா!' என்றதற்கு அடுத்தபடியாகத் திருச்சக்கரத்தாய்! என்கைபாலே சக்கரத்தாழ்வாணக்கொண்டு செய்த கிசித்திரமும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. அர்ஜுனன் பதின்மூன்றாம்போரில் தன்மகனான அபிமன்யுவைக்கொன்ற ஜயந்தனை [திரிபோதனனது உடன்பிறந்தவன் கணவன்] 'காளை அந்தயிப்பதற்குமுன்னே கொல்லாவிடின் தீக்குறித்து உயிர்கிடுவேன்' என்று பாதிரிசுருபண்ண, அதனைப்பற்றிப் பகைவர்கள் பதினான்கு காளைய மறுராப்பகம் முழுவதும் ஜயந்தனை வெளிப்படுத்தாமல் கேணியின் கடுவே கிவகையில் மறைத்துவைத்திருக்க, அர்ஜுனனது சபதம் பொய்த்துகிடுமேயென்று சித்தித்த கண்ண பிரான் ஸூர்ப்பனை அந்தயிப்பதற்குச் சில காழிகைக்கு முன்னமே தன் சக்கரப்படைபிணங் களை மறைத்துவிட, அப்பொழுது எங்கும் இருளடைந்ததனால் அர்ஜுனன் அக்கிர்ப்பவேசஞ் செய் பத்தொடங்க. அதனைக் கனிப்போடு காணாதற்குத் திரிபோதனாதிபருடனே ஜயந்தன் வந்து எதிர்கிறக, அச்சமயத்திற் கண்ணன் திருவாழிகை வாய்க்கிடவே பகலாயிருந்ததனால் உடனே அர்ஜுனன் ஜயந்தனைத் தலைதுணித்தனன் என்ற கிசித்திர சரித்திரம் இங்கு கினைக் கத்தக்கது. இக்கதையில் ஒரு சகைக நோன்றம்; "ஸூதர்சனம் பாண்காகோடிதல்யம்" என்கிறபடியே கோடிஸூரபங்காசமுடையவனன்றோ திருவாழியாழ்வான்; அன்னவனைக் கொண்டு ஸூர்ப்பங்காசத்தை மறைத்து இருளையுமுண்டாக்கினனென்றால் இது ஸம்பா கிதமோ வென்று. கிவசுண ஸங்கல்பத்தாலே இப்படியாக்கினதும் ஒரு கிசித்திரமென்று கொள்வது. மற்றும் பரிஹாரைக வல்லார் வாயக் கேட்டுணர்க.

எத்தனையோருகமுமவையாய்—கருதம் முதலிய யுகங்களுக்கெல்லாம் சிர்வாஹகனே! "யத்யபநு சூதே யதநு யஜ்ஞேஷ்டதாபாஃ தாவஸௌதயநு | யதாஷ்டாதி ததாஷ்டாதி கனௌ வஃகீதீதீத கௌவஸு—தபாயக் க்ருதே யஜக் யஜ்ஞஞன் ததோதாயம் தவாபரேச்ச யந், யதாப்னோதி ததாப்னோதி கவன ஸங்கீர்தய கேசவம்." என்கிறபடியே காங்கு யுகங் களுக்கும் தருவங்களான தபானம், யஜகம், அர்ச்சனம், காமஸங்கீர்த்தனம் ஆகிய இவற்றால் ஆராதிககப்படுபவன் என்பது உர்ளுகற. "எத்தனையோர்" என்கைபாலே இப்படிப்பட்ட சதூர்யுகங்கள் அனேகமாயிரம் சென்றமை பெறப்படும.

[அவற்றுள்ளியிலும் இப்பாதி.] இப்படி நடக்கின்ற காலகலைகளுக்குள்ளேயுள்ள பொருள்களுக்கு அவதிகிலையே; அவை ஒரொரு படியானே பொததும் வேறொரு படி யாலே வேறுபட்டுமிருக்கும். தேவர்கள் மனுஷ்யர்கள் கிலங்குகள் என்கிற வகைகளினுளே பொத்திருக்கையும் வ்யகதிபேதத்தாலே வேறுபட்டிருக்கையும் உணரத்தக்கன. இப்படி பலவகைப்பட்ட பதார்த்தங்கள் எண்ணிறந்தவற்றை விபூதிபாக வுடைபையாய்.

"வித்தகத்தால்" "வித்தகத்தாய்" என்று பாடபேதங்களுள்ளனவாகக் காட்டுகின்றார், சிவர். ஏதேனுமொரு பாடமே பூருவர்களை வர்க்குமுடன்பாடென்று கொள்ளலாம்.

இவையென்னவிடமங்களே!—இவையென்ன சேராச்சேர்ததியான செயல்கள்! விஷம மென்ற வடசொல் விடமமெனத் திரிந்தது. சுமமல்லாதது விஷமம். (௩)

கள்ளவிழ்தாமரைக்கட்கண்ணனே எனக்கொன்றருளாய் *

உள்ளதூயில்லதுமாய் உலப்பில்லனவாய்வியவாய் *

வேள்ளத்தடங்கடலுள் விடாகண்ணமேல்மருவி *

உள்ளப்பல்யோகுசெய்தி இவையென்னவுபாயங்களே. (௪)

கன் அவிழ்தாமரை கண் கண்ணனே	மதுவொழுதுகின்ற தாமரை போன்ற கண்ணையுடைய கண்ணிரானே!	வெள்ளம் தட கடலுள்	விசாலமான திருப்பாற்கடல் வெள்ளத்திலே
எனக்கு ஒன்று அருளாய்	அடியேனுக்கு இவ் விஷய மொன்று அருளிச்செய்ய வேணும்.	விடம் காண மெல் மருவி	(வினோதிகள் அணுகுவொண்ணு மைக்காக) விஷத்தை உமிழ் கிற திருவணத்தாழ்வானை பழக்கையிலே பொருத்தி
உள்ளதும் இல்ல தும் ஆய் உலப்பு இல்லன ஆய் விய ஆய்	நித்யமாகையாலே உள்ளதுமாய் வேற அல்லாதையையடை யாலே இல்லாததுமாய் எண்ணிறத்தவைபுமான வேற வேற வகைப்பட்ட சேத காசேதாப் பொருள்களுக்கு சிவகாழறதாய்	உள்ளம் பல் யோகு செய்தி	திருவுள்ளத்திலே பலவகைப்பட்ட ரகச்யனோபா யங்களைச் சிந்தியா சினைராய்.
		இவை என்ன உபாயங்களே	இவையென்ன விருகங்கள்!

* * *—முதன் முதலிலே தம்மை விசேஷகடாகவும் பண்ணி இவ்வளவு அதிகாரத்திலே கொண்டு நிறத்தினவை திருக்கண்களையன்றோ; "பெருங்கேழலார் தம் பெருங்கண் மலர்ப் புண்டரீகம் நம்மே லொருங்கே பிறழவைத்தார் இவ்வகாவம்" (திருவிருத்தம்) என்று தாமே வருளிச் செய்துவைத்தாரே. அப்படிப்பட்ட திருக்கண்ணழகிலே விடுபட்டுப் போகிறார். தேனொழுகும் தாமரை போன்ற திருக்கண்களையுடைய கண்ணனே! நீ வெள்ளை வெள்ளத் தின் மேலொரு பாய்பை மெத்தைபாக விரித்து அதன்மேலே உள்ளவிததிரை கொள்கின்ற ருயே, இஃது என்னவென்று எனக்கருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.

உள்ளதும் இல்லதுமாய்—நம்முடைய வித்தகத்ததில் எல்லாம் உள்ள வஸ்துக்களே யன்றி இல்லாத வஸ்து ஒன்றுமேயில்லை * ஸதேவ நீயகே வ்யக் கிமஸதஸ்ஸப்பவ: குக: * என்கிற சாஸ்திரார்த்தம் ப்ரஸித்தமன்றோ. அப்படியிருக்க, இல்லது என்பதேன்? எனின்; கேண்மின்; இங்கு இல்லது என்றதற்கு அடியோடு இல்லாதது என்றாவது பொய்ப்பானது என்றாவது பொருளாகை. 'அழியுந் தன்மையுடையது' என்று பொருள். உள்ளது என்றது அழியாத பொருள் என்றபடி. அசித்தையும் சித்தையும் சொன்னபடி. ஸ்ரீவிஷ்ணுபூரணத் தில் இரண்டாவது அம்சத்தில் பன்னிரண்டாவது அக்யாயத்தில் "ஸ்யேதேபிஷி கிஷ்ணுர் புவநாநி விஷ்ணு: வநாநி கிஷ்ணுர் கிரயோ நிசர்ச, நத்யஸ் ஸழகாச ச ஸவ வர்வம் யதஸ்தி யந்நாஸ்தி ச கிப்ரவர்பி" எனதன்ன ச்லோகத்தில் அஸ்தி சப்தத்தாலே சித்தையும் நாஸ்தி சப்தத்தாலே அசித்தையும் சொல்லியிருக்கையாலும், தைத்திரீய உபவிஷத்தில் * ஸத் யம் சா ந்ருகம் ச ஸத்யமபவத் * என்றவிடத்து ஸத்ய சப்தத்தால் சித்தையும் அந்ருத சப்தத் தால் அசித்தையும் சொல்லியிருக்கையாலும் அவற்றையடிபொற்றி ஆழ்வாரும் உள்ளது இல்லது என்ற சப்தங்களினால் சித்தையும் அசித்தையும் குறித்தனரென்க.

இனி, உன்னது—உன்னேயிருப்பது [சரீரத்தினுள்ளேயிருப்பது] என்று பொருளாய் ஆத்மாவுக்குச் சொல்லிற்றாகி, இல்லது—(இல்—விடு) விடாகவுள்ளது [ஆத்மாவுக்கு இருப்பிடமாகவுள்ளது] என்று பொருளாய் உடலைச் சொல்லிற்றாகி ஆக இவ்வழியாலே சித்தையும் அசித்தையும் சொல்லிற்றாகவுங் கொள்ளவாம்.

இவ்விடத்தின் ஆளுவாப்படியருளிச் செயல் காண்கின்;—“சிதம்பராயிருக்கைகையாலே உன்டென்று சொல்லலாம்சேதனும், பரிணாமவபாவமாய்க்கொண்டு ப்ரதிசுஷணம் அவஸ்தாந்தர மாகக்கைகையாலே இவ்விடபென்னனாம் ப்ரக்ருதியுமாய்.” என்று. சேதன சேதன எனல பதார்த்த சிர்வாஹகதவம் சொன்னபடி. ‘உலப்பில்லை’ என்கைகையாலே இவை எண்ணிறத்தவை பென்பதும், ‘விப’ என்கைகையாலே இவை பாய்பாம் வேறுபாடுற்றவை பென்பதும் சொல்லிற்றாகும்.

[வேள்ளத்தடங்கடலுள் இத்யாதி] திருப்பரற்கடலிலே, ப்ரதிசுஷர்க்குக் கிட்டகொண் ணாதபடி விஷத்தை உமிழாவின்தன்ன திருவனந்தாழ்வான்பேலே பொருத்தித் திருவுள்ளத் திலே பல ரகசன சிந்தைகளைப் பண்ணு வின்றாய்; நீயும் இவ்வனே உபாய சிந்தை பண்ண வேணுமோ! ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசத்தனாயிருக்குமவனுக்கு உபாய சிந்தை வேணுமோ!

இவை என்னவுபாயங்களே?—இன்னமும் அவதரிக்க உபாயம் பார்க்கிறபடியா? அவிஷ்ட சிவ்ருத்திக்கு உபாயம் பார்க்கிறபடியா? இஷ்டப்ராபணாதிற்கு உபாயம் பார்க்கிற படியா? சிவரை வசப்படுத்திக் கொள்ளுதற்கு உபாயம் பார்க்கிறபடியா? ஒன்றை விஷ்கர் வித்து அருளிச் செய்வேணுமென்கிறார் போதும். (ச)

பாசங்கள் நீக்கியென்னை உனக்கேயறக்கொண்டிட்டு நீ *
வாசமலாத்தணடுழாயமுடி மாயவனேயருளாய் *
காயமும் சீவனுமாய்க் கழிவாய்ப்பிறப்பாய்ப்பின்னும் நீ *
மாயங்கள்செய்துவைத்தி இவையென்னமயக்குக்களே. (ரு)

வாசம் மலா தண துழாய் முடி மாயவனே	சுதமணம் மிகப் புனைபுடைய செவவித திரு துழாயை யணித்த மயி முடிபுடைய ய ஆசரிபனே!	கழிவு பிரப்பு ஆய்	இவற்றக்கு வரக்கூடிய விராச மும் உத்பத்தியம் நீயிட்ட வழக்காமபடியாயிருக்க. பின்னையும்
நீ என்னை பாசங்கள் நீக்கி	இப்படிப்பட்ட நீ எனக்கருத்தகாத விஷய எங்கெங் கிளக்கித்தரு	பின்னும் நீ மாயங்கள்செய் துவைத்தி	அவித்யா கர்மவாஸகாருகிளா கிற வஞ்சன வகளைப் பண்ணி வைபா கிளருய்,
உனக்கே அற கொண்டிட்டு காயமும் சிவனும்	உனக்கே அறத்த தீரும்படி அவகேசித்த எவைத்த பத்தகமான சரீரமும் பத்த ஜீவ னும்	இவை என்ன மயக்குக்கள் அருளாய்	இவை என்ன உயாமோழகம் காமிருக்கென்றன! அருளிச் செய்வேணும்.

* * *—இப்பதிகத்தின் ப்ரமேயத்திற்குத் தலைவான பாசமிது என்னை ஆதி யிலே விசேஷ கட்டாஷப் பண்ணிவைத்தப பின்னையும் எனக்குப் பொருத்தாதபடியான ஸம்ஸாரத்திலே வைத்து நடத்திக்கொண்டு போருகிற இவ்வாச்சரிய மிருத்தபடியை எனக் கருளிச் செய்வேணுமென்கிறார்.

பாசங்கள் நீக்கி பென்றது—* மயர்வறமதிகலபருளியென்றபடி. உனக்கே அறக் கொண்டிட்டு—* துயரதுகடாடிதொழுதெழு * என்னுப்படி பண்ணி பென்றபடி.

வாசமலர்த்தண்டுழாய்முடிமாயவனே!—புறம்புண்டான பந்துக்களை பறுதததும் தனக் கேயற்றுத் திரும்படி பண்ணினதும் திருமுடியிலே சாத்தின திருத்துழாய் மாலைபினழகைக் காட்டியவன்றோ வென்கை. அருளாய்—என்னைப்படி வீடுபடுத்திக்கொண்டது இவகை வைத்து எலிவதற்காகவோ, அருளிச்செய்யவேணும்.

மூன்றாமடியின் கருத்து;—தேஹமோ ஆத்மாவோ உத்பத்தி கிராசங்கனோ எல்லாம் நீயிட்ட வழுக்கன்றோ. இப்படி ஸர்வவிர்வாஹகனான நீ அவித்பாதிகளாகிற வஞ்சகங் களைப் பண்ணி வைக்கின்றாயே! இவைபென்ன தெரியாச் செயல்கள்! ... (இ)

மயக்காவாமனனே மதியாம்வண்ணமொன்றருளாய் *

அயர்ப்பாய்த்தேற்றமுமாய் அழலாயக்குளிளய்வியவாய் *

வியப்பாய்வென்றிகளாய் வினையாய்ப்பயனாய்ப்பின்னும்நீ *

துயக்காய்நீரின்றவாறு இவையென்னதுயரங்களே. (உ)

மயக்கா	எப்படிப்பட்டவர்களையும் மதி	வென்றிகள் ஆய்	(உலகில்) விஜய விரித்திகளும்
வாமனனே	கொழும்படி பண்ணுமவனே!		நீயிட்ட வழுக்காய்
	(அந்த சக்தியை) வாமகாவதாரத்	வினை பயன் ஆய்	புணய பாபரூப கருமங்களும்
மதி ஆம் வன்	தில் காட்டினவனே!		அவற்றின் பலன்களும் நீ
னம் ஒன்று	எனக்குக் கவகக் தீர்த்த அறி	பின்னும்	யிட்ட வழுக்காய்
அருளாய்	கூண்டாம்படி அருளிச்செய்ய	துயக்கு நீ ஆய்	அதுக்குமேலே
அயர்ப்பு தேற்ற	வேணும்;		இவற்றிலே சேதவர் கவக்குகிற
மும் ஆய்	மறப்பும் தெனியும் நீயிட்ட	நீ நின்ற ஆறு	கவக்கமும் நீயிட்டவழுக்காய்
அழல் குளிர் ஆய்	வழுக்காய்	இவை	நீ நின்ற இந்த பிரகாரங்கள்
விய வியப்பு	தாபமும் குளிர்ச்சியும் நீயிட்ட	என்ன துயரங்கள்	என்ன கஷ்டங்களாயிருக்கின்
ஆய்	வழுக்காய்		றன!
	வினையாய்ப்பயனும் வின்மயமும்		
	நீயிட்ட வழுக்காய்		

* * *—மயக்காவாமனனே!—வடிவழகாலும் கடைபழகாலும் பேச்சின் இனிமைபர ளும் மஹாபலிபைப் பிச்சேற்றி, வினைத்தது முடித்ததுக்கொள்ளவல்ல விகளன்றோ நீ; தேவர் களின் காரியம் செய்யப்போக்த நீ அந்த தேவர்களை நெருக்கின மஹாபலி தானே நெஞ்சு கெழிந்து உன் கையிலே நீராவார்த்தத தானே யிசைத்து தரும்படி மயங்கப்பண்ணினாயே. * மன்னை மனங்கொள்ள வஞ்சித்து நெஞ்சுருக்கி "என்னுடைய பாதத்தால் பாணளப்ப மூவடிமண் பன்னா தருக" என்றவரேறே தந்தேன் என்னப் பண்ணினாயே!; மதியாம் வண் ணம் ஒன்றருளாய்—அதுகூலர் பிரதிகூலர் என்கிற வாசியின்றிக்கே எல்லாரையும் மயங்கப் பண்ணுகை உரியதே! கான் தெனிலை யுடையேனும்படி என்னைப் பண்ணியருளவேணும் என்கிறார்.

அயாப்பாய்த் தேற்றமுமாய்—பகவதகைதயில் பதினெந்தாமதயாயததிலே "ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸம்விக்ஷ்டோ மத்தன் ஸ்மருதிர் ஐஞ்சகமபோஹகஞ்ச" என்கிறான். ஒன்றை பறிவதே மறப்பதே எல்லாம் தானிட்ட வழுக்கென்கிறான். அழலாய்க் குளிளாய்—சீதமும் உஷ்ணமும் தானிட்ட வழுக்கு. வியவாய் வியப்பாய்—ஆச்சர்யப்படத்தக்க பொருள்களும் ஆச்சர்யமென்கிற தருமமும் தானிட்டவழுக்கு. வென்றிகளாய்—வெற்றியைச் சொன்னது—பிரதிகோடியான தேவர்களையும் தெரிவிக்கும். ஐயாபஜலங்கள் தானிட்ட வழுக்கென்கை. வினையாய்ப் பயனாய்—வினைபென்று புண்பபாப ரூபங்களான கருமங்களிண்டையுஞ் சொல் லுகிறது. பயனென்று அவற்றின் பயனான ஸுக துக்கங்களைச் சொல்லுகிறது.

பின்னும் நீதுயக்காரின்றவாறு—அதற்குமேலே, உன்னைவடி பணிந்தாரும் மதிமயங்கும் படி நீ நிற்கிறகிதம் என்னே !. இவை என்ன துயரங்களே!—இவைபுனக்கு வினைபாயிருத் தாலும் உலகுக்குத் துயரமாயிருக்கின்றதே பென்கிரார். ... (சு)

துயரங்கள்செய்யும்கண்ணை சுடர்நீண்முடியாயருளாய் *

துயரம்செயமானங்களாய் மதனாகியுதவைகளாய் *

துயரம்செய்காமங்களாய்த் துலையாய்நிலையாய்கடையாய் *

துயரங்கள்செய்துவைத்தி இவையென்னகண்டாயங்களை. (எ)

துயரங்கள் செய் } தக்கங்களைபுனடாக்குகிற
யும் கண்ணை } கண்ணனே !
சுடர் நீண் முடி } ஒளிமிசுரு ஒளியின் திருவிலே
யாய } கத்தை புடைபவனே!
துயரம் செய் } தக்கத்தை வினைக்கிற
மானங்கள் ஆய் } பலவகைப்பட்ட துயரமானக
ளாய்
மதன் ஆகி } செருகருமாய்
உதவைகள் ஆய் } பீதிசுருமாய்

துயரம் செய் } தக்கங்களை வினைக்கிற காமங்க
ளாய்
காமங்கள் ஆய் } பரிமாணங்களாய் ஸ்தாவரஜங்க
துலையாய் நிலை } மங்களாய்
ஆய் கடையாய் } (இப்படி சேதனர்களுக்கும்) தக்
துயரங்கள் செய் } கங்களைப் பண்ணிவைக்கிறாய்,
தலைவதி } இவை என்ன வினையாட்டிக்
இவை என்ன } களே!
கண்டாயங்கள் } அருளிச்செய்யவேணும்.

***—இவரு * துயரங்கள் செய்யும்கண்ணை ! என்ற எம்பெருமானை கிளிக்கின் ருர்; * ஏஷற்றபே வாகந்தபாதி * என்ற உபசிஷத்த ஓதவின்றது; ஆனந்தப்படுத்துகிறவ னாக வேதப்பட்ட எம்பெருமானை நோக்கி 'துயரங்கள் செய்யும்கண்ணை' என்னலாமோ வென்னில், ஆழ்வார்க்குக் கண்ணன் செய்யும் துயரம் இன்னதென்பது "சுடர்நீண்முடி யாய்" என்ற அடுத்த வாதகையினால் கிளக்கப்பட்டது. ௪௭—"முடிச்சோதியிறபடியே திருவிலேகத்திவழகைக் காட்டியபயிற்று தக்கங்களைப் பண்ணுவது." ஆரூபிப்படி— "உன்றடைப திருவிலேகத்திவழகாலே கலியும் கங்கண்ணனே!" திருகருவைவிலே ஆய்ச்சியரோடு குழைத்த கலந்து பிரிந்தபோது அவர்கள் பேசுகிற பேச்சாயிருக்கும்படி வென்றுணர்க.

மதனாகி உதவைகளாய்—'மதன்' என்கிற வடசொல் மதன் என்று கிடக்கிறது; மகா னகரப்பேரில். மதமாவது பொருள்முதலியவை கிடைப்பதால் வரும் களிப்பு. உதவை— பீதி. துயரம் செய் காமம்—காமமானது தேறலமாகவும் உததேச்யமாகவுமுண்டு. கிஷ யாந்தாங்களைப் பற்றின காமம் தேறலம்; பசுவதகிஷயத்தைப் பற்றின காமம் உததேச்யம். இராமாநுச நூற்றந்தர்தியில் * சேமகல்விடும் பொருளுக் தருபரூப் சீர்ப நற்காபரூர் என் றிவை நான்கென்பர், நான்கினுங் கண்ண னாகையோடு காமம் * என்றதுங் காண்க.

துலை—பதாரததங்களின் தாரதம்வத்தை நிரூபிக்குமதன்வ என்க. நீலை—நிலைத்து நிற்கும ஸ்தாவர பதார்த்தங்கள். கடை—கடந்து செல்லுய் ஐக்கம பதார்த்தங்கள் அவ் லது, ஸ்தாவர ஜங்கம பதார்த்தங்களிலுள்ள ன்நிதி கமனங்களாகிற தருமக் களைச் சொன் னதாகவுமாம்.

துயரங்கள் செய்துவைத்தி—இப்படிப்பட்ட கிருத்த விபூதிக்களைச் சித்திக்கும்போது நெருக்குப்படவேண்டியிருத்தலால் 'துயரங்கள் செய்துவைத்தி' என்கிரார். (எ)

செய்து பொருத்தவல்ல மறாந்களிகளையோ? ஸரங்கம் செய்திருக்கிறையோ வேண்
ளிச்; ஏன் இவ்வை; மைவயம் பெருதது எதுவுமில்லை. ஆனால் அப்ப பற்றாந்களுக்கு ஸரங்
வயம் அஸாத்மகமாகையாலே அதைவிட்டு “ஆய்வண்ணியின்னதொன்றென்று உறவாரிய
வரிவை” என்கிறது. முதலடியிலே இப்படி சொல்லியதற்கு உடனே இரண்டாம்டியிலே
“சூழுவர்ச் சடகோபன் ஆய்வண்ணத்தாலறிந்துகாத்த” என்றதன்மேலே இதனால் சூழுவர்
போன்ற * மயர்வற மதிலையருளப் பெற்றார்க்கு அறிவவரிவனதென் என்பது காட்டப்
பட்டது. * பத்தடைபடியவர்க்கெனிடவன் பிறர்களுக்கரிவ கித்தான் * வாய்வந்தெல்லா
வாய்வதடிநாழிகி: வாய்வதடிநாழிகி: வாய்வதடிநாழிகி: வாய்வதடிநாழிகி: * என்றற்போல.

அனமந்தார் தமக்கு என்றைக்கும் தான்றது—காணமுன்னதனைப் தந்தாளுக்கு வேண்
டிய அதுபவத்திற்குத் தாக்கன் குறைபற்றவர்களுன்றபடி. அதாவது, உவமம் கருத
க்குதபர்கள் என்கை. இங்கே எப்பின்பின்பு காண்பின்;—“அவர்களுக்கு இவ்வாறாய்
வுன்னதனையும் நச்சவன் முழங்கைத் தண்ணீர் வேண்டா, சூழுவர் பரிசுறையானதவே
போரும். என்னிறக்கும் தந்தாமுக்குத் தாமே வமைந்தார்களாயிருப்பர்கள்” (கக)

சூழுவர் திருவடிகளே சாணம்.

எப்பின்பின்பு திருவடிகளே சாணம்.

வடக்குத்திருவிதிப்பின்பின்பு திருவடிகளே சாணம்.

பு:

ஏழாம்பத்து—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி—என்றைக்கும்

உரைவதாரிகை:—கீழ்த்திருவாய்மொழி சென்றது எப்பெருமானிடைய ஒரு ஆச்
சர்வ சாதாரியத்தாலேயாயிற்று. சூழுவர் ஒன்று கேட்க, எப்பெருமான் ஒன்றைச் சொல்லி
அவர் கேட்டதை மறப்பிக்குமியங்கினனாகையாலே ஒவ்வொரு மையத்திலே ஒவ்வொரு குண
வில்காந்ததைப் பண்ணுவதும் அதை சூழுவர் அனுபவிக்குமாறு செய்வதும் அத்தாலே
செறிது போது கழியும்படியாகச் செய்வதும் ஆக இப்படியே நடந்த வாய்வின்றது. இப்
படியப்பட்ட எப்பெருமானை இன்று மடிபிடித்தாக் கேட்டு உத்தாய் பெற்றேயாக வேணு
மென்றிற் தீவிரமான ருளி சூழுவார்க்கு உண்டாயிற்று. அதனால் எப்பெருமானை வலியப்
பிடித்ததுக்கொண்டு ‘பிரானே! என்னுடைய ஆற்றாமையில் குறைபாட்டையோ? உன் உடைய
சக்தியில் குறைபாட்டையோ? எதுக்கு இப்படி பெண்ணை வலியாவற்றின் கடுவே வைத்து
வலியா கின்றாய்? * பொய்ச்சிந்த ஞானமும் பொய்வாவொழிந்தாயிருப்பாய் இந்
கின்ற நீர்மையிலே மிக்க அருவருப்புக் கொண்ட வெண்ணை இக்கொடிய நிலத்திலே வைத்
துக் குறைப்பது பாமகாருணிகளுள் உனக்குப்பொருத்தமோ? என்ன திருவுள்ளம் கொண்டு
என்னையிக்கு இட்டு வைத்தாய்கின்றாய்? இது தன்னை இன்று நீ சொல்லியேயாக்கேணுப்’
என்றாய் சூழுவர். அதகேட்ட எப்பெருமான் ‘சூழியே’ என் கருத்தை நீர் தாய் அறியீயோ?
அறிந்துவைத்தும் அறிவாதவர் போலக் கேட்கினீர்; மகக்குர எம்முடையவர்க்கும்
போதுபோக்குக்கு உரித்தான செவிக்கிவிய செஞ்சொற்களைப் பாடித்தருகைக்காகவென்றோ
காம உம்மை இக்கிலத்திலே வைத்திருப்பது; அப்படியிருக்க ஏன் பதறுகிறீர்?’ என்ன,

அதுகேட்ட ஆழ்வார் பிரானே! இதுகோ உன் கருத்து? எர்வேச்வரனாய் அவர்ப்தஸபந்த
காமனாயிருந்துள்ள உனக்கும் ஒரு குறையுண்டாகி அக்குறைய என்னலே தீர்த்துக்
கொள்ளப் பார்ப்பதாகிறகிது கன்றுபிருத்தது! உனக்குச் சில ப்ரபந்தங்கள் வேண்டினால்
அவையியற்றுத் தற்குரிய அறிவு ஆற்றல் முதலியவை தீர்ப்பிய வ்யாஸபாசர வால்மீகி முசலா
னாகக் கொண்டும் * இன்கயிபாடும் பரமகவிகளான முதலாழ்வாராகக்கொண்டு பாடுகித்
துக் கொள்ளவாசா? நீசனேன் விசைபொன்றுமிவனைக் கொண்டு பாடுகித்தக்கொள்
ளத் திருவுள்ளம் கொண்ட படி எனனே! இது என்ன நீர்மை! இது என்ன வாதஸல்பம்!
என்று பெருகன்ற பாரட்டி, இதற்கீடாக காண் செய்வதொரு சகப்பாறு கண்டிவேனே!
என்று நடுமாதவதாய்ச் செலுதுகிறது இத்திருவாய்மொழி.

என்றைக்குமென்னை உய்யக்கொண்டுபோகிய *

அன்றைககன்றென்னைத் தன்னாக்கியென்னுல்தன்னை *

இன்தமிழ்பாடியவீசனை பாதியாய் *

நின்றவென்சோதியை என்சொல்லிநிற்பனே.

(க)

என்னை	{ கொலாணாக எய்ப்பருமானுடை ய விஷயிகாரம் பெருகிருத வடியேனை	என்னால்	{ என்னை உபகரணமாகநிகாண்டு வேதங்களுக்கெமட்டாத பெருமை பொலிகத தன்
என்றைக்கும்	{ முதலியேயே சாச்வதமாக அங் கீசரிதறு (அவவனவேயன றிகே	தன்னை	{ விஷயமாக இனிப தமிழ்ப் பிரபந்ததைப் பாடுவதக கொள்கின்ற
போகிய அன் றைகரு அன்று உய்யக கொண்டு	{ கிருதினற காந்தோறும் விசேஷ கடாகும் பண்ணி	இன்தமிழ் பாடிய சசனை	{ ஸ்வாநியாய இததிருவாய்மொழிக்கு முலகார ணமாயிருந்து எனக்கு உடி வழகைக்காட்டிசுக்காதத பெருமானாக குறிதறு
என்னை தன் ஆக்கி	{ இப்படி விஷயிகரிக்கப்பட்ட கெண்டை ததா கெண்டைதத ஜ்ஞான சகதிகளுடையேனும் படி யாக்கி	ஆதி ஆப் சிந்த என சொதியை	{ எததைச சொல்லித தரிப்பேன்!
		என் சொல்லி நிற்பன்	

* * *—பிரகவுப் நீசனாயிருக்கிறவென்னை ஞானம் சந்தி முசலிடன வுடையேனும் படி
பண்ணி என்னையிட்டுத் திருவாய்மொழி பாடுகிததுக் கொண்ட வுபகாரத்தை நனைக்கத தரித்
திருக்ககில்லேனே! எனகிறா. என்றைக்கும், போகிய அன்றைக்கன்று என்னை உய்யக்
கொண்டு என்னைத் தன்னைக்கி என்னுல தன்னை இன்தமிழ் பாடியவீசனை ஆதியாய்நின்ற
வென்சோதியை என் சொல்லி நிற்பன்! என்று அக்கையம். என் திறததில் ஒருநாள் பண்
ணின விஷயிகாரமே காலமுள்ளதனையார் உஜ்ஜீகிக்கப் போருர என்னுற்படியாகவன்றோ விஷ
யிகரித்தது. முதல் தன்னில் விஷயிகரிக்குப போதே தம்மை ஆத்பாந்த கிங்கானக விஷயிக
ரித்தபடியை என்றைக்கும் என்றகனா அருளிச் செய்தபடி. ஒருநாள் பண்ணிவிட்ட விஷயி
காரமேயன்றிக்கே, கழிகிற காந்தோறும் காந்தோறப் இப்படியேயன்றோ விஷயிகரித்தது!
என்று கியக்கிருர் இரண்டாமடியில்.

என்னைத் தன்னாக்கி யென்பதற்கு இரண்டு படியாக சிவஹிப்பர்கள்; * தாமமையே
காளுந் வணக்கித் தொழுவார்கருத் தம்பையேயெயோக்க அருள்செய்வர் * என்கிற கணக்
கிலே ஜ்ஞான சாதிகளால் தன்னோடெகரும்படி பண்ணி யென்னுதல் தனக்கேயாம்படி
விஷயிகரித்து என்னுதல்.

என்னால் தன்னை இன்தமிழ்பாடிய—ஐயோ! என்னினைமயென்ன? தன்னினைமை
யென்ன? ச்ருதிஸ்மருதிதிவ்யாஸ புராணதிகளுக்கும் எட்டாத தன்னை அல்பசகதிகளு

என்னைக்கொண்டு இனிய தமிழ் நுனைக் கவிபாடுவீர்துக் கொள்ளுகயாகிறவிது என்னே! என்று கூடுபடுகிறார்.

இன் தமிழ் பாடிய வீசனை—இனிமையான தமிழ்ப்பாஷையென்று பொதுவாகத் தமிழின் இனிமை சொல்லுகிறதன்று இங்கு; தமிழ் என்றத—தமிழிலுடைய இத் திருவாய் மொழிப் பிரபந்தத்தைச் சொன்னபடியால், இன் என்கிற அகடமொழி அதிலே அங்கியிக்கும். * இனிமையுன்கலிகை * எனகுற்போலே இழித்தகச் சொல்லவேண்டியிருக்கப் புகழ்த்து கூறலாமோ வென்று சங்கிக்கவேண்டா; இது எம்பெருமானுடைய திருவாக்கேடன்றி என் வாக்கன்று என்று ஒரு நடனவர்க்குப் பத்ததட என சொல்லுகிறாநதனால் தம் வாக்கைப் புகழ்தலாகிற குற்றம் தோன்ற இடமிக்கேன்க. டாடிய என்மதற்கு - பாடுவீர்துக் கொண்ட என்கிற அந்ததம் தலி மற்கொது இன்கனவப் பொருளும் காபிளியை என்ச் செய்கிறா—“* வள தலிமையதூழென என்று முக்தன எமகானப் பண்ணுமார்போலே அகலுப் இவரோட்டையதுபவததால் வந்த ஹர்ஷத்தக்குப் போக்குவிட்டு நெனலுவெனது பாடுமாயிற்று.” என்பதாட்டு ஸ்ரீஸூக்தி. திருவாய்மொழியை அகதரி பித்து அதன் போகயதையிலே எம்பெருமான் தானே விடுபட்டு ஆனந்ததிற்குப் போக்குவிடாக ஆக பணியிட்டுப் பாடும்படியைச் சொன்னவாறு.

ஆதியாய் நின்ற என்பதற்கு - ஐகத் காணநூலுப் பின்ற வென்றெ பொருள் நிகர்க் குத் தோன்றம்; அதவன்று பொருள்; தமக்கு உன்னிடாக நின்ற பாடுகையானே திருவாய் மொழிக்கு முனநூலென்றபடி.

என் தோதியை—தம்முடைய கவிக்கு அவனையே வடிவழகே னற்றவாய் என்கிறது. இங்கே கட்டு ஸ்ரீஸூக்தி—பிடாததை விழிவிட்டுத் தன் வடிவழகைக் காட்டினான்; திருத்தினை பெருத்தால் கூப்பிடுமாபோலே கூப்பிட்டேன், அது கவிபாய்த் தனைக்கட்டிற்று வடிவழகைக் காட்டியாயிற்று கவிக்கு உள்ளுறை கொடுத்தது.” என்று. [பிடாததை விழிவிட்டு—தன் போர்வைகைய நீக்கி எனறபடி.

என் சொல்லி நிற்பனோ?—பெற்ற உபகாரத்திற்குப் பெருகன்றி பாராட்டுதலாகச் சில வார்த்தைகள் சொல்லுவதென்பது உலகவியற்கை; தாம் பெற்ற மதேறாபகாரத்திற்கு கடு பெருப்புமில்லாமையாலே என்ன பேச்சுப்பேசி நன்றி பாராட்டுவதென்று தடுமாடுகிறார்.(க)

என்சொல்லிநிற்பன் என்னினனுயிர்நெருன்றாய் *
என்சொல்லல்லயான்தோனன் இன்கவிபென்பீத்து *
தன்சொல்லால்தானதன்னைக் கீர்த்தித்தமாயன் * என்
முன்சொல்லும்துவுருவாம் முதல்வனே.

(உ)

என் இன் உயிர	என்னுடைய நேறயமான ஆதம் வந்துவானது	தான் தன்னை கோததித்த	தானே தன்னைக்கவிபாடித் கொண்டவனாய்
இன்று ஒன்று ஆய் என சொல்லால் யான் சொன்ன இன் கவி என் பித்து	இன்று தனக்கொரு உந்துவாக என்னுடைய சொல்லாலே காண் கர்த்தாவாகச்சொன்ன இனிய பிரபாதமென்று காட்டிலே பிரஸித்தமாகி	என் முன் சொல்லும் மாயன்	
தன் சொல்லால்	தன்னுடைய உகதிகளாலே	மு உரு ஆம் முதல்கன என் சொல்லி சித்	தரிசுர்த்தியா யிருப்பவனான காரணத்தனைக் குறித்த வதைச் சொல்லித் தரிப்பேன்?

* * *—தானே தன்னைக் களி பாடிவைத்து நான் தன்னைக் களிபாடினதாக உலகில் ப்ரஸித்தமாக்குகரோ! இது என்கொல்! என்று தலைசெய்க்கிறார். பாசும் தொடங்குப்போலே என் சொல்லி நிற்பன்! ஏன்கிறார். கெடுங்காலமாக கிழுகனுய்ப் போந்தகென்னை நிர்ஜோதுக மாக கிஷியீர்த்தபடியை நிறைத்தால் நான் எத்தைச் சொல்லித் தலையில் காள்பாடினதென் னுகிறார். பொருளவ்வாத வென்னைப்பொரு பொருளாகக் கொண்டு என் சொல்லால் பான் சொன்ன பாசாமென்று உலகத்தார் கம்புப்படியாகி, என்னைக் கருவியாகக்கொண்டு தன் சொற்களையிட்டு திருவாய்மொழி பாடியருளின இந்த மஹாகுணத்திற்கு என்ன பாசா மிட்டுச் சொல்வது!

என் முன் சொல்லும்—அவன், முன்னே சந்தையிட, பின்னே சொன்னேன். உபாந் தாயர்கள் சீடர்களுக்கு வேதமோதுகிகக, அவர்கள் ஒதுகிறுப்போலே நடத்தாயிற்றது.

மூவருவாம் முதல்வனே—தான் அபயனக்கும் அநயனக்கும் அந்தர்பாயியாயிருந்து சில காரியங்களைச் செய்ப, அக்காரியங்கள் அவர்கள் தாமே செய்வதாக ப்ரஸித்தமானுப்போலே இத்திருவாய்மொழியிலும் எனக்கு கர்த்தவ்யப்ரஸித்தியுண்டாயிற்று என்கை இந்த வாக் கியத்தின் பாம தாற்பரியம். இக்கேட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்;—“ப்ரத்யாவை ஸ்ரூஷ் டித்து அவனை அகம்பவனம் பண்ணுவிதது தேவர்களுக்கு வெளிச் சிறப்பைப் பண்ணுவிதது ‘அது தன்னை ப்ரஹ்மா செய்தான்’ என்று அவன் தலையிலே பேறிட்டும், அதனுக்கு அந்த ராத்மாவாய்ப் புக்கு வின்று தீபுததூதத்தைப் பண்ணுகித்து ருதான் செய்தானென்று அவன் தலையிலே பேறிட்டும் கிருது பிடிக்கப் பண்ணினுப்போலே தானே ப்ரபந்தத்தைப் பண்ணி நான் பண்ணினேனென்று என் தலையிலே பேறிட்டு எனக்கொரு ப்ரஸித்தியைத் தந்தான். தானே கார்பஞ் செய்த பிறர் தலையிலே பேறிடுகை அவனுக்குப் பண்டே ஸ்வ பாலங்கீகர்த்.”

ஆம்முதல்வனின்வனென்று தற்றேற்றி * என்

நாமுதல்வந்தபுதுந் கல்லின்கவி *

தாமுதல்பத்தர்க்குத் தான் தனனைச்சொன்ன * என்

வாய்முதல்பனை யென்றுமறப்பனே.

(க.)

இவன் முதல்வன்	‘சுருகர்ச்சடகோபனாகிய இவன்	தாமுதல் பத்	முழுக்கூக்களுகது அறபலிக்க
ஆம் என்று	ப்ரபந்தராகுடஸ்தனாகக் கட்	தாக்கு	லாமபடி
தன் தேற்றி	வன்’ என்று திருவள்ளம்பாற்றி	தான் தனனை	தானே தன்னைப்பாடின
என் தாமுதல்	தன் விவகமான தெளிவான	சொன்ன	
வந்த பருத்து	எனக்குப் பிறப்பித்த	என் வாய்முதல்	என் வாக்குக்கு முதல்வனான
கல் இன்கவி	என்னுடைய சாலிலே தானே	அப்பனை	மேற்பகாராகனை
	வந்த பருத்து	என்ற பதப்	எனாதக்காவது மறப்பனே?
	பாமபொக்யமான சொல்	பனே	[ஒருநாளும் மறக்கமாட்டேன்.]
	தொடைகளை		

* * *—அன்பர்களுக்காக என்னைக்கொண்டு தான் தன்னைக் களிபாடின மஹோப காரகனை ஒருகாலாவது மறக்கப்போமோ வென்கிறார்.

ஆம் முதல்வனின்வனென்று—இதற்கு இரண்டு வகையாக நிர்வாணம்; முதல்வன் என் னிறகிது எப்பெருமாளிடத்திலே அக்வயிப்பதாக ஒரு நிர்வாணம். அது ஆழ்வாரிடத்திலே அக்வயிப்பதாக மற்றொரு நிர்வாணம். இந்த எம்பெருமானே ஜகத்காணபூதனென்று தன்

* * *—தானே தன்னைக் கவி பாடிக்கொண்டானாகின் ஓர் ஆச்சரியமில்லை; பாடுகைக் குப் பாங்கின்றியே யிருக்கிற வென்னைக் கொண்டு தப்புதலில்லாமல் கவி பாடின இந்த மஹோபகாரத்தை நான் எவ்வளவு மறக்கமுடியுமென்கிறார்.

“அப்பனையென்று மறப்பன்” என்றவிடத்து நட்டில்—“உபகாரகனுனவனை நான் என்று மறப்பன்? இனி அவன் உபகாரம் பண்ணினால்தான் மறக்கப்போமோ?” என்று (பழைய தெலுங்கு பதிப்பில்) பாடம் காண்கிறது, “இனி அவன் அபகாரம் பண்ணினால்தான்” என்று திருத்தவேண்டும். இருபத்தினுவாயிரப்படியில்—“இவ்வுபகாரம் பண்ணினவனை, இனி அபகாரம் பண்ணினால்தான் மறப்பனோ?” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி காண்க. அப்பன் என்பதற்கு உபகாரகனென்று பொருள். “என்னாகியே தப்புதலின்றித் தனைக் கவிதான் சொல்லி” என்ற விடத்திற்கு எம்பார் அருளிச் செய்வார்—“தான் பாடினானாகின் ஒரு தப்புமில்லாமல் தனைக்கட்டும்; நான் பாடினானாகிலும் வருத்தி ஒருவிதமாகத் தனைக்கட்டலாகும்; இவ்விரண்டுமல்லாமல் என்னை உபகாரணமாகக்கொண்டு கவிபாடாதிற்கர் செய்தேயும் என் லம்பந்தத்தால் வந்த நோஷம் தட்டாதபடி கவிபாடித் தனைக்கட்டினான்.” என்று.

ஒயிலாத் தீவ்னையெனை—ஸர்வஹ்ருதவம் ஸர்வசக்திதவம் முதலானவற்றில் தான் ஒப்பிலாதவனாயிருக்குமாபோலே தீவ்னையில் நான் ஒப்பிலாதவனாயிருந்தேன். அப்படிப்பட்ட வென்னை அடியோடு தீவ்னையின் நாற்றமே பறிபாதவர்கள் பெறும் பேறு பெறுவித்தருளினானே! இஃதென்ன ஒளதார்பமென்று நடுபடுகிறார். ... (9)

சீர்கண்டுகொண்டு திருத்தநல்லினகலி *

கோபடயானசோலலும் காமையிலாமையில் *

ளாலிலாவென்னைதழன்னாக்கி எனளுல்தன்னை *

பார்பாலின்கலி பாடும்பாமனே.

(10)

சீர்கண்டுகொண்டு	உவதருணங்கல்ல் அவகா	வாயு திரவ	தருதியற்ற வென்னைத் தன்னோ
	மிகது	என்ன தன்	டோக்கக கடாவித்த
		அகல	
திருத்த நல்ல	திருத்தமுதறு விலகலுனமாய்	என்னால	அப்படி கடாவிக்கப்பெற்ற அடி
இனகலி	மகரமன பாசரடகலா		யெனைக்கொண்டு
		தன்னை	தன் விஷயமாக
யானகோபட		பார் பரவு தின்	விவ்வுலகம் முற்றும் கொண்டா
சாதுபுதி	தொத்தபாப பண்ணக்க	கல் ப மே	டுபடியான துறிய பாசரவ
பாடுவனம்	சகதி எனக்கிலவாமையாலே	பட்ட	சீனப்பாடுமபரமுருவாராயிரா
			கினரார்!

* * *—தன்னைக் கவிபாடுகைக்குத் தக்க ஆற்றலும் ஆசையுமில்லாத நாத வென்னைக் கொண்டு, உலகமெல்லாவ கொண்டு, அப்படியான பாசரங்களைப் பாடுவித்தது கொண்டு தானே! என்ன என வேர்வா? என வென்கோ, எதுபெரும என வலுபாசர கவிபாட வேண்டாமென்று முந்தறு முன்னம் அவனுடைய திருக்கலையான ஸ்ரீஸூக்தைக் கண்டுகொள்ள வேண்டுகோ, கடன்போன்ற அகருணாகலின் துரு திலகை நான் நந்தவல்லவனே நான் என்கிறார். குணஞ்ஞானமில்லையாகிலும், கல்பனைப்ப நினை நோபெகாரான கவிவை யியற்றும் பெற்றியாகது இருக்கவேண்டுமே; அதவயில்லையே பெனக்கு இவை யில்லாமையாலே கவி பாடுகைக்குத் தருதியற்றவன் நான். இப்படிப்பட்டவென்னை தனைப்போலே தீவ்வுப் பாதபதீகதவ ஸர்வஹ்ருதவாதி குணநிசிடனக்கி என்னைக்கொண்டு உலகமெல்லாம் கொண்

டாடும்படியான பாகைக்கைப் பாடுகித்துக்கொண்டு இப்பாகைக்கைனாலே தன்னைப் பராத் பானாக அபிமானிக்கின்றானே! என்று உன் குழைகின்றார்.

இரண்டாமடியின் முடியில், "நீர்மையிலாமையில்" என்பதற்கு 'யோக்யதை யில்லாம லிருக்கச் செய்தேயும்' என்று பொருள். அனற்க்கே இதனை ஏழாம் வேற்றையாகக் கொண்டு, நீர்மையிலாமையில் ஏர்விலாவென்னை—யோக்யதையின் அபாவததில் ஒப்பற்றிருக் கிறவென்னை என்று பொருள் கொள்ளவுகாம். ஒப்பற்ற அயோக்யனை உன்றபடி. இது ஆராயிரப்படி சிர்வாஹம். (௫)

இனகலிபாடும் பரமகலிகளால் *

தனகலிதான்தன்னைப் பாடுவியாது * இன்று

நனகுவந்தென்னுடனாக்கி என்னுல்தனனை *

வனகலிபாடும் என்வைகுத்தநாதனே.

(சு)

என் வைகுத்த நாதன்	பரமதநாதனான எம்பெருமான்	இன்ற நன்கு வந்த என்	இப்போது எனக்கருள் செய்ய வேண்டுமென்ற வந்த என்
இன் கலி பாடும்	மஹாமன கலிகளைப் பாடவல்ல	உடன் ஆகி	னைக்கருவியாகக்கொண்டு
பரம கலிகளால்	முதலாழ்வார்களாக் கொண்டு	என்னால்	என் வாயிலாக
தன் கலி தான்	தனக்குத் தருதியான பாகைக்க	தனனை வன் கலி	தன் விஷயமான சிறந்த பாக
தன்னை பாடுவியாது	நாததான் பாடுகித்துக்கொள் ளானவ	பாடும்	களைப் பாடிக்கொள்கின்றான் !.

* * *—தனக்குச் சில பாகைக்கை வேறுமானால் அவற்றைப் பாடவல்ல மஹாகலி கள் பலருமுண்டே; வயாஸபாசாவாய்மீகிப் ப்ருதிகளான மஹர்ஷிகளும் முதலாழ்வார்களும் முண்டாயிருக்க, அவர்களைக்கொண்டு கலி பாடுகித்துக்கொள்ளாதே என்னைக் கருவியாகக் கொண்டு கலி பாடுவதே பென்று தலைசெய்க்கின்றார்.

இன் கலி பாடும பரமகலிகளென்பதற்கு ஸம்ஸ்கிருத கலிகளையும் தமிழ்க்கலிகளையும் அர்த்தமாகக் கொள்வா. வயாஸபாசாவாய்மீகிப் ப்ருதிகளான வடசேர் கவிவார்களும் முதலாழ்வார்கள் திருமழிசைப்பிரான் போலவாரான செந்தமிழ்க் கவிவார்களமுண்டா யிருக்க, அவர்களைக்கொண்டு தனக்கு வேண்டிய பிரபந்தங்களை எவ்வளவும் பாடுகித்துக் கொள்ளலாமே, அது செயயாதே என்னைக்கொண்டு கலி பாடுகித்ததுக்கொள்ளாததே ப்ர யோஜனமாகவந்த, தான் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனான பெருமையை எனக்குத் தேற்றுகித்து, வைகுநாதநாதனென்று என் வாயினுற் சொன்னவெழுதியத் தன்னை வைகுண்டநாதனாக நினை யாதவனாய், என் பாட்டினாலேயே தனக்கு வைகுண்டநாததவம் விததித்ததாக நிகர்க்குமவ னாய் இப்படி பாடுகித்ததுக்கொண்டானே, இது என்ன நீர்மை! என்று உருகுகின்றார்.

முன்றாமடியில், நன்கு வந்த, என்றும்; நன்கு உவந்த என்றும் பிரிப்பர்.

(சு)

வைகுத்தநாதன் எனவல்லவீனைமாய்க்தற *

செயகுநதனானனையென்னாக்கி என்னுல்தனனை *

வைகுத்தனாகப் புகழவண்ணங்கலி *

'செயகுநதனானனை எனகாள்சித்தித்தநாவனே.

வைகுத்தநாதன்	பரமதநாதனான எம்பெருமான்	குத்தன்	பரிசுததி பெற்றவனாய்
என் வல் வீனை	என்னுடைய பாடல் பாகைக்கை	தன்னை என்	என்னுடே ஒரு நீராகக் கலந்த
மாய்க்து அற	தொலையுமபடி செய்வனாய்	ஆகி	
செய்	(அகனல்)		

என்றால் தன்னை வைகுந்தன் ஆக புகழ வண தீம் கவி	என்னைக்கொண்டு தன்னை வைகுண்டபதியாகப் புகழும் படி உதார மதுரங்கனான பாசுரங்களை	செய் குந்தன் தன்னை செய்திதது எககான் ஆவன்	செய்யுமபடியான உபகாரஸ்வ பாவமுடைய தன்னை அறஸகதித்து எப்போது தருபதி பிறப்பது
--	---	---	---

* * *—என்னைக்கொண்டு பாம்போக்யமான கவிதைப் பாடுகித்துக்கொண்ட பாம்போபகாரத்திற்கு இவனைக் காலமுள்ளதனையும் அநுபவித்தாலும் தருபதி பெறமாட்டேனென்கிறார். * அபர்வதுமமராகளதிபதியாயிருந்தவைதது சிதபஸஸாரியான என் பக்கலிலே வந்து மேல்கிழாகின்றானே!, என்னுடைய வங்கினைகளையெல்லாம் போகவி அதனால் குந்தனென்னும் திருநாமதையுடையவனாயினானே!, என்னைத் தன்னைப்போலே துயனாக்கி என்னைக்கொண்டு தன்னை வைகுண்டநாதனாகப் புகழச்செய்து அதனால் தான் ஸந்தஷ்டனாகிறானே! இந்த நீர்மையை நான் எத்தனை நான் கிந்தித்தாலும் தருபதிபெறக் கூடியதாக இல்லைவே; என் செய்வேன்! என்றாராயிற்று.

இப்பாட்டின் குந்தன் என்பதற்குப் பலபடியாகப் பொருள் கொள்ளுவர்கள்; கூறாது: கூறாது: கூறாது' என்று ஸதஸ்காமமாதலால் குந்தனென்று திருநாமஞ் சொன்னபடியாகலாம். அத்திருநாமத்திற்கு சங்கராசாரியர் உரைத்த பொருள்—(1) குந்தமலர்போல் அழகான அக்கமுடையவர்; ஸ்படிகம்போலத் தெளிவாயிருப்பவரென்க. (2) பாசுரமாவதாரத்தில் பூமியைக் கசப்பருகரு யாகதஷ்டினையாகக் கொடுத்தவர். (3) பூமியை சுஷ்ணியர்களில்லாமற் கண்டித்தவர் என்று. இதற்கு பட்டர் அருளிச்செய்த அர்த்தமாவது—ஞானம் வைராக்யம் முதலிய முறபடிகள் ஏறினவர்களுக்குப் பாபகதிபாறுஞான பாம்பக்திகளாகிய மேற்படிகளைக் கொடுப்பவர் என்று. வடமொழியில் கூறாமென்று ஆயுத விசேஷத்திற்குப் பெயராதலால், வங்கினை மாய்ந்ததச் செய் குந்தன்— விசேஷநினைனம் செய்ய வல்ல ஆயுத விசேஷத்தையுடையவனென்றுபார். (இரண்டாமடியில்) செய்கும, தன்தன்னை என்றமாம்.

வண்ணங்கல் என்றவிடத்து, வண் டீர் கவி என்று பதவிபாகம் சீர் என்று இனிமை.

ஆவனேவா தீயங்கை எம்மீரானபுகழ் *

பாலின்னீர்முற்றும் கலந்தபுகழும் *

எல்லாவென்னைததனென்கி எனனொலதன்கை *

சீர்பெறவினகவி சொன்னதிறத்தக்கே.

(அ)

எவ்வு இவ்வா என்னை தன் ஆகவி	தருதியற்ற வென்னைத் தன் னோடொகக வருன் செய்த	ஆழ் அமகை எம்மீரான புகழ்	சகரபாணிபான நாத எம்பெரு மானுடைய திருப்புகழை
என்றால் தன்னை சீர்பெற இன் கவி சொன்ன திறத்தகரு	என்னையித்த தன் விசேஷ தில் சிதபுண்டார்ப்படி இனி ய பாசுரங்களைச் சொன்ன படிக்கு	பாலின்னீர்முற் தும் கலந்த புகழும் ஆர வென	மணனினைனம் உம வினை னானாம சீர்ப்பதிவினை னாம் முனற் சகரந பகத கொககாலம் நான் திருபதி யடைவேனே

* * *—என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுகித்துக்கொண்ட இந்த மதுரஞ்ஞாதத்திற்கு உபபதிபூதியுமுள்ளருடைய சக்தியையப் வாக்கு முதலிய உபகாரணங்களை யும் காரணெனவேனென பெற்று அநுபவித்தாலும் தருபதிபெறமாட்டேனென்கிறார்.

இங்குமங்கும் திருமாலன்றியின்மைகண்டு *

எங்ஙனே வண்குருகூர்ச்சடகோபன் *

இங்ஙனேசொன்ன ஓராயிரத்திப்பத்தும் *

எங்ஙனேசொல்லிலும் இன்பம்பயக்குமே.

(கக)

இங்கும் அங்கும்	{ திவ்விபுதியிலுண்டான ஆசா யண வேளையிலும் அவ்விபுதி யிலுண்டான கைக்காய தசை யிலும்	அங்ஙனே வண் குருகூர், சட கோபன்	அங்ஙண்ணமாகவே விரும்பவ ரான ஆழ்வார்
திருமால் அன்றி இன்மை கண்டு	{ வக்ஷிப்பதியல்லது வேறொருவர் உத்தேசயரவ்வாமையையற தியிட்டி	இங்ஙனே சொன்ன ஓர் ஆயிரத்தி இப்பத்தும்	இப்படியருளிச் செய்த ஆயிரத்தான இப்பதிகம்
		எங்ஙனே சொல் விலும்	எப்படிச் சொன்னாலும்
		இன்பம் பயக்கும்	ஆனந்தாவஹமாகும்.

* * *—இஹலோக பரலோகங்களிண்ணிலும் திருமாலல்லது தஞ்சமிக்ளை பென்ன
மிடத்தை யநுஸந்தித்து, (அதாவது) ஸாதகாதுஷ்டானவேணியோடு பவாதுபவவேணியோடு
வாசியற இவ்வாத்மாவுக்கு திவ்யதம்பதிகளே தஞ்சமென்று அநயனாயங்கொண்டு அந்த
ப்ரதிபத்தியே வடிவெடுத்திருப்பவரான ஆழ்வார் தம்மைத் திருவாய்மொழி பாடுவித்தருளின
இம்மஹோபகாரத்தைப் பற்றிப்பேசின இத்திருவாய்மொழி அந்நகுதபமாகவோ ஸந்நகுதப
மாகவோ எப்படி யநுஸந்தித்தாலும் இன்பம் பயக்குமென்று இதனையே பலனாகச் சொல்
லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று. (கக)

ஆழ்வா திருவடிகளே சரணம்.

சம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழியில் ஏழாம்பத்து ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி உரை முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ:

ஏழாம்பத்து—பக்தாந் திருவாய்மொழி—இன்பம் பயக்க.

உரையவதானாக:—எப்பெருமானை தம்மைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவதற்கு
கொண்ட பேருதவிக்குக கைம்மாறு ஒன்றுக் காணுமே தடுமாற்றினா கீழ்த்திருவாய்மொழியில்.
இப்படிப்பட்ட இவருடைய தடுமாற்றத்தை யாற்றாததற்காக எப்பெருமான், ஆழ்வார் நீர்
ஏன் தடுமாறுகின்றீர்? நீரும் ஒன்று செய்து கொஞ்சாறல் தீர்த்தவராய்ப்படி பண்ணை காம் கருதி
யிருக்கின்றோம்; பண்டு திருவயோதையையிலே காம் ருசலவர்கள் வாயாலே ஸ்ரீராமாயணம்
செவிகாத்தினோமென்று கேள்விப்பட்டிருப்பீரே; அப்படியே திருவாறனங்கையிலே திருவாய்
மொழி கேட்பதாகப் பார்த்திருக்கின்றோம். ஆனால் ஸ்ரீராமாயணம் கேட்டபோது காம்
பிராட்டியைப் பிரித்திருந்தோமாதலால் தனியேயிருந்து கேட்டேமென்று ஒரு குறையுண்டு,
இப்போது அப்படி யனைக்கே காமும் கம் பெண்டுகளுமாயிருந்து கேட்க அறதியிட்டிருக்க
ின்றோம்; நீர் அங்கே வந்து திருவாய்மொழி கேட்பதது ஒருவாறு கொஞ்சாறல் தீர்ப்பெற
லாமே பென்று பணிக்க, அதுகேட்ட ஆழ்வார், என்னக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடு
வதற்கொண்ட உபகாரத்தளவோடு திவ்யராம அதுகேட்கவா பாரியா கின்றானே! இது

என்ன மஹோபகாரம்! எனது உலகை தலைமண்டை கொண்டு அந்தத் திருவாறன்வினைத் திருப்பதியிற் சென்று திருவாய்மொழி கேட்பித்தவாதே கைக்கர்வந்ததச் செய்பப் பாரிக் கிருர் இததிருவாய்மொழியினாலே. (*)

இன்பம்பயக்கவெழில்மலர்மாதரும் தானும் இவ்வேழுலகை *
இன்பம்பயக்கவினிதுடன்வீற்றிருந்து ஆள்கின்றவெங்கள்பிரான் *
அன்பற்றமர்ந்துறைகின்ற அணிபொழில்சூழ்திருவாறன்வினை *
அன்பற்றமர்ந்துவலம்செய்து கைதொழும்புளகளுமாகுங்கோலோ. (க)

எழில் மலர் மாத ரும் தானும்	} அழகிய தாமரைமலரிற் பிறகத பெரிய பிராட்டியாரும்	தானும்	அன்பற்ற அமர்ந்த	} மிகவும் திருவுள்ளமுடைய வர்த து உறைகின்ற	} திகிற
இன்பம் பயக்க	பரஸ்பரம் ஆனந்தம் மேலிழை படியாக		அணிபொழில்	} அழகிய சோலைகள் சூழ்கத சூழ் திருவாறன்	} திருவாறன் வினைத் திருப் பதியை
இனிது உடன் வீற்றிருக்க	} இனிமையோடு கூட வெழுந் தருவியிருந்து		அன்பற்ற அமர்ந்த	அன்போடு பொருந்தி	
இவ்வுலகை	இவ்வுலகைகளையெல்லாம்		வலஞ் செய்த	ப்ரதக்ஷினம் பண்ணி	
இன்பம் பயக்க	} இனிமையுற அடிமை கொண் டருளா திகிற		கைதொழும்புள	கை தொழும்படியான காதல்	
ஆனந்தம்	டருளா திகிற		கரும ஆகும்	கரும ஸகிபிக்குமோ?	
எங்கன் பிரான்	எம்பெருமான		கொல்		

* * *—எம்பெருமான் பிராட்டியோடு கூடி ஆனந்தமயனாக எழுந்தருளியிருக்குமிட மான திருவாறன் வினைவினே அதுபலித்த அடிமை செய்யுங்காலமுந் ஆருமோ வென்கிருர். ஸம்ஸாரி சேதனர்கள் எம்பெருமானோடு சேர்ந்த ஆனந்தமனுபவிப்பதபோல, அவ்வெம் பெருமான் தானும் பிராட்டியோடு சேர்கதே ஆனந்த மனுபவிக்கப் பெறுகின்றனென்பது முதலடியிற் போதரும்.

“இவ்வேழுலகை இன்பம் பயக்க” என்றவிடத்திற் று—; மாதாபிதாக்களிரவரும் சோகிருந்து பரியப்புக்கால் பாணிகளுக்கு ஒரு குறைவுகளும் பிறவாததே. ஆக, திருவரு மான சேர்த்தியாலே தவறுக்கு ஆனந்தமுண்டாக, அச்சேர்த்திடக் காண்வாயலே லோகத்துக்கு ஆனந்தமுண்டாக அது தன்னைக் கண்டு, ப்ரஹ் பரங்குடிக்கக் கண்டுகக்கும் தாவப்போலே திவர்களுக்குண்டான ப்ரீதியைக்கண்டு அத்நாலே தவறன் இனிடையிரப் பர்களாயிற்று.”

திருவாய்மொழி கேட்கைகருப் பாக்காயிருப்பதோரு தேசம் பெற்றோமென்று பெருப்பேறு பெற்றாப்போலே கிருமபி எழுந்தருளியிருக்கிற தேசமென்பது தேசனற “இனிதுடன் வீற்றிருந்தானகன்ற” என்கிருர். இப்படிப்பட்ட பெருமான் அவ்விடத்தி லிருப்பை ஸ்வயம்ப்ரபோஜனமாகக் கருதி, அவதாரங்கள் போலே தீர்ததம் ப்ரஸாதியாதே கிதயவாஸம் பண்ணுமிடமாகப். அவன் தன் கிபூதியோடே விருந்து திருவாய்மொழி திருச் செகி சாத்துகைககிடான பாப்பையுடைய பூர்பொழிவாலே குழப்பட்டதான திருவாறன் வினைபை ப்ரதக்ஷினம் பண்ணி கமஸ்கரிகரும்படியான காலம் என்றோ வென்றாயிற்று. (க)

ஆருங்கோலனுமொன்றின்றி அகலிடம்முறறவும் ஈரடியே *
ஆகும்பரிசுரிந்த திருக்குறளப்பனமாந்துறையும் *
மாகம் திகழ்கோடிமாடங்கள்சீடு மதின்திருவாறன்வினை *
மாகந்தீர்கொண்டுதுவிவலஞ்செய்து கைதொழக்கூடுங்கோலோ. (உ)

ஐயம் ஒன்று இன்றி ஆகும் கொல்	(மமது மகோரதம்) சிவ்ஸக்தேஷம் மாக விரித்திருமோ?	கொடி மாடங்கள் } கொடிசட்டின மாடங்களையும் கீழ் மதின } கொடிய திருமதின்களையும் முடைத்தான
அகல் இடம் முற்றவும்	விஸ்தீர்ணமான உலகங்களை வரம்	திருவாறன் விளை } திருவாறன் விளையிலே சிறத்த மா கத்தம் நீர் } பரிமளம் பொருத்திய தீரத் கொண்டு தூவி } தததைக்கொண்டு தூவி
ஈர் அடியே ஆகும் பரிசு நிமிரத்த	இரண்டடியிலேயே அடங்கும் படி வளர்த்தருளின	வலம் செய்து ப்ரதகிணம் பண்ணி
திரு குறள அப்பன் அமாகது உறையும் மாகம் திகழ	ஸ்ரீவாமனமூர்த்தி விருகி வரத்திகழுகிடமாய், பெரிய ஆகாசத்தனவும் ஒவகி விளங்குகிற	கை தொழ கடும் } அஞ்ஜலி பண்ண கொல் } கேருமோ?

* * *—“ஆருகுகொல் ஐயமொன்றின்றி” என்கிறகிற ஆழ்வாருடைய மகோரதமாகவுமாம், திருக்குறளப்பனுடைய மகோரதமாகவுமாம். பாட்டின் முடியிலே “கைதொழக் கூடுங்கொலோ” என்றிருப்பதனால் ‘ஆருகுகொல் ஐயமொன்றின்றி’ என்பது புகருத்தமாகாதோவென்னில், ஆகாது; முதலில் ஈரமாய்மமாக மகோரதித்து, மேலே விவரிக்கிறபடியென்று கொள்ளலாம். வாமனமூர்த்தியின் எண்ணமாக அர்வயிக்குமிடத்தில் இந்த சங்கைக்கே ப்ரணத்தியிலை. அகலிடம் முற்றவும் ஈரடியான அளக்க ஆருகுகொல்! என்கிற ஐயமின்றியே நிமிரத்து அளங்கானென்று கொள்க.

மாகம் திகழ—ஊராவழி என்கிற வடசொல் மாகம் என்றுகிடக்கிறது. எர்பெருமான் திருவடிகளாலளந்த ஆகாசப் பாப்படங்கலும் கிபாபியாவின்றன்ன கொடிகளையுடைத்தான மாடங்களையும் ஓவகியிருந்துள்ள மதின்களையுமுடைத்தான திருவாறன்கிணைய சந்தனகர்ப்பூராதிக் கூகத்ததாவ்யவாஸிதமாய ஓரிசிறளமான நீர்கொண்டு தூவி வலஞ்செய்து கைதொழும் பாக்கியம் வாய்க்குமோ! என்றாயிற்று. ஊராவழிமென்ற வடசொல் மாகத்த மென்று திரிந்தது.

இத்த திருவதேசத்திறகு ஈரகளாசானநார்த்தமாக எழுந்தருளார் பெரிசார்கள் ஆழ்வாருடைய இப்பாரிப்புருகிணங்கு கூகத்தசந்தனச சேற்கறத் திருமதினிலே தூவி வழிபாடு செய்வது வழக்கம். ... (உ)

கூடுங்கொல்வைகலும் கோலித்தணைதுகுதனைககோளரியை *
ஆடும்பறவைமீசைக்கண்டு கைதொழுதன்றியவனுறையும் *
பாடும்பெரும்புகழ்நான்மறை வேளலியைநதூறங்கம்பனினாவாழ் *
நீடுபொழில் திருவாறன்விளைதொழ வாய்க்குகுகொலிச்சலுமே. (ங.)

வாகலும் கூடும் கால்	(மமது மகோரதம்) உகாசம் கிணைவேறப்பெறுமோ?	பாடுமபெரு புகழ் கால் மறை ஓவது வேளலி கூற ஆச கம பண்ணினா வாழ்	உககப பாடபடங்கிற மிகக் புக ழையுடைய பாணகு வேதல் கிணை பங்கமநூராவழி கங்கிணை, சிவகந முத லான ஆறவககிணை கொடுவே மிகப் பரிசுமள வககக வரமமமாய் பெரிசொல்கிணையுடைய தான
கொலித்தனை மதுகுதனை	ஆயா திலவஹம் மஹாகடப நாசாசை		
கோள அரிசை	மிடுகதனை காலி வளமாய் பயிடுருமாய்		
ஆடு பறவைமீசை கண்டு	வேறநிலையுடைய கருடனமேலே கவரத்	நீடு பொழில்	திருவாறன்விளை பெரிசொல்கிணையுடைய
கைதொழுது அன்றி	அஞ்ஜலிபண்ணி அவளவேயல்லாமல்	திருவாறன்விளை சிவகந முத	திருவாறன் விளைபதினைய எப்போதும் தொழுதுகொண டையிருக கம்படியான மாக பம் வாய்க்குமோ?
அவன் உறையும்	அப்பெருமான் தீதாவரனத் பண்ணுகிடமாய்	வாய்க்குகுகொல்	

* * *—பாட்டின் முடிவிலே “வாய்க்குவகொல் சிச்சலா” என்றிருக்கச்செய்தேயும் தொடக்கத்தில் “கூடுக்கொல் வைகலும்” என்றது ஆதாரகையதையும் விரைவு மிகுதிபுயங்காட்டும், அங்குறையும் பெருமான் பக்கனிலே விளங்கும் ஆச்சரிதவாத்ளவத்தைக் கண்டு கோவிந்தனை என்ஞர்; விரோதிகளினமிடுக்கைக் கண்டு ‘மதுகுதினைக் கோளரியை’ என்ஞர்.

“ஆடும் பறவை பிசைக்கண்டு” என்ற சொல் கையதை கோக்கி கம்பின்னை யருளிச் செய்யும் விசேஷாரத்தம்—திருவாரணங்கிளைப உததேசப்பாசுக் கொண்டு எம்பெருமானை அங்கே காணவேணுமென்று காய் அவனிடத்தேடிச்சென்றால், அவன் திருநகரியை உததேசப் பாசுக்கொண்டு இங்கே காணாமக் காணவே னுமென்று ஆடும் பறவையிசையேறி வருவனே; அன்னவனை நடுவழியிலே கண்டு—என்று.

கைதொழுதன்றி—கைதொழுவது மாதநிபேயனவயல என்றபடி. வேதாதயலா பார்க்கும் பஞ்சமஹாயஜுநபாபலாசகனும் காமுரிட லென்கிறத முனமுமடி. (க.)

வாய்க்குங்கொல்சிச்சலாமெப்பொழுதும் மனத்திங்குநனைக்கப்பெற *
வாய்க்கும்பும்கும்பும்குஞ்சென்கெனும் வயல்குழந்திருவாரணவினை *
வாய்க்கும்பெரும்புகழமுவுலகீசன் வடமதுரைப்பிறத்த *
வாய்க்கும்மணிநிறக்கணண்பிரானறன் மலரடிப்போதுகளே. (ச.)

வாய்க்கும் கரும் பும் பெரு செகெ லும் வயல் குழ	செழந்த கரும்புகளும் ஒவ்வ செவ்வகதகநுமான கழனிதள குழப்பெற	வாய்க்கும் மணி சிதம்	அதுபவக்க வாய்தத நீலாதனம் போன்ற சிறததைபுடையனு
திருவாரணவினை	திருவாரண வினைப்பதியிலே,	கண்ணாரான் தன் மலர் அடி போது கன்	நீலாதனம்பகவானுடைய வகவிதமான திருவடிததாமரை சின்
வாய்க்கும் பெரு புகழ்	வாய்தத மிகக் கொதவையுடைய யவனும்	எய்க்பா ரதா சுவாக மனதது கினைக்க சபற	உடைவீடின்றி புகழேயிருந்தது மனத்திலே கினைக்குமபடிபான பேற பெறதறகு
மு உலகு ஈசன்	முவுலகவகளுக்கும் ஸ்வாமிபும்	சிச்சலும் வாய்க சுர கொல்	எப்போதும் பாசியும் வாய்க குளே
வட மதுரை பிறத்த	வடமதுரையில அவதரித்தவ னும்		

* * *—திருவாரணங்கிளையிலே சென்று அதுபவிகக ப்ராப்தியிலையாகிலுமாகுக்; அவரு நின்றருளின எம்பெருமான திருவடிகளை இங்கேயிருந்தாகிலும் நிரந்தரமாகச் சிந்தனை செய்யும் பாக்கியம் வாய்க்குமோ வென்கிறார். நீச்சலும் என்று சொல்லி, பின்னை எப்பொழுதும் என்கைக்குக் கருதது என்னென்னில; இவரு ஈடு காண்கின்;—“நிதபாக்விதேறாதாம் போலே ஒரு காலவிசேஷத்தினையாய்ப் போகவெண்ணுத; எல்ல வவஸ்தைகளிலுமுண்டாக வேணும்” என்று. ஒருவர் நிதபம் அக்கிதேறாதாம் பண்ணுகொன்றால் இவரும் பகலும் அதுவே தொழிலாக இருக்கிறாரென்பதிலேயே; ஒரு காலை ஒரு சிறுபோது அக்கிதேறாதாம் பண்ணினாலும் நிதபாக்விதேறாதியென்ற பெயர் வந்திருக்கின்றே. அப்படியாகாமே அவதாரமும் நினைக்கப்பெறவேணுமென்கிறத மனத்திற் க—சங்கு என்று பிரிக்க. உததேசப்பாசுனதென்றை அதுபவிப்பதற்குட்டிலுமா அதுபவிகக மனோரதிக்குள்ளே நன்று என்பதை இவரு கம்பின்னை மிக அறகாக விவரித்தருள்கிறார்; “உததேசப்பாசு” இவ்வாய் வக்தொகெ உததேசப்பாசு பதிநாஸம் ந விருத்த தவதாஸ்கித தீ வகா—தூகதாவபி ஜாதாயாம் தவதகதோ மே மனோரத, பதிநாசம் ந விருத்த தாவதாஸமி க்ருதி னதா.’

என்கிற ஜிதந்தாச்சலோகம் இங்கு ஸம்பமமாக கிபாக்கியானிக்கப் பெற்றுள்ளது. "காட்டார் மகோத மென்றும் அநுபவமென்றும் இரண்டாககிறே சொல்லிப் பேருவது" எனக்கு இதெல்லாம் வேண்டா; இரங்கோத மாதத்தாலே கருதக்குதயன் நான். சரீர ஸம்பந்தமற்றதுப் பாம்பதத்திலேயேயும் ஏற்றமாக அநுபவிக்ருபதிற்காட்டில் நான் பேருக நினைத்திருப்பது இக்கையே" என்கிறாட்டு ஸ்ரீஸுத்திகள் ஸரிக்கதககன. இங்கு, இஃகா லாறறுக்குடி கம்பி பெண்பாசொரு பாம்பக்கருடைய இதிறானமொன்றா அருளிச்செய்யப்பட்டுளது அவர் திருநாட்கன்றோதும் கோயிலுக்கு வந்து பெருமானே ஸேவித்ததுப் போவார். போனல், மீண்டு திருநாள் உருவளவு அகையே போதுபோக்காக ஸ்மரித்துக்கொண்டிருப்பாய் அவர் தூறு வடஸ்ஸார் புருகையாலே பலதூயி பிறந்து திரு முகைத்திருநாளில் பெருமாள் புறப்பட்ட ருள்கக்கு உதவவந்து புராப்பெற்றார். பெருமானும், தேடி உருள்க காணைய 'கம. இஃகாறறுக்குடியான வந்திலன், கம கண்ணுல மல்லலோ' என்று திருவுள்ளமாணாய் தவர் தாய் ஆளுதிருநாளிலே ஸேவித்திருக்கச் செய்தே 'காம் உனக்குச் செய்வலென்டுவெறன்?' என்று கேட்டருள, தேவரீர் தத்தருளின சரீரதைக்கொண்டு போக்காரியல் கொண்டேன்; இனி போகருவாததுக்கு போக்பமாகாதபடி போ ஜித்தது' என்ன வாய்! மெய்யே யினைததாய்கில் இங்கனே யித' என்றருளிச் செய்தார். பெருமான் கநிலில் திருவாசதுக்கவவருகே பெருந்தருளங்காட்டில் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார்". (ச)

மலராடிப்போதுகளென்னெ ஓசத்து எப்பொழுதுமிருத்திலணங்க *

பலரடியார்முன்பருளிய பாம்பணையப்பனமாநதுறையும *

மலரில்மணிநெமோடங்கள்ரீடு மதிளதிருவாறனவீன *

உலகமலிபுகழ்பாட கம்மேல்வீனையோனறுகிலலாகேடுமே. (ரு)

மலராடி போதுகள் என் னெருசத்து எப்பொழுதும் இருத்தி வணங்க	{ பரமபோகயமான திருவடித தாமரைகளை எனது நெளனிலே அகலாததும் திருகருமபடி பணனி	மலரில மணி நெடு மாடகை ரீடு மதிள்	{ (தேவர்கள் வாழாதது) புஷ்பம் பகலோடு கடன மணிமயமான வளவின் மாடம் கிளையும் கெடிய திருமதிசாக்கைய முடைத்தான
பலா அடியார முண்பு அருளிய	{ மதறம்பல பகதாக்க திரு கச்சித தேயும அகலக்காத முனை பணகத கருவ பணனி	திருவாறன்வீன உலகம் மலி பகடி	{ திருவாறனவீனப்பதியினுடைய உலகமென்கம சிறந்த திவ்ய நீர்த்திகள்
பாம்பு அனை அப்பன அமாசுறு உறை யும்	{ அனைதசாயமான எம்பெரு மான் உகந்த வாததிகருமிடமாய்	பாட கம மேல்வீன ஒனறும கிலகா கெடும்	{ பாடினவாழியு கமமேதகாள் பாலகன ஒன று மசாடபடாதபடி எஸ் லாம் தொளிக்போம்.

* * * — அடியார்கள் அநுபவிகளைக்காக அகந்தசாயியலவன் வாததிகற்ற திருவாறனவீனயினுடைய பெருமபுகளமுட்பாட, கா லாப்பொன்றா அவரே தெரிண்கொழிய மென்கிறார்.

[பலரடியார் முன்பருளிய] இவ்விடத்து கட்டு ஸ்ரீஸுத்திகள் பரம போக்பமானவை;—
"ஸ்ரீ வேசம்பாளபகவான் ஸ்ரீ வால்மீகே பகவான் ஸ்ரீ பாசுபகவான் * இன்கனி பாடுப் பாம
கவிகளென்று சொல்லப் படுகிற முகனாழ்வாய்களெல்லாருமுண்டாயினக்க, என் பககளிலே
விசேஷகடாசுபய பண்ணுவதே! [ஸஹ சூக்தைத கவதா ஹதலகைவெக்து] முதலிக

எனவாருயிருக்கச்செய்தே திருவடி பக்கலிலே விசேஷபாஷம் பண்ணினுப்போலையா
யிற்று பலருமுண்டாயிருக்க இவரை விஷயீகரிதற்படி.”

இங்கு ஆழ்வாளுடைய அற்புதமான இதிலாஸமொன்று (சட்டில்) காட்டப்பட்டுள்ளது. கேண்மின்; அக்காலத்திலே அரசாண்டிருந்த சோழாரசன் கைஞ்ணவ தரோஜி பாகையாலே ஆக்காக்குள்ள விஷ்ணுப் பிம்பத்தை யெடுத்தது எடுத்தவிடவேணுமென்று முயன்றபோது அவனுக்கு இஷ்டமானவர்கள் ‘பந்தாஸூர்வகமாக’ பாதவிடை செய்வப்பட்ட விஷ்ணுபிம்பங்களை யழியச்செய்தால் ஊருக்குப் பெருதத திரு விளைய’ என்று சொல்லி, அதுகேட்ட சோழன் ‘அந்த பாதவிடைகளில் தெய்வசக்தியை உதவாமை பண்ணியழியச் செய்வோம்’ என்று நிச்சயித்தது ஒரு ப்ராஹ்மணனுக்குப் பணக்கள் கொடுத்த ‘நீ சுஷ்மஸ்தா ஸ்துதமிடடுக கொண்டு உதவாமை பண்ணு’ என்று ஆஜ்ஞாபிக்க, அவனும் தவயதேசகர்களிலே சென்று அப்படியே அதருச்சுபாஞ்ஜகமிட்டுக்கொண்டு உதவாமை பண்ணி பகவத விசுஷயங்களைக் கடலிலே எறிததெரிகிற செயதிகை வந்தெருவாடா திருச்செவியாததி ‘நாய நெடுநாளாக இத்திருவாய்க்கம் பெரியகோயிலை விடாதே கோகதிகொண்டு போகுகளும்; இவையிடத்துக்குப் அழிவுவருபபடி ஆஸூர்வகமாக மேலிடாநின்றத; இவியேன செயவ வேண்டுமென?’ என்று விவாகுலப்பட்டுப் பெரியகமயியேயே கெடுத்திருக்க, ‘நான் பெரு மாளுடைய திருவெயிலிலே ஒரு ப்ரதக்ஷணம் வரும்படியாக உபயுடைய சிஷ்யர்களின் ஒருவரை என் பின்னே அனுப்பவேணும்; என் பின்னேவா? வினாவுள் ‘ஒருவனின்னே போகுகளும்’ என்று தன்னெஞ்சில்படாதே சிழம்போலே என்னை பின்செலபவகை இருக்கவேணும்; அப்படிப்பட்ட ஒரு சிஷ்யனைப் பாததனுப்பு’ என்று பெரியகமயி திருவாய்மவர்களுக்குள், இப்படிப்பட்ட ஆதமருணபரிபூர்ணான சிஷ்யர் ஆயவாஸூர்வகமே என்பத உலா யவாக்கு கன்கு தெரிந்திருந்தது இதனைப் பெரியகமயி திருவாய்க்கிலுள் வெளியிடுகிற வேறு மென்றெண்ணிக்கொண்டு நயபியை கோகதி ‘இப்படிப்பட்ட சிஷ்யர் இலக்டதநில இப்படி தாகத் தெரியவில்லையே’ என்று சொல்லி நிறக, ‘நயகாசகதாபுலகளை அனுப்பவாக்காதே?’ என்று நயபி நியமித்ததுள், அருகிலிருந்த ஆழ்வான் இதைக்கேட்டு ‘நயபிகள் நய அஸூபததி னுண்மையை இங்கனையற்றது பல சிஷ்யர்களின் முன்னே இப்படி யருள்செய்யப்படி யான பாக்கியம் பெறவேயே! என்று பெருமகிழ்ச்சியடைந்து, நயபிகளை திருவள்ளப் படியே பிரகடிக்ஷித்ததிறகுப் பின் சென்றார், “பலாடியார் முன்புளிய” என்று வி. ததிறகு இது மிகவும் பொருத்தமான இதிலாஸம்

ஒன்றுநில்லாகேடும்முற்றவும் தீவினையுள்ளித்தொழும்ன தொண்கா *
அனறங்கமாவென்றுருப்பினிங்களை அணிநெடுந்தோள்புணர்தான *
என்றுமெப்போதுமென்னெஞ்சம்துதிப்ப உள்ளேயிருக்கின்றான *
நின்றவணிதிருவாறன்னினையென்னும் நீண்காம சுவை.

[30]

அன்று அகரு	முன்பொரு காலத்தில்	பொரு	தொலாஸம் அனுசரித
அமா வென்று	புசாவே உதறிப்போது	ஒளி தாவின	அத்ய திருவாறன வினை
புருப்பினி நகலாக	ருகம்ணிப் பரட்டயபுணைய	வினை உருவ	யெனதே தாகத மூலா கக
அணி செது தொன	அலங்காரங்களால் பரம உபாக	நினைக்கம் கக	தருத
பணாதான	பமாள திருத்தொன்களை	தொன்கா	தொன்காகமே
	உண்கதலெனும்	உன்சி தொ டினை	நினைத்துத் தொழுவகளை,
என்றும் எப்போ	ஒய்வினி காண ததிககம்படி	தீவினை ஒன்றம்	கொடிய பாலகதளொன்றம்
தம ததிப்ப என	என்று கொள்ளினுள்ளே திருப்	நிலை மூற்ற	சேவப்பாதபடி நிலை (நிலத்து
கொஞ்சம் உள்ளே	பலனுமான பெருமான	உம் செம்ம	முன்னம் கசித்ததுபபொம்
இருக்கின்றபின்			

விண்ணவர் கோன் வாணபுரம் புக்கு	நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனாய் பாணஸூரனுடைய காரிலே சென்று	வாணனை ஆவிரம் தோன் துணித் தான்	பாணஸூரனுடைய ஆவிரம் தோன்களையும் துணித்தவ னான எம்பெருமான் (அத்தத் திருப்பதியை யடை தற்கு) உபாயபூதன்;
மூக்கன் பிரான் தொலைய	சிவபிரான் பங்கமடையும்படி	சரண்	
வெம் போர்கள் செய்து	கொடிய புத்தத்தை கட்டி	அன்றி மற்ற ஒன்று இவம்	மேல் சொன்னவை தவிர ப்ராப்ய ப்ராபகங்களை யுடை யோமல்லோம்.

*** திருவாறன் விளையென்கிற திருப்பதியே தமக்கு ப்ராப்யமென்றும் அங்கு உறை
யும் எம்பெருமானே அதற்கு உபாய பூதனென்றும் தம்முடைய வித்தாந்தத்தை வெளியிடு
கிறார் இப்பாட்டில். இத்திருப்பதியின் கவையை பறிபாதார்க்கன்றோ பரமபதம் ப்ராப்ய
மாவது; இதன் கவையறிந்தார்க்குப் பரமபதம் ஒரு பொருளாகத் தோன்றுமோ? இத்தல
மேயன்றோ பரமபதமாவது. எம்பெருமானுக்குக்கூட ப்ராப்யபூமி இதுவான பின்பு இவ்
வர்த்தத்தில் ஸம்சய முண்டோ? கிரோதிகளைப்போக்கி இத்தலத்தில் வாஸத்தையளிப்ப
தற்கு உபாயபூதன் அப்பெருமானேயாவன்.

அன்றி மற்றொன்றிலமே என்றவிடத்து ஈடு—“இங்கனல்லது ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள்
மாறுடக்கடவோமல்லோம்” என்று. எம்பெருமானே ப்ராப்யனாகக்கொண்டு அவனைப்
பெறுதற்கு உபாயமாக இத்திருப்பதியைக் கொள்வார்களே; அது தகுதியற்றதென்று ஆழ்வார்
தம்முடைய அத்யவஸாயத்தை வெளியிட்டருளினாராயிற்று. ... (எ)

அன்றிமற்றொன்றிலன்கின்சானேயென்று அகலிரும்பொய்கையின்வாய்”
நின்றதன்கீழ்கழலேத்திய ஆனையின் நெஞ்சிடர்தீர்த்தபிரான்”
சேன்றங்கினிதுறைகின்ற செழும்பொழில்குழ் திருவாறன்வினை”
ஒன்றிவலஞ்செய்யவொன்றுமோ தீவினையுள்ளத்தின்சார்வல்லவே. (அ)

அகல் இரு பொய் கையின் வாய் நின்ற	மிகப் பெரிய பொய்கையிடத் திலே (முதலையின் வாயிலைப் பட்டு) நின்ற	நெஞ்ச இடர் தீர்த்த பிரான் சென்று அங்கு துணித உறைகின்ற-; செழும் பொழில் குழ் திருவாறன்வினை(யை)-; ஒன்றி வலம் செய் ய ஒன்றுமோ	நெஞ்சிலிருத்த இடரைப் போக் கின பெருமான் செய்யக் கூடுமோ? (அப்படி கூடுமானில்) பாவங்கள் நெஞ்சில் பொருத்த முடையனவல்லவாம்.
நின் சரண் அன்றி மற்ற ஒன்று இவன் என்ற தன் நீன் கழல் ஏத்திய ஆனை யின்	‘உன் திருவடிகளையொழிய மத் றொரு புகலுடையே எவ் லேன்’ என்று தன்னுடைய திருவடிகளைத் துதித்த கஜேட் நிராழ்வானுடைய	நீ வினை உன்னத் நின் சார்வு அவ்வவே	

*** திருவாறன்விளையிலே புகவே நம்முடைய ஸகல துக்கங்களும் தொலையுமென்
கிறார். கஜேந்திராழ்வானுடைய துயரைத் தீர்த்தவன் அங்கனமே நம்போல்வாருடைய துய
ரையும் தீர்க்கத் திருவாறன்விளையிலே வந்து நித்யஸூரிக் தி பண்ணியிராநின்றான்; அங்குச்
சென்று கிட்டி நாம் வலஞ் செய்யக்கூடுமோ? கூடுமானில் கொடிய பாவங்களெல்லாம் நம்
முள்ளத்தில் பொருத்த மற்றவையாகிப் பாறிப்பறந்தொழியும் என்றாராயிற்று.

பொய்கையில் முதலாவாயிலகப்பட்டு “ஐ குகஷதே தீரோ ம் ஐ குகஷதே
ஜலே—கஜ ஆகர்ஷதே தீரோ க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே.” என்னும்படி முதலை நீருக்கிழுக்க,
தான் தரைக்கிழுக்க, இப்படியாகப் பல வருஷங்கள் ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாலே உய்யப்பார்த்த

கஜேந்திராழ்வான் 'இந்த ஸ்வப்ரவருத்தியானது பகவத்ப்ரவருத்திக்கு விரோதியாய் நின்றது; இதற்கு நிவ்ருத்தியுண்டானால்லது அவனருள் பெருகாது' என்று துணிந்து "நின்சரணே யன்றி மற்றொன்றிலன்" என்று அத்யவஸாயங்கொண்டு எம்பெருமானது திருவடிகளை யேத் தினமை முன்னடிகளில் கூறப்பட்டது.

ஆணையின் கெஞ்சிடர்தீர்த்த பிரான்-ஆணைக்கு இடராவது உயிர் தொலைகின்றதே என்கிற இடரன்று; வெகு சிரமப்பட்டுப் பறித்த செவ்விப் பூவைத் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கப் பெறுதொழுகிறோமோ! என்று உண்டான இடர். 'நாமடியாக எம்பெருமானுக்கு என்ன அவத்யம் விளைகிறதோ' என்று தோன்றிய இடர் என்னவுமாம்; அதாவது, பரமபக்தனான கஜேந்திராழ்வானைக் காத்தருளாத எம்பெருமான் ரக்ஷகனெனத் தகுதியுடையவனல்லன் என்று உலகக்கார் வித்தாந்தம் செப்துவிடப் போகிறார்களே யென்று யானை இடர்பட்ட தென்கை. (அ)

தீவினையுள்ளத்தின்கார்வல்லவாகித் தேளிவிகம்பேறலுற்றால்*
காவீனுள்ளமுள்ளத்துள்ளும் அமைந்த தொழிலினுள்ளும்கவின்று*
யாவரும்வந்துவணங்கும்பொழில் திருவாறன்வினையதனை*
மேலிவலஞ்செய்து கைதொழக்கூடுங்கொலென்னும் என்சிந்தனையே.

தீவினை உண்டத் தின் சார்வு அல்ல ஆகி	} பாவங்கள் கெஞ்சில் சேர்த் தியற்று [ந்ருதயம் கிர்த் தோஷமாகி]	காவீனுள்ளும் உண்டதள்ளும் அமைந்த தொ ழிலினுள்ளும் கவின்று யாவ ரும் வந்து வணங் கும்	} மகோவாக்காயங்களினாலே பயி ன்ற யாவரும் வந்து வணங் குமிடமான
தேளி விகம்பு ஏதல் உற்றல்		} திருகாட்டிலே போக ப்ராப்த மானதும் [அக்குச் செல்ல விருப்பமற்ற]	

என் சிந்தனை எனது கெஞ்சானது.

** திருவாறன்வினையை யறுபவிக்க ப்ராப்தமாகும்போது 'ஸ்ரீவைகுண்டம் கிடைப்ப தானாலும் தம்முடைய திருவுள்ளம் அதனைப் பொருள்படுத்தாதென்று கூறும் முகத்தால் இத்திருப்பதியில் தமக்குள்ள ஆதராதீசயத்தை வெளிவிட்டருளுகிறார். பாவங்களெல்லாம் தொலைந்து பரமபதத்திலேறப் பெறுகையாகிற ஒரு ஸமய விசேஷம் வந்து கிட்டினாலும் என்னொஞ்சானது அதில் குகியற்று, பரமபோக்யமான திருவாறன்வினையையே கிட்டித் தொழ நேருமோ வென்று பாரியா சிற்கும் என்றாசயிற்று (9)

சிந்தைமற்றொன்றின்திறத்ததல்லாத்தன்மை தேவாரானறியும்*
சிந்தையினுல்செய்வதானறியாதன மாயங்களொன்றுமில்லை*
சிந்தையினுல்சொல்லினுல்செய்கையால் நிலத்தேவர்குழுவணங்கும்*
சிந்தைமகிழ்திருவாறன்வினையுறை தீர்த்தனுக்கற்றபின்னே.... (10)

சிந்தையினுல் சொல்லினுல் செய்கையால்	} மனோவாக்காயங்களாலே	நிலத்தேவர் குழு வணங்கும்	} பகவத கொல்டு வணங்கப் பெறா

சிந்தை மகிழ் திரு வாறன்விளை உறை	மகோஹரமான திருவாறன் விளைவிலே வாழ்கிற	தேவபிரான் அறி வும்	ஸ்ரீவஜ்ஞான எம்பெருமான் தானே அறியக் கடவன்;
தீர்த்தனுக்கு அற்றபின்	பரமபலித்தானை பெருமா னுக்கு அற்றத் தீர்த்த பின்	செந்தையினால் செய்வ கெஞ்சால் செய்யப்படுமவற்றில்	
சிந்தை மற்று ஒன் றின் திறத்தது	எனது மனம் வேறென்றை உத்தேசியமாக நினைத்தி	தான் அறியாதன மாயங்கள் ஒன் றும் இல்லை	அவன் தானறியாத் வஞ்சனங்க ளொன்று மில்லையே.
அல்லா தன்மை	ராதபடியை		

*** ஆழ்வார்! இப்போது நீர் திருவாறன்விளைவிலே ப்ராவண்யம் முற்றியிருந்திரா
கிலும், பலகாலும் பரமபதம் பரமபதமென்று வாய்வெருவிக்கிடந்திராதலால் எம்பெருமான்
இதையே கொள்ளுமென்று கிர்ப்பத்தித்துக் கொடுத்தானாகில் என் செய்வீரென்று சிலர்
கேட்பதாகக்கொண்டு அதற்கு உத்தரமுரைக்கிறார் இப்பாட்டில். அந்த ஸர்வேச்வரன்
ஸ்ரீவஜ்ஞானன்தான். என்னினைவை அவன்றான் அறியானே? அவன் புருஷார்த்தப்ரதனென்று
ப்ரஸித்தனல்லனே. புருஷன் அர்த்தித்ததையன்றே அவன் கொடுத்தருள்வன். எனது
சிந்தை திருவாறன்விளை தவிர மற்றென்றையும் கணிசியாதிருக்கும்படியை அவன் அறிய
அசக்தனல்லனே; அறிந்துவைத்து எங்கனே மற்றென்று தன்னைக் கொடுப்பன்? என்கிறார்.
“மற்றென்கிறது பரமபதத்தின் பேர் சொல்லுகையுங்கூட அஸஹ்யமானபடி” என்று ஈடு.(க0)

தீர்த்தனுக்கற்றபின்மற்றேர் சாணில்லையென்றெண்ணி * தீர்த்தனுக்கே
தீர்த்தமனத்தனனாகக் செழுங்குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன *
தீர்த்தங்களாயித்துள் இவைபத்தும் வல்லார்களை * தேவர்வைகல்
தீர்த்தங்களென்றுபூசித்து ஸ்கியுரைப்பர் தம் தேவியர்க்கே.

தீர்த்தனுக்கு அற்ற பின்	பரமபலித்தானை எம்பெரு மானுக்கு அர்ப்பாதித்தப்பட்ட பின்பு	தீர்த்தங்கள் ஆயி ரத்தன்	ஆயிரம் பாட்டும் ஆயிரம் தீர்த் தங்களென்றும் படியாக வன்னவிதிலே
மற்று ஒர் சரண் இல்லை என்று எண்ணி	வேறேர் உபாயமில்லையென்ற அறதிரிட்டு	இவை பத்தம் வல் லார்களை தேவர் வைகள் தம் தேவியர்க்கு தீர்த்தங்களே என்று பூசித்த வெல்லுரைப்பர்	இப்பதிசுத்தை ஓத வல்லவர் களைப் பற்றி சித்யஸூரிகள் எப்போதும் தங்கள் மறியல்களிடத்திலே 'இவர்கள் பரமபலித்திரர்களே' என்று ஸபஹுமானமாகச் சொல்லுவார்கள்.

செழு குருகூர் சடகோபன் சொன்ன.

*** இத்திருவாய்மொழியை முதமவர்களை சித்யஸூரிகள் போரவும் கௌரவிப்பர்க
ளென்று அதனையே பலனாகக் கூறத் தலைக்கட்டுகிறார். ஆயிரம் பாசரங்களும் ஆயிரம்
தீர்த்தங்களாயிற்று. இந்தப் பதிசுத்தை அப்யஸிக்கவல்லார்களை திருவடி திருவனந்தாழ்
வான் ஸேனை முதலியார் தொடக்கமான சித்யஸூரிகள் 'இவர்கள் பரமபலித்திரர்கள்' என்று
ஆதரித்துக்கொண்டு போந்து, தங்கள் மறியல்களை ஸநேஹித்துக் கொண்டாடும் நகையிலே
அவர்களிடத்திலு் இந்த விசேஷத்தைச் சொல்லிக் கசிப்பார்கள் என்றாயிற்று.

திருவடியின் தேவிகள் ருத்ராஸூர்த்திகள்; ஸேனைமுதலிகளின் தேவிகள் ஸுதிர
வதி என்றிப்படி ப்ரஸித்தமன்றே; அவர்களைப் இங்குக் கம் தேவியர் என்கிறது, (கக)

திருவாய்மொழி ஏழாம்பத்து முற்றிற்று,
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம். நம்பின்னை திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சி. பிரதிஷ்டாபகம்.

அ ன் ன க் க ர ர ச ர சி ய ர்

இயற்றிய

திருவாய்மொழி தவ்யாஸ்தத்தபிகையில்

ஏழாப்பத்து முற்றிற்று.